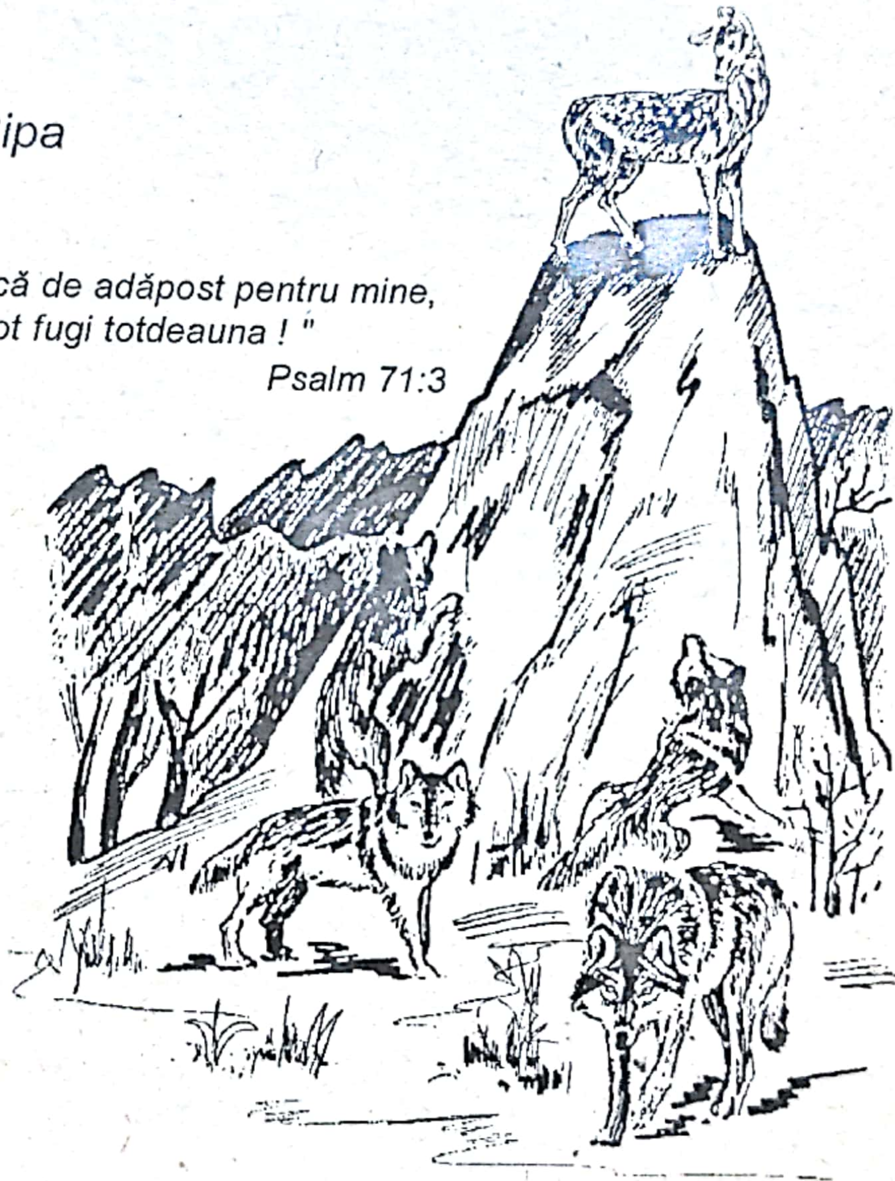
CUVÂNTUL CELOR CARE NU CUVÂNTĂ

CUVÂNTUL CELOR CARE NU CUVÂNTĂ

Moise Şipa

*" Fii o stîncă de adăpost pentru mine,
unde să pot fugi totdeauna ! "*
Psalm 71:3

Toate vieţuitoarele de pe pămînt şi din ape: animale, păsări, insecte, peşti, toate plantele ierbacee şi copacii ne vorbesc despre măreţia lucrărilor lui Dumnezeu. Ne trebuie doar înţelepciune să le înţelegem ce vor să spună.

Autorul

CUVÂNTUL CELOR CARE NU CUVÂNTĂ

De Moise Şipa

Dumnezeu vorbeşte însă, cînd
într-un fel, cînd într-altul, dar
omul nu ia seama.

Iov 33:14

Fundaţia MICUL SAMARITEAN

Chişinău 1997

Autor: **Moise ŞIPA**

"CUVÂNTUL CELOR CARE NU CUVÂNTĂ"

Carte de citire pentru copii

Tehnoredactare computerizată: **CCRE "PRESA"**
tel. **23-35-58**

Tipografia editurii «Universul», or. Chişinău, 1997
Com. nr. 782

CUVÎNT ÎNAINTE

Iată o carte unică, în felul ei, în limba română. Când obosim ascultând la graiul celor ce cuvântă, e bine să tăcem şi să ascultăm la cele ce nu cuvântă. Ele ne pot învăţa multe lecţii folositoare. Pe Noe, porumbelul l-a învăţat că s-au retras apele potopului şi frunza verde de măslin adusă, spunea celor din corabie că pot ieşi afară, căci a înfrunzit măslinul. Carele Egiptului sosite la cortul din Hebron adevereau bătrînului Iacob că Iosif, fiul său preaiubit, trăieşte şi vrea să-l aducă în Egipt. Furnica a spus împăratului Solomon că hărnicia e mai bună decît lenea, iar leii din groapa în care a fost aruncat Daniel condamnat fiind la moarte pentru că s-a rugat, au spus împăratului Dariu că Daniel are un Dumnezeu mai mare decît toţi zeii popoarelor şi că ei, cu curajul lor de lei, nu au ascultat de legea mezilor şi perşilor, care nu se putea schimba, nici de împărat, ci au ascultat de Atotstăpânul Universului şi nu l-au mîncat pe Daniel, dar au devorat îndată pe duşmanii lui Daniel (Dan.6:22,24). Toate au un grai pentru cine vrea să înveţe ceva.

Pentru arheologul ce face excavaţii, ciobul unui vas de lut are grai şi îi spune cărei epoci îi aparţine. Amprenta de pe clanţa uşii sau firul de păr îi spune medicului legist cine e criminalul. Drogurile ascunse de tine cu mare grijă în valiză, au grai şi şoptesc câinelui poliţist, care umblă printre bagajele sosite la vamă, şi câinele strigă ofiţerului că a găsit droguri.

Cu vreo 4000 de ani în urmă, Iov a scris: "Întreabă dobitoacele şi te vor învăţa şi peştii mării îţi vor povesti. Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?" (Iov 12:7-9). Toate capătă grai cînd noi vrem să ascultăm. Prorocul Habacuc a spus: "Căci piatra din mijlocul zidului striga şi lemnul care leagă grinda îi răspunde". (Hab.2:11). Mulţi vor fi uimiţi în Ziua Judecăţii de mulţimea martorilor acuzatori ce vor denunţa fapte săvîrşite de tine în mare secret. Domnul Isus spunea că până şi praful de pe picioare, scuturat împotriva celor ce nu vreau să asculte Evanghelia, va fi martor în Ziua cea mare a Judecăţii (Ev.Matei 10:14-15). Toate au un grai, fie că vrem s-au nu vrem să ascultăm.

Pe cînd era student la Timişoara i-am spus fratelui Moise Şipa că ar fi bine să cerceteze, să studieze bine şi să scrie o carte despre cuvântul celor ce nu cuvântă. Şi acum, după vreo 40 de ani de studiu al Bibliei şi al vieţuitoarelor create de Dumnezeu, iată că ne pune la îndemână o carte care poate fi mult folositoare tuturor, chiar şi vestitorilor Evangheliei şi învăţătorilor de şcoală duminicală, căci pot găsi în ea multe ilustraţii în zugrăvirea adevărului biblic. Ea e foarte interesantă pentru tineretul de la

sate şi de la oraşe. Prin ea îşi pot îmbogăţi cunoştinţele şi pot cunoaşte mai bine lucrarea minunată a binecuvîntatului nostru Dumnezeu şi Creator.

Citirea acestei cărţi nu te oboseşte, ci te relaxează şi te determină să dai slavă Domnului pentru tot ce El a făcut. Sunt adevărate minunăţii pe care noi, fiind grăbiţi şi necunoscători, nu le sesizăm, dar când altcineva ne atrage atenţia, rămânem uimiţi. Aceasta face fratele Moise Şipa în cartea sa.

Citiţi-o pe îndelete şi cugetaţi. Cuvântul celor care nu cuvântă ne ajută să fim mai înţelepţi în tot ce spunem şi ne învaţă să folosim la maximum tot cu ce Domnul ne-a înzestrat, ca să servim spre lauda slavei Sale, spre bucuria multora şi spre binecuvîntarea noastră vremelnică şi veşnică.

Petru Popovici

Sacramento la 12 Aprilie 1995

PREFAŢĂ

Pe cînd eram încă student, într-una din zile, Pitt Popovici m-a îndemnat să prezint tineretului din biserică un referat cu tema: "Cuvîntul celor care nu cuvîntă".

N-am priceput la început cum e posibil ca necuvîntătoarele să cuvînte, dimpotrivă, mi s-a părut un nonsens. Abia după ce m-am apucat să pregătesc referatul, am înţeles, că de fapt, animalele nu sînt chiar atît de animale precum le credeam noi.

Viaţa tuturor vieţuitoarelor pe pămînt e complexă şi din această complexitate avem ce învăţa chiar şi noi oamenii, pentru că, ce altceva sînt plantele şi animalele pe pămînt, ce altceva sînt peştii mării, decît lucrările minuate ale lui Dumnezeu !

Dacă ne aplecăm cu atenţie şi pricepere la studierea lor, atunci putem învăţa lucrurile utile vieţii spirituale şi materiale, atît de necesare oamenilor pe pămînt.

Ateii susţin că Biblia îndepărtează pe om de natură, dar adevărul e altul: Cuvîntul lui Dumnezeu nu ne spune să ne îndepărtăm de natură, nici să luptăm împotriva ei, dimpotrivă, ne îndeamnă să o cercetăm şi să tragem învăţături din cunoaşterea ei, să ne împrietenim cu ea şi să admirăm măreţia operei Lui.

"Veniţi şi priviţi lucrările lui Dumnezeu."

Ps. 66:5

Aşadar, departe de mine gîndul că prin actuala carte să îndrum pe cititor să lase la o parte Biblia şi să înveţe numai de la natură. Dimpotrivă, eu socot că adevărata hrană a sufletului meu o găsesc în cuvîntul lui Dumnezeu, care răspunde tuturor nevoilor mele sufleteşti, pentru că nu există nici o cerinţă a sufletului meu, căreia Sfînta Scriptură să nu-i poată da un răspuns corespunzător! Atunci, dacă e aşa, cum aş putea să pun Biblia la o parte şi să caut toate răspunsurile trebuincioase sufletului meu numai în natură?

În acelaşi timp socot că a trece nepăsător pe lîngă lucrările mîinilor lui Dumnezeu şi a nu învăţa nimic din măreţia creaţiei Lui, este o desconsiderare a Creatorului.

De aceea, preaiubitul meu suflet, te îndemn în numele lui Dumnezeu: Citeşte zilnic Cuvîntul lui Dumnezeu. El să-ţi fie hrana şi călăuza vieţii tale, dar înarmat cu acesta şi aflîndu-te zilnic faţă în faţă cu opera lui Dumnezeu, învaţă s-o preţuieşti, învaţă s-o iubeşti, învaţă să-L preamăreşti, învaţă de la toate!

Autorul

"...Nu este nimic nou sub soare!"

Eclesiastul 1:9

STUDIU ÎNTRODUCTIV

Natura este de neîntrecut în brevetele ei. Se spune că în afară de roată, toate invenţiile făcute de către om, au fost deja cu mult timp în urmă brevetate în natură. Dumnezeu, marele meşter a brevetat invenţiile din natură şi le-a pus la dispoziţia omului ca el să se înspire şi să înveţe de la ele.

Pasărea este un avion de calitate superioară, iar peştele, un remarcabil submarin, mişcîndu-se în apă cu o uşurinţă necunoscută de submarinele greoaie şi rigide.

Inima este o pompă ideală, muşchii un motor încă neegalat, iar creerul, un ordinator electronic de mii de ori mai perfect şi mai subtil, decît computerele cibernetice construite de om.

Frunza e cea mai minusculă fabrică, un întreg complex industrial de o execuţie şi fineţe neîntrecută, dar al căruia produs - bobul de amidon - omul n-a putut decît să-l constate.

Fabricarea lui din elemente chimice simple şi atît de răspîndite ca: C, H, O (carbon, hidrogen şi oxigen) folosind ca energie razele solare, n-a fost încă imitată de către om.

După R. France, pentru ca un vapor să facă 23 mile marine într-o oră, trbuie pusă în funcţie o maşină cu aburi de 4.000 - 7.000 cai putere cu un consum enorm de cărbuni. Un mic flagelat nu face 4,2 mm/h cum ar rezulta din raportarea la dimensiunile lui, ci de 18.000 de ori mai mult. Cu ajutorul flagelului său-un fel de bici - săvîrşeşte deci 75.600 mm/h (aprox. 75m/h). Aşadar, natura rămîne o carte de învăţătură veşnică pentru om!

Din studiile făcute asupra naturii, omul a tras multe foloase:

Încă la finele secolului trecut, grădinarul francez Joseph Monier, observînd plantele atît de solid ancorate în sol prin rădăcinele lor, a plănuit să fabrice după acest model vaze de flori rezistente la şocuri. Pentru aceasta s-a gîndit să toarne un strat subţire de ciment peste o reţea de sîrmă de fier (întruchipînd rădăcinile plantelor). Împrumutînd de la natură unul din brevetele ei, Monier a inventat ***betonul armat***.

În anul 1912 Hiram Maxim inspirîndu-se după sistemul de ghidaj prin ultrasunete, al liliecilor, şi-a imaginat construirea unui ***aparat radar***, destinat să avertizeze navele de apropierea aisbergurilor.

Englezii l-au construit numai în al doilea război mondial şi s-au servit de el doar pentru a detecta sosirea avioanelor naziste, dar caşalotul, delfinul, foca, posedă un astfel de radar de cînd Dumnezeu le-a creat cu aceste însuşiri.

Invenţia sonarului care permite orbilor să se deplaseze ocolind obstacolele întîlnite în drum, îşi are originea tot în radarul liliecilor şi cetaceelor.

Telefonul. Fiind preocupat de construcţia şi îmbunătăţirea aparatelor pentru corijarea surzeniei, Profesorul Reis Iohann Philip, fizician german, a studiat structura urechii şi a experimentat transmiterea electrică a sunetelor. Urmare acestui fapt, în anul 1861 Reis, a reuşit să inventeze un aparat capabil să recepţioneze şi să transmită printr-un sistem de sîrme similare cu nervii, sunete muzicale.

Această încercare de convertire a energiei acustice în energie electrică şi invers, a fost perfecţionată de Alexander Graham Bell, care luînd ca model urechea omenească, în anul 1876 a construit un aparat avînd înlăuntru lui un timpan, un ciocan şi o nicovală, aparat pe care l-a numit telefon.

Aparatul de fotografiat este o copie a ochiului omenesc. Probabil ca Nicephore Niepce, inventatorul fotografiei, imaginînd primul aparat de luat imagini, a avut drept model ochiul omenesc.

În linii mari o comparaţie între ochi şi aparatul de fotografiat ne-ar dezvălui cu multă uşurinţă corespondentele lor în alcătuire şi funcţionare.

Cristalinul ar putea fi reprezentat de lentila obiectiv, iar irisul de diafragma aparatului; camera postereioară a ochiului ar corespunde camerei obscure, iar placa sensibilă ar corespunde retinei pe care lumina o impresionează, declanşînd anumite reacţii chimice. Chiar şi fotografia în culori a fost realizată după modelul de funcţionare al conurilor din retină faţă de lumina de diferite lungimi de undă.

"Ochi de broască", aparat capabil să selecţioneze imaginile pe care le percepe şi să nu le înregistreze decît pe cele utile.Un astfel de aparat este instalat la bordul avioanelor şi este o copie fidelă al ochiului natural al batracienilor (broaştelor).

Maşinile de calcul sînt construite după modelul de funcţionare al sistemului nervos, prin autoreglare.

Studiind celulele fagurilor de miere, aceste locuinţe colective ale albinelor, cu depozite de alimente şi creşe, matematicienii şi arhitecţii au constatat cu uimire că albinele au reuşit să rezolve o valoroasă problemă de geometrie aplicată, întrucît cea mai practică şi economică formă de căsuţă o reprezintă prisma cu secţiune hexagonală. După acest model constructorii şi arhitecţii au trecut la executarea unui mare număr de construcţii făcute din elemente hexagonale.

În ***construcţia zgîrie norilor*** şi a antenelor de radio şi televiziune, arhitecţii iau ca model paiul de secară şi de grîu, care poate atinge înălţimea

de doi metri păstrînd grosimea de 2-3 mm.

Dacă am păstra aceleaşi proporţii la construirea unei antene de emisie cu înălţimea de 300 m, diametrul ei n-ar depăşi 1,5m, în timp ce lucrările construite fără acest model, par nişte mastodonţi disproporţionaţi.

Şi oul a servit ca model, în construcţii; La Dakar, de pildă, s-a construit un teatru al cărui acoperiş lipsit de orice punct interior de sprijin, seamănă cu o imensă coajă de ou răsturnată, alcătuită dintr-un strat de beton armat, avînd la bază fundaţii speciale. În cursul execuţiei, însă, acoperişul a început să se fisureze, punînd în pericol construcţia. Repede autorii proiectului s-au apucat să studieze din nou coaja oului, care-i inspirase.

Ei au observat că secretul constă în faptul că bolta calcaroasă a oului este căptuşită cu o membrană elastică, fină care conferă oului o structură rezistentă, lucrînd prin precomprimare. Arhitecţii au putut răsufla uşuraţi. Soluţia fusese găsită.

Frunza cu reţeaua de nervuri fine, ce servesc drept armătură, mărindu-i astfel rezistenţa la acţiunea destructivă a factorilor naturali: vînt, ploaie, grindină constituie un model de structură economică şi solidă.

După acest model Pier Luigi a construit imensul palat al expoziţiilor din Torino.

Nu este exclus ca şi celebrul constructor Gustave Eiffel cînd a proiectat faimosul Turn Eiffel din Paris, să se fi inspirat din natură, deoarece elementele construcţiei pariziene sînt o replică exactă a oaselor tubulare a scheletului uman.

Computerul este o copie palidă a creerului uman.

Ipotetic vorbind, dacă ar fi posibil ca ştiinţa să realizeze un creer electronic ca şi creerul omului, cu mijloacele moderne, acesta ar fi incomparabil mai voluminos faţă de creerul uman, care este doar cu ceva mai mare ca un pumn.

Exemple s-ar putea da cu miile. Cert este că din cele mai vechi timpuri, omul a observat şi a cercetat cu atenţie natura şi a imitat-o.

Astăzi o pleiadă de cercetători biologi, botanişti, zoologi, matematicieni, medici arhitecţi, electronişti etc. studiază cu deosebită atenţie structura şi funcţionalitatea vieţii plantelor, păsărilor şi animalelor. Ei vor să înveţe de la firul de iarbă, de la ţînţar, de la tîrîtoare, de la patrupede şi păsări, şi nu le este ruşine să înveţe de la aceste modeste vieţuitoare care de mult au invenţiile brevetate.

În acest scop s-a construit o nouă disciplină numită bionica în care sînt antrenate discipline ca biologia, fizica, matematica, care se ocupă cu arta de a utiliza cunoaşterea sistemelor vii, pentru a găsi soluţii problemelor tehnice.

În cadrul acestei discipline inginerii mecanici se întreabă:
Cum se face că extremităţile osoase ale ghepardului care aleargă cu viteza unui tren rapid, nu suferă nici de încălzirea articulaţiilor, nici de uzură, nici de ruptura "pieselor" ce le compun, de vreme ce la mecanismele industriale create de om, punctele slabe sunt tocmai mecanismele de frecare care datorită supraîncălzirii au nevoie de reparaţii şi schimbări de piese.

Medicii şi biologii se întreabă , în ce constă mecanismul de apărare al scorpionului împotriva radioactivităţii exploziilor nucleare. În timp ce o radiere la o doză de 80.000 roentgeni, în experimentele din pustiul Arizonei, scorpionul a suportat cu uşurinţă, omul este ucis dacă este iradiat la o doză de numai 600 roentgeni.

Poate că aflînd aceasta, omenirea va fi ferită de una din cele mai cumplite boli, boala actinică sau boala de iradiere.

Chimiştii admiră albatrosul pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu un uimitor mecanism de purificare a apei sărate de mare, aşa încît datorită unei glande ingenios aşezate direct în cioc, celulele ei fixează instantaneu toate sărurile la fiecare înghiţitură a apei din mare, astfel că pasărea consumă o apă cu desăvîrşire potabilă.

Atunci cînd acest uimitor mecanism de purificare a apei va fi bine cunoscut de către om, se vor găsi soluţii mult mai simple şi eficiente, care ne vor ajuta să înlocuim actualele instalaţii de desanilizare a apei de mare, atît de complicate şi de costisitoare.

Geofizicienii studiază lăcustă al cărui sistem nervos este un admirabil înregistrator al vibraţiilor mecanice, reacţionînd la infime variaţii de amplitudine şi pe bună dreptate se întreabă:

- Cunoscînd secretul acestei insecte nu vom putea ajunge la realizarea unui aparat de o mie de ori mai sensibil decît un seismograf? Realizare care ar fi de o importanţă capitală în lupta pentru prevenirea cutremurelor!

Siderurgiştii se întreabă şi ei, cum se face că firul de păianjen este mai rezistent de cîteva ori, faţă de firul de oţel de aceleaşi dimensiuni. Ei au simţămîntul cert că natura i-a întrecut demult şi cu mult în exigenţele formulate pentru calitatea lucrărilor.

Şi acestea sînt doar marginile căilor sale, şi numai adierea lor uşoară ajunge pînă la noi!

Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-L va auzi?

Multe şi diferite sînt alte invenţii brevetate în natură şi eu cred că sînt de ordinul zecilor de mii. Dar, fiindcă cartea aceasta nu-şi propune să fie o carte despre patentele naturii, voi mai arăta în mod succint doar cîteva exemple de invenţii patentate ale creaţiei divine, după care voi relata unele

aspecte pozitive şi negative din comportamentul vieţuitoarelor, la care oamenii trebuie să ia aminte!

Electricitatea, tratament cu şocuri electrice, Multe specii de peşti au capacitatea de a genera curent electric pe care îl folosesc în scop de apărare împotriva duşmanilor, de paralizare a pradei. Dintre acestea numai ţiparul electric (Electrophorus electricus) şi peştele torpila (Torpedo) pot emite suficient amperaj care să poată pune pe om în primejdie. Aristotel a studiat peştele Torpedo, şi el era convins că acesta dispune de un aparat ce produce o substanţă otrăvitoare pe care o ejectează ca să-şi otrăvească prada. Scriitorii vechi l-au învăluit în mister, mistificîndu-l deoarece nu s-a cunoscut în acele vremuri ce este curentul electric.

Abia în secolul al XVIII-a cînd Luiqi Galvani a descoperit curentul electric, oamenii de ştiinţă au început să studieze şi să înţeleagă natura electro-chimică a impulsurilor care duc mesaje prin reţelele nervoase ale corpului.

Astăzi se cunoaşte cu precizie că ţiparul electric este dotat cu un sistem natural de generare a curentului electric, un fel de generator ce conţine circa 500.000 plăcuţe galvanice, care este pus în mişcare de la pupitrul de comandă din creierul peştelui.

Ţiparul electric uriaş de 3 m din America de Sud poate să producă şocuri electrice cu tensiune de 600 volţi, fără să se folosească de catozi.

În captivitate ţiparii electrici au fost în mod demonstrativ conectaţi la nişte becuri electrice să producă descărcări luminoase. Peştele Torpila poate să genereze un curent de 200 volţi, suficient ca să ameţească un om care din întîmplare a călcat pe el, ori a trecut prin apropierea lui, deoarece apa sărată din mare este un bun conducător de electricitate.

Iată deci că peştii aceştea care produc curent electric încă de la plăsmuirea lor, ne vorbesc despre o invenţie formidabilă brevetată de Înţeleptul Creator!

Bathyspera. Fără nici o îndoială că încă atunci cînd marele om de ştiinţe naturale, explorator şi cercetător în lumea marină, William Beebe a proiectat să construiască o sferă de oţel cu o cameră interioară, care să-i folosească la cercetări subacvatice, s-a inspirat de la o modestă fiinţă, păianjenul de apă. Acesta respiră aer ca omul, şi preferă să trăiască mai mult în apă. În acest scop îşi construieşte în mod foarte ingenios o locuinţă subacvatică de forma unui clopot, ce dă impresia unui benthooscop biologic. Aceasta o face dintr-o substanţă mătăsoasă pe care o filează şi o ţese foarte fin într-o pînză etanşă, pe care o fixează cu filamente de plante subacvatice, apoi iese la suprafaţă şi colectează bulele de aer cu ajutorul

perişorilor abdomenali, pe care le aduce şi le depozitează sub clopot. Remarcabilul păianjen poate trăi săptămîni întregi sub apă în ingenioasa lui locuinţă , fără să iasă la suprafaţă, avînd oxigen la dispoziţie din rezerva de aer depozitată cu grijă acolo.

Oamenii ca să construiască un benthooscop sau o bathysphera au nevoie de proiectări speciale făcute de specialişti, oţel de calitate superioară, fabrică în care să le asigure aer permanent şi confort, pe cînd păianjenul de apă foloseşte doar o substanţă mătăsoasă pe care şi-o produce şi filierele naturale proprii pentru filat şi ţesut. Această neobişnuită şi simplă cale de a rezolva un deziderat al unei neînsemnate insecte este o mărturie elocventă a înţelepciunii providenţiale.

Aerul condiţionat. În timpul căldurilor mari, cîteva specii de viespi îşi cară apa în cuiburile lor, pentru ca să umezească pereţii şi să-i răcească.

Blindajul. Broasca ţestoasă şi Armadillo au ca scut al organismului lor un blindaj ce constituie pentru ele o armură specială de protecţie.

Anemometrul. Musca albastră este înzestrată cu un indicator de viteză amplasat în antene, care o ajută să-şi măsoare viteza de zbor şi viteza vîntului.

Arma chimică. "The skunk", un soi de dihor din America, elaborează un produs chimic fluid, cu un miros urît, pe care-l foloseşte ca armă de apărare împotriva duşmanilor.

Jetul de propulsie. Nautilius, o anumită specie de moluscă care navighează în salturi pe suprafaţa apei sugestionînd o bărcuţă, înaintează ca o rachetă în miniatură, datorită unor jeturi de apă ce ţîşnesc cu o mare forţă printr-un tub amplasat în spatele ei.

Izolarea., Viespii mari îşi construiesc cuiburile în straturi de hîrtie ce permit să circule aer printre ele, fapt care contribuie la scăderea temperaturii.

Manşa de comandă, Gîndacul de bălegar dispune de nişte celule senzoriale în antene, care îl ajută să-şi menţină echilibrul în condiţii de vînturi puternice.

Rufărie intimă termală. Păsările au nişte săculeţe cu aer pe piele între pene, care servesc la menţinerea căldurii corpului.

Termometrul. Pasărea incubator din Australia ţine ouăle puse pentru incubat la o temperatură constantă de aproximativ 31-32 grade Celsius, prin reducerea sau mărirea cantităţii de ambalaj în jurul lor.

Siringa. Este neîndoielnic faptul că nu omul, ci albina îşi poate formula pretenţia de utilizare a primului ac de siringă.

Gazul de război. Insecta bombardier (o coleopteră din genul Brachinus) este înzestrată cu o cameră de combustie, unde hidrochinona

şi peroxidul de hidrogen intrînd în reacţie produce o substanţă toxică, volatilă, cu miros puternic, pe care o descarcă în jeturi mici sub forma de vapori la o distanţă de aprox. 0,5 m. Descărcările fiind însoţite de detunături auzibile.

Prin urmare este foarte evident faptul că nu omul, ci Creatorul Atotputernic, Dumnezeu a brevetat în natură toate invenţiile încă de la crearea lumii.

Omul doar le-a studiat, le-a descoperit şi unele din ele le-a folosit în scopurile utile omenirii, iar pe altele le-a adoptat în scopuri de distrugere a ei.

Thomas Edison, omul care a făcut atîtea invenţii, cînd a fost întrebat cum a reuşit să realizeze atîtea inovaţii, a spus cu modestie:

"Nu eu, ci Dumnezeu le-a creat prin mine."

Iar cînd odată a fost întrebat care invenţie din natură o consideră el ca cea mai mare dintre toate, a răspuns scurt: "Firul de iarbă."!

Este deci bine să nu uităm nicio clipă că toate invenţiile pe care oamenii le copiază de la natură, au fost brevetate cu mii sau poate cu milioane de ani înainte de către Dumnezeu, Marele Maestru al Universului!

Din El, prin EL, şi pentru El sînt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.

Romani 11:36

Aşadar oamenii de ştiinţă studiază şi învaţă cu asiduitatea de la natură, o imită şi caută să pună în practică soluţiile cele mai economicoase şi mai folositoare pentru omenire.

Şi dacă în domeniul material, omul învaţă de la natură şi aceasta îi este de un real folos, atunci se pune o întrebare logică de ce n-am putea învăţa şi aplica lucrurile utile pentru noi şi în domeniul spiritual?

Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune să învăţăm de la minunile din natură!

Celor care sînt certaţi cu munca şi nu le place să lucreze, El le zice:

"Du-te la furnică leneşule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei; şi înţelepţeşte-te"

Prov. 6:6

Altora care sînt mereu preocupaţi numai de persoana lor gîndindu-se cu ce se vor îmbrăca, cum vor face rost de haine mai frumoase decît ale celorlalţi? Isus le zice:

"Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu ţes; totuşi vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, n-a fost îmbrăcat ca unul din ei".

Luca 12:27

Iar celor care se gîndesc mai mult la îndestularea stomacului şi poartă mai mult grija trupului decît a sufletului. Isus le spune:

"...Omul nu trăieşte numai cu pîine...:

Matei 4:4

Uitaţi-vă cu băgare de seamă la corbi, ei nu samănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grînar: şi totuş Dumnezeu îi hrăneşte. Cu cît mai de preţ sînteţi voi decît păsările!"

Luca 12:24

Lui Dumnezeu nu i-a fost ruşine să compare pe Fiul Său cu mielul cel junghiat, nici cu oaia mută.

"Cînd a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund; n-a deschis gura."

Isaia 53:7

Lui Hristos nu i-a fost ruşine să se compare cu o cloşcă care iubindu-şi puişorii în vreme de furtună îi adună pe toţi sub aripile ei şi le poartă de grijă să nu li se întîmple vre-un rău!

"Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimeşi la tine! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum îşi strînge găina puii supt aripi, şi n-aţi vrut!"

Matei 23:37

Isus a iubit oamenii, dar a iubit şi natura. Adeseori cînd vroia să stea liniştit şi să se roage în Duhul, El se retrăgea pe Muntele Măslinilor, şi acolo într-o linişte sfîntă, în mijlocul naturii, în cea mai desăvîrşită puritate şi intimitate dialoga cu Tatăl.

"În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să se roage, şi a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu."

Luca 6:12

Chiar şi-n pildele Sale, elementul natură predomină şi este luat ca subiect preferat de comparaţie pentru ascultătorii Săi. Aşa de exemplu: Pilda viţei de vie (Ioan 15:1-11) în care omul este comparat cu mlădiţa unui butuc de vie care poate să aducă roadele numai dacă va rămîne în Isus.

"...Cine rămîne în Mine, şi în cine rămîn Eu, aduce multă roadă căci; despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic."

Ioan 15:5

Pilda semănătorului şi seminţei (Matei 13:1-23), unde inima omului

credincios este asemănată cu un pămînt bun, care aduce roadă.

"O altă parte a căzut în pămînt bun, şi a dat roadă; un grăunte a dat o sută, altul şaizeci şi altul treizeci."

Matei 13:8

<u>Pilda cu oaia rătăcită prin munţi</u> (Matei 18:10-14)

Aici păcătosul mîntuit este asemănat cu o oaie ce s-a rătăcit de turmă, dar care a fost regăsită. Totodată arată şi marea bucurie a păstorului pentru regăsirea ei.

"Şi dacă i se întîmplă s-o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decît de cele nouăzeci şi nouă, cari nu se rătăciseră."

Matei 18:13

Şi alte pilde ca pilda smochinului neroditor, pilda grăuntelui de muştar, pilda neghinei etc.

Toate aceste exemple ne dovedesc cu prisosinţă că Isus a iubit natura, că El care ştia toate, a căutat să ne înveţe prin exemplele din natură. De aceea, Isus cînd ne exemplifică învăţăturile Sale prin comparaţie cu elementele naturii, ne spune mereu: "Uitaţi-vă cu băgare de seamă."

Poetul Rabindranath Tagore în poezia sa: "Învaţă, de la toate" ne îndeamnă să învăţăm de la tot ce ne înconjoară. Iată-o în versiunea românească de poetul Traian Dorz:

Învaţă de la toate!

Învaţă de la ape să ai statornic drum,
Învaţă de la flăcări că toate-s numai scrum!
Învaţă de la umbră să taci şi să veghezi,
Învaţă de la stîncă, ca neclintit să crezi.

Învaţă de la soare cum trebuie s-apui,
Învaţă de la pietre cît trebuie să spui!
Învaţă de la vînturi ce-adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniştit să treci!

Învaţă de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Învaţă de la nufăr să fii mereu curat!
Învaţă de la flăcări ce-avem de ars în noi,

Învaţă de la ape să nu dai înapoi!

Învaţă de la toate căci toate sînt surori,
Cum treci frumos prin viaţă, cum poţi frumos să mori!
Învaţă de la umbră să fii smerit ca ea,
Învaţă de la stîncă să-nduri furtuna grea!
Învaţă de la soare, ca vremea să-ţi cunoşti,
Învaţă de la stele că-n cer sînt multe oşti!

Învaţă de la greer cînd singur eşti să cînţi,
Învaţă de la lună să nu te înspăimînţi!
Învaţă de la vulturi cînd umerii ţi-s grei,
Şi du-te la furnică să vezi povara ei!

Învaţă de la floare să fii gingaş ca ea,
Învaţă de la oaie să ai blîndeţea sa!
Învaţă de la păsări să fii mai mult în zbor,
Învaţă de la totul, căci totu-i trecător!
Ia seama fiu al jertfei prin lumea care treci,
Să-nveţi din tot ce piere, ca să trăieşti în veci!

Poezia "Învaţă tu fetiţo" este de asemenea scrisă de poetul Traian Dorz.În această poezie el îndeamnă pe copii şi în acelaşi timp şi pe noi toţi ceilalţi tineri şi mai vîrstnici, să privim şi să învăţăm de la tot ce vedem bun în natură, cum să umblăm şi să lucrăm în viaţa noastră spirituală.

Învaţă tu fetiţo

de Traian Dorz

Învaţă tu fetiţo, privind la tot ce vezi
Cum trebuie în viaţă, să umbli, să lucrezi.

Priveşte izvorul cum curge de frumos,
Şi-nvaţă s-ai oriunde, un chip şi-un mers voios.

Priveşte rîndunica ce-şi face cuib cîntînd
Şi-nvaţă hărnicia şi cîntecul, lucrînd.

Priveşte tot şi-nvaţă, din tot ce vezi mereu,

Că viaţa ta curată s-o dai lui Dumnezeu.

Priveşte puişorii cînd beau privind în sus
Şi-nvaţă rugăciunea plăcută lui Isus.

Priveşte pisicuţa ce-şi spală blana sa
Şi n-vaţă curăţia în toată viaţa ta.

Priveşte grădiniţa cu florile zîmbind
Şi n-vaţă bunătatea, din inimă iubind.

Priveşte tot fetiţo, şi-nvaţă ce am spus,
Ca să trăieşti o viaţă frumoasă cu Isus...

"Cine pregăteşte corbului hrana, cînd puii lui strigă spre Dumnezeu, cînd umblă rătăciţi şi flămînzi?"

Iov 38:41

ŞTII TU ?

La ce conservator a studiat privighetoarea? Cine este profesorul care o învaţă să interpreteze atît de armonios notele muzicale? Ea n-a frecventat nici Conservatorul "Ciprian Porumbescu" din Bucureşti, nici n-a debutat la Şcoala din Milano. Mediul ei universitar fiind crîngul din codru; şi totuşi prin trilurile ei întrece în măiestrie chiar şi pe cel mai mare cîntăreţ din lume!

Ştii tu?

La ce institut politehnic a învăţat liliacul? El n-a studiat nici la Universitatea din Sorbona, nici la catedra de fizică or astronomie din Cambridje. Mediul lui politehnic fiind printre bolţile înstelate cu stalactite şi stalagmite din peşterile stîncoase: şi totuşi ecolocatorul său întrece, în calcularea unghiurilor şi distanţelor o precizie ce depăşeşte chiar şi cel mai perfecţionat radiolocator din lume.

Ştii tu?

Cine la învăţat pe puişorul de rîndunică lecţii de astronomie? Cine a pus în inimioara lui dorul după o ţară mai caldă? Cum se explică că fără să fi studiat măcar o iotă din mecanica cerească, el cunoaşte drumul stelelor şi fără să-i fi vorbit cineva (cu glas înţeles de om), la vremea potrivită îşi ia

zborul spre alte zări, spre o ţară pe care el n-a văzut-o niciodată, dar în care doreşte atît de mult să ajungă.

Ştii tu?

Cine i-a spus puişorului de cuc că dincolo de mări şi ţări există o altă ţară mai frumoasă, unde el trebuie cu orice preţ să ajungă? Cine ia trasat coordonatele în tiparul memoriei sale?

Abandonat de părinţi încă pe cînd era un ou, născut şi crescut într-o familie de părinţi adoptivi care nu sînt nici măcar cuci de ai lui, lipsit de educaţia specifică neamului său. Cu toate acestea el ştie cîntecul părinţilor săi şi urmează solitar, cu fidelitate drumul strămoşilor lui spre ţara hărăzită speciei sale - cu o precizie uimitoare!

Ai putea să-mi spui?

Care-i explicaţia faptului că pasărea viespar depune cîte două ouă în cuib, din care, întotdeauna cînd ies după clocire doi puişori, unul este de parte bărbătească, celălalt de parte femeiască!

Cine i-a stabilit raportul atît de precis de unu la unu între sexe?

Fără îndoială că în sistemul de reproducere al acestei mici păsări, există un programator. Dar întrebarea se pune cine l-a aşezat acolo?

Ştii tu?

Cine-i prepară hrana crinului din crîng? Cine-l îmbracă în straie de sărbătoare? Un microcosmos întreg de bucătărese, circa un miliard de microorganisme la 1 gr de sol uscat lucrează zi şi noapte la mineralizarea compuşilor anorganici şi la descompunerea substanţelor organice, ca el, regele florilor să aibă hrana semipreparată, ca la "Gospodina din centrul oraşului".

Dacă nu ştii:

"Întreabă dobitoacele şi te vor învăţa."

Păsările cerului şi îţi vor spune: "vorbeşte pămîntului şi te va învăţa şi peştii mării îţi vor povesti."

"Cine nu vede în toate acestea, dovadă că mîna Domnului a făcut asemenea lucruri?"

Iov 12:9

zborul spre alte zări, spre o ţară pe care el n-a văzut-o niciodată, dar în care doreşte atît de mult să ajungă.

Ştii tu?

Cine i-a spus puişorului de cuc că dincolo de mări şi ţări există o altă ţară mai frumoasă, unde el trebuie cu orice preţ să ajungă? Cine ia trasat coordonatele în tiparul memoriei sale?

Abandonat de părinţi încă pe cînd era un ou, născut şi crescut într-o familie de părinţi adoptivi care nu sînt nici măcar cuci de ai lui, lipsit de educaţia specifică neamului său. Cu toate acestea el ştie cîntecul părinţilor săi şi urmează solitar, cu fidelitate drumul strămoşilor lui spre ţara hărăzită speciei sale - cu o precizie uimitoare!

Ai putea să-mi spui?

Care-i explicaţia faptului că pasărea viespar depune cîte două ouă în cuib, din care, întotdeauna cînd ies după clocire doi puişori, unul este de parte bărbătească, celălalt de parte femeiască!

Cine i-a stabilit raportul atît de precis de unu la unu între sexe?

Fără îndoială că în sistemul de reproducere al acestei mici păsări, există un programator. Dar întrebarea se pune cine l-a aşezat acolo?

Ştii tu?

Cine-i prepară hrana crinului din crîng? Cine-l îmbracă în straie de sărbătoare? Un microcosmos întreg de bucătărese, circa un miliard de microorganisme la 1 gr de sol uscat lucrează zi şi noapte la mineralizarea compuşilor anorganici şi la descompunerea substanţelor organice, ca el, regele florilor să aibă hrana semipreparată, ca la "Gospodina din centrul oraşului".

Dacă nu ştii:

"Întreabă dobitoacele şi te vor învăţa."

Păsările cerului şi îţi vor spune: "vorbeşte pămîntului şi te va învăţa şi peştii mării îţi vor povesti."

"Cine nu vede în toate acestea, dovadă că mîna Domnului a făcut asemenea lucruri?"

Iov 12:9

"...o măgăriţă necuvîntătoare, care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frîu nebuniei prorocului."

2 Petru 2:16

PARTEA I-A

POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA ANIMALELOR

"Fii o stîncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna!"

Ps. 71:3

1. CERBUL MOSCAT ŞI STÎNCA DE SCĂPARE.

Moscul a cărui patrie este Asia cu regiunile stîncoase, îşi duce traiul de obicei în apropierea unei stînci abrupte cu pisc înalt, pe care o foloseşte ca "Cetăţuie de scăpare".

Fiind un animal erbivor cu puţine posibilităţi de apărare, neavînd nici măcar coarne puternice cu care să lupte, cînd este urmărit de animale răpitoare el fuge la stîncă, unde îşi caută adăpost urcînd în vîrful piscului. De acolo de sus, în siguranţă priveşte liniştit la duşmanii de la poalele stîncii, care rînjesc fioroşi, dar care nu-i poate face nici un rău, pentru că el se află la adăpostul "Cetăţuiei de scăpare"

Nu e lipsit de importanţă faptul ca orice încercare de a-l adapta, de a-l face să crească în libertate în zonele fără stînci, este sortită eşecului.

Tot astfel, noi avem o stîncă, un loc de adăpost împotriva celui rău care caută să ne ia viaţa!

"Dumnezeule, Tu eşti stînca mea în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă, şi întăritura mea"!

Ps. 18:2

"...gura le este plină de blestem şi de amărăciune."

Romani 3:14

2. MONSTRUL GILA

În muzeul - rezervaţie al Mexicului din deşertul Sonora, printre multele

specii de reptile, se poate întîlni o şopîrlă mare - Heloderma suspectum, căreia localnicii îi zic "Monstrul gila". Şopîrla aceasta prezintă un aspect paşnic: cîtă vreme este lăsată în pace, nu prezintă mare pericol pentru om, dar în clipa cînd e iritată începe să se agite, şuieră, scuipă venin şi muşcă. Muşcătura ei putînd fi mortală chiar şi pentru om.

Tot astfel vezi cîte un om care pare paşnic la vedere, dar în clipa cînd l-ai deranjat cu ceva, începe să şuiere, să ţipe şi să arunce jeturi de vorbe veninoase asupra celor care îşi fac de lucru cu el.

Hristos însă ne învaţă să fim altfel:

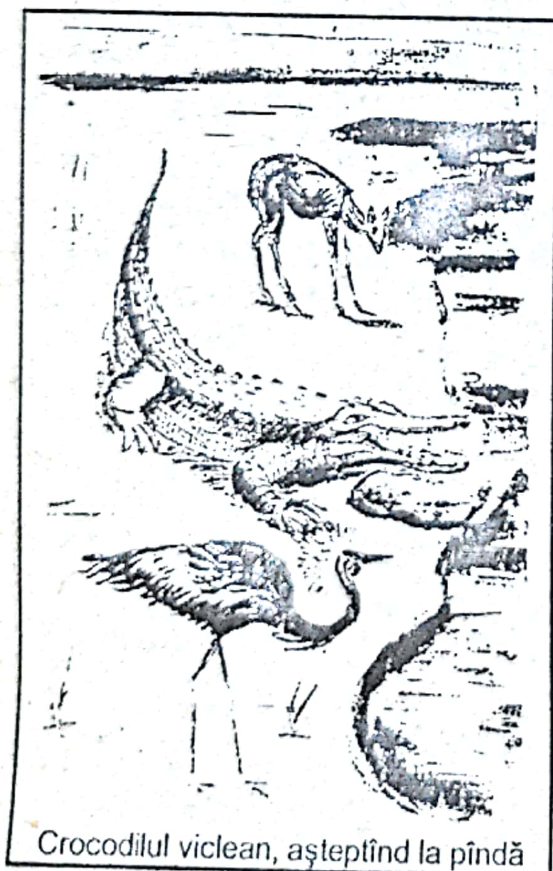
"Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvîntaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc".

Matei 5:44

"Nimeni să nu fie cu vicleşug şi cu nedreptate în treburi faţă de fratele său."

1 Tesaloniceni 4:6

3. VICLEŞUGUL CROCODILULUI

Crocodilul viclean, aşteptînd la pîndă

Pentru a-şi atrage victimile, crocodilul se aşează uneori la malul fluviului şi se preface că suferă, vărsînd, lacrimi, care stîrnesc mila trecătorului. Altă dată foloseşte alt procedeu. În acelaşi scop stă la mal şi priveşte, aşteaptă să vină animalele însetate ca să bea apă. Cînd animalul îşi pleacă capul ca să bea din apa dătătoare de viaţă, crocodilul sare la el, îl prinde de bot şi îl trage în apă, unde îl asfixează, iar după aceea îl scoate afară şi-l devorează.

La fel, diavolul e prefăcut de viclean. Pentru a-şi atinge scopul de a nimici un copil al lui Dumnezeu, se preface că-i pare rău cînd acesta ajunge la strîmtoare, dar imediat ce se iveşte prilejul, îl atacă cu înverşunare. Locul lui preferat e să stea pitit la intrarea în

biserică, să-i înhaţe pe cei neprihăniţi, să-i scufunde în patimile păcatului; iar apoi să-i nimicească cu totul.

"...diavolul dă tîrcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită."
1 Petru 5:8

4. RĂCNETUL LEULUI

De nedescris este efectul produs de răcnetul leului asupra tuturor animalelor din junglă. Vocea lui se aude în nopţile liniştite la o depărtare de 7-10 km. Cînd leul răcneşte, hiena îşi încetează urletul, leopardul numai grohăie, animalele din turmă tac, fug, ori îşi aşteaptă cu o înspăimîntătoare frică obştescul sfîrşit. De obicei victimile fiarei sînt animalele mai slabe, fără putinţă de apărare, care rămîn în urma turmei. Ele sînt prinse şi sfîşiate fără milă.

Tot astfel diavolul ameninţă să sfîşie pe credincioşii Domnului. Victimele care cad uneori pradă, sînt cei mai slabi, care rămîn în urma turmei. Aşadar fraţilor: Nu rămîneţi în urma turmei şi nu vă despărţiţi de turmă, pentru că vă pîndeşte un mare pericol de a fi prinşi de diavol !

"Căci iată că cei ce se depărtează de Tine, pier."
Ps. 73:27

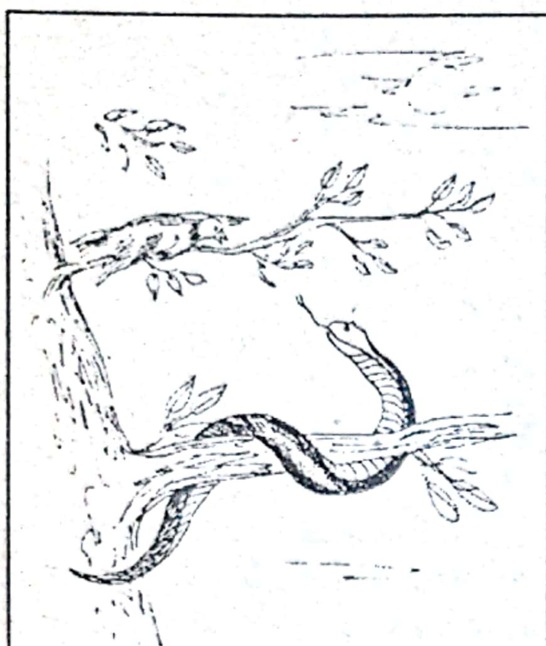
"Căci iată că trimet între voi nişte şerpi, nişte basilici, împotriva cărora nu este nici un descîntec, şi vă vor muşca zice Domnul."
Ieremia 8:17

5. ŞARPELE VÎNĂTOR DE PĂSĂRI NEVINOVATE

Imaginaţi-vă un puişor neştiutor surprins pe neaşteptate de un şarpe în desişul unui tufiş. Micuţul vede deodată în faţa lui un bot căscat înspăimîntător şi nişte ochi scînteetori, care-l privesc cu o neclintire sălbatică. Înlemnită de groază pasărea îşi pierde capul şi nu ştie nici să mai fugă.

Bate zadarnic din aripi, ţipă jalnic, în sfîrşit se lasă să cadă de pe o creangă paralizată de moarte. Monstrul care o pîndeşte, o prinde în gură. Ceea ce paralizează de spaimă o păsărică neştiutoare, nu poate tulbura deloc pe pasărea mai stăpînă pe ea.

Tineri, obişnuiţi-vă să vă păstraţi, în orice împrejurare grea, cumpătul, sîngele rece, judecata limpede şi veţi ocoli multe necazuri. Veţi scăpa din multe primejdii, aşa după cum pasărea care nu-şi pierde cumpătul, scapă de şarpele care stă la pîndă.

Şarpele şiret hipnotizînd puişorul fără experienţă.

"...Împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi."

Iacov 4:7

6. MÎNZII LA MIJLOC

Adeseori, prin preerii, se întîmplă că o haită de lupi vor să atace o herghelie de cai şi să le mănînce mînzii, care sînt hrana lor preferată. În această situaţie caii sălbatici îşi protejează progeniturile grupîndu-i în millocul hergheliei, iar ei se aşează în poziţia de luptă şi apărare cu faţa spre cercul din lăuntru, ce înconjoară mînzii şi cu copitele din spate, spre lupi. Cînd lupii se năpustesc asupra hergheliei, ca la comandă sînt loviţi cu putere şi zdrobiţi sau alungaţi.

Cai grupaţi în jurul mînzilor, cu scopul de ai proteja împotriva lupilor.

Aşadar nu trebuie să uităm nici o clipă că pe diavolul îl interesează mai mult tineretul din biserică, decît cei bătrîni. De

aceea fraţilor şi surorilor mai vîrstnici: să facem un cordon al dragostei, un cordon al rugăciunii în jurul tineretului nostru şi să-i apărăm de uneltirile diavoleşti.

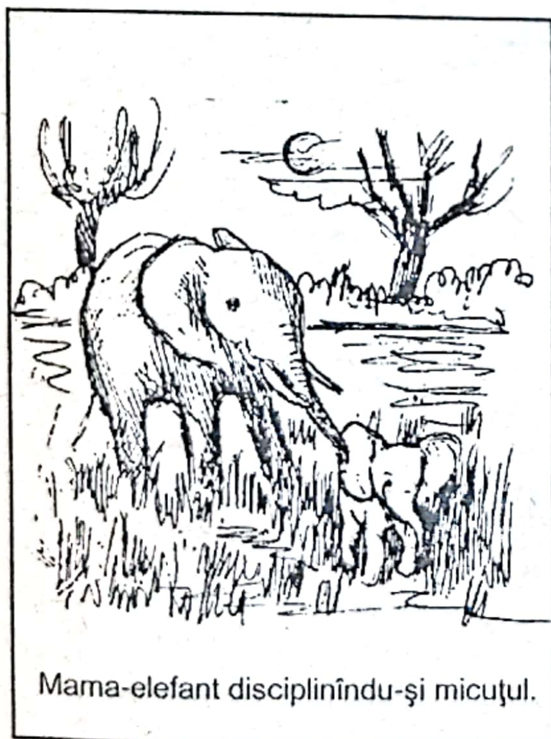
"Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, şi mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credinţă, şi este mai rău decît un necredincios."

1 Tomotei 5:8

"Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu !
Nu nesocotiţi mustrarea Celui Atotputernic."

Iov 5:17

7. EDUCAŢIE DE ELEFANT

Mama-elefant disciplinîndu-şi micuţul.

Auzi pe cîte un părinte, ceva mai sever cu copilul lui, spunîndu-i uneori:"Dacă te mai prind că faci cutare faptă îţi rup urechile."

Naturalistul Douglas Hamilton a remarcat că la foarte mulţi elefanţi urechile sînt mai mult sau mai puţin rupte. El a descoperit că acestea sînt rezultatul sancţionărilor care le-au primit de tineri de la adulţi, pentru diferite abateri. Una din regulile de bază pentru tineret, este să stea totdeauna foarte aproape de grup, altfel sînt vînaţi cu uşurinţă de lei şi de leoparzi.

Aşadar părinţi, nu lăsaţi copii voştri să se îndepărteze de casa Domnului pentru că îi pîndeşte un mare pericol.

"Copii! Ascultaţi în Domnul de părinţii voştri căci este drept."

Efeseni 6:1

"Hainele să-ţi fie albe, în orice vreme..."

Eclesiastul 9:8

8. PURITATEA HERMINEI

Vînatul herminei, sau hermelinei cum se mai cheamă, este mult rîvnit din pricina preţioasei sale blăni, care este foarte albă şi lucioasă în timpul iernii, iar vara cafenie. Din blana herminei se făceau în trecut mantiile domnitorilor şi alte îmbrăcăminţi la curţile regale. Caracteristic la hermină este faptul că e un animal foarte curat şi ţine cu orice preţ ca haina ei să fie tot timpul nepătată. Cînd vînătorii vor s-o prindă de vie, ca să-i jupoaie blana, fac un şanţ în jurul vizuinei şi tulbură apa din şanţ. În această situaţie bietul animal preferă cu demnitate să-şi dea viaţa, decît să-şi păteze blana scumpă în apa murdară. Foarte sugestiv în acest sens este poemul lui Virgil Carianopol.

PURITATE

Hermina-i doar un pic de viaţă
Un giuvaier ce dă scîntei
Trăieşte-n Nordul numai gheaţă
Şi-i prinsă pentru-argintul ei.

Ca s-o vîneze vînătorii
Găsesc un golf de ghiaţă-n jur
Şi-i dau cu chinoros pereţii
Ştiind cît ţine ea la pur.

Haitoşi cu glasuri ca de fiară
În aerul vibrînd sonor
O-mping apoi strălucitoare
Pînă ce intră-n golful lor.

Cu muşchi puternici temerară
Cu ghiare tari în teci adînci
Hermina ar putea să sară
Să fugă dincolo de stînci.

Decît să-şi murdărească însă
Cu negru albul ei de har,
S-aşează pe zăpada strînsă,
Şi-aşteaptă moartea ca pe-un dar.

E datul ei, îi scrie-n soartă
Să-i dea cuvînt la veşnicii
Mai bine să luciască moartă,
Decît murdară printre vii!

Acum gîndeştete la mînturea ta. Tu ai primit o haină albă, mult mai preţioasă, spălată în sîngele Domnului Isus. O ! şi de cîte ori ai murdărit-o, numai tu ştii aceasta. De ce nu vrei s-o păstrezi tot timpul curată şi nepătată?

În Biblie este scris:

"Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!"

Matei 5:8

"...pe tine însuţi păzeşte-te curat."

1 Timotei 5:22

"Atunci ucenicii au venit la Isus, şi I-au ziz, deoparte: Noi de ce n-am putut să-l scoatem?"

Matei 17:19

9. ŞARPELE ŞI MUŞTARUL

După ample studii, zoologii au stabilit că mijlocul cel mai simplu şi cel mai eficient pentru gonirea şerpilor, este muştarul obişnuit. Şerpii fug, nu pot suferi muştarul. În ultimul timp, muştarul a fost folosit în acest scop în regiunile din sudul Indiei.

Tot astfel, Diavolul fuge de credinţa în Domnul Hristos. Isus a zis:

"Adevărat vă spun că dacă aţi avea credinţă cît un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: "Mută-te de aici acolo" şi s-ar muta: nimic nu v-ar fi cu neputinţă."

Matei 17:20

"capcana în care se prinde este ascunsă în pămînt, şi prinzătoare îi stă pe cărare. De jur împrejur îl apucă spaima şi-l urmăreşte pas cu pas."

Iov 18 :10-11

10. LAMELE ŞI CAPCANA DE PE POTECA IZVORULUI

Cînd lamele din deşertul Kalahari se duc să bea apă din izvor, ele au obiceiul ca de fiecare dată să meargă pe aceeaşi potecă una după alta formînd un şir indian. Băştinaşii cunosc acest obicei şi ca să le poată prinde fac nişte cpcane în drumul lor - nişte gropi săpate în pămînt sau nisip acoperite cu iarbă verde, sau cu frunze. Cînd animalele trec deasupra capcanei cad în groapă, iar oamenii locului se duc cu suliţe, cu pari, cu frînghii, cu ce au la îndemînă, le imobilizează şi le prind.

Lamele presimt pericolul şi deaceia totdeauna se aşează în fruntea lor una mai vîrstnică care are experienţă mai multă şi ştie să ocolească capcanele.

Tot astfel, calea mîntuirii ce duce spre Golgota, la izvorul vieţii, este împînzită cu tot felul de curse de ale diavolului; de aceea să luăm seama la tot pasul, ca să nu cădem în ele.

Doamne pînă cînd te vei uita la ei?
Scapă-mi sufletul din cursele lor..."

Ps. 35:17

"Dumnezeu se îndură de el şi zice îngerului: Izbăveşte-l... Şi atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie."

Iov 33:24-25

11. LOIALITATEA LEOAICEI

La vreme de necaz şi leii se ajută între ei, în cazul cînd unul e în suferinţă. S-a constatat că atunci cînd leul e rănit şi suferă din cauza leziunii produsă în trupul său, leoaica nu rămîne indiferentă, ci dă dovadă de devotament şi afecţiune faţă de partenerul ei. În acestă situaţie ea stă mai mult pe lîngă el, linge rana, şi datorită anticorpilor din salivă, care au o acţiune curativă asupra rănii, rănitul capătă vigoare şi curaj.

Aşadar, poate că şi soţul tău a primit o rană în suflet şi rana aceasta îl doare rău, îi paralizează activitatea de zi cu zi pe tărîmul spiritual.

Oare tu ca soţie eşti alături de soţul tău? Îi înţelegi durerea ce-l apasă în suflet? Îi alini rana cu afecţiune şi cu înţelegere din partea ta? Sau cu vorbele tale caustice îi adînceşti mai mult suferinţele ce le poartă în suflet?

Ori poate că soţia ta este bolnavă şi are mare nevoie de sprijinul tău moral. Eşti tu în această situaţie alături de ea? Îi înţelegi suferinţele, îi alini durerea cu mîngîierile tale? Biblia spune:

"Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii."

Romani 12:16

"Dumnezeule, au năvălit neamurile în moştenirea Ta, au pîngărit Templul Tău cel sfînt."

Ps. 79:1

12. BURSUCUL ŞI VULPEA

Bursucul înşelat de vulpe, îşi părăseşte locuinţa.

Pe socoteala relaţiilor dintre vulpe şi bursuc s-au născocit multe legende. Este în deobşte cunoscut felul cum vulpea obţine fără muncă locuinţa bursucului. Ştiind că acestuia îi place curăţenia, vulpea îşi lasă murdăriile la uşa vizuinei lui. Bursucul foarte simţitor la mirosurile neplăcute, îşi părăseşte locuinţa.

Tot astfel procedează diavolul cu inima noastră, care este Templul Duhului Sfînt, caută s-o murdărească, fiindcă ştie că Duhul Sfînt nu stă într-un loc murdar. Apoi caută să pîngărească biserica ca să nu mai vină alţii acolo.

Este scris:

"Casa Mea se va chema o casă de rugăciune, dar voi aţi făcut din ea o peşteră de tîlhari."

Matei 21:13

"Dar te voi vindeca, şi îţi voi lega rănile, zice Domnul!"

Ieremia 30:17

13. LEUL LUI ANDROCLE

Întîmplarea e povestită de scriitorul latin Aulus Gellius, în lucrarea sa "Noctes Atticae" tradusă Nopţile Atice, cartea a V-a cap. 14.

Androcle a fost un sclav al unui consul roman în Africa. Din pricina bătăilor zilnice, într-o zi el a fugit de la stăpîn refugiindu-se în deşert.Acolo a găsit o peşteră în care a intrat să stea ascuns. După un timp în aceeaşi peşteră a venit un leu şchiopătînd, care gemea greu ! Androcle s-a înfricoşat, dar leul blînd s-a apropiat de el arătîndu-i laba în care avea o ţeapă pătrunsă adînc ce-i infectase piciorul. El i-a scos ţeapa şi i-a tratat rana.

Timp de trei ani sclavul a trăit cu leul în acea peşteră. Reîntors la Roma, Androcle a fost prins şi condamnat să lupte cu un leu bătrîn foarte fioros în Circul din Roma. Spre uimirea tuturora, leul din arenă nu l-a atacat pe Androcle, ci a venit şi s-a aşezat la picioarele lui şi îi lingea mîinile. Era acelaşi leu din Africa. El a recunoscut pe binefăcătorul său. Impresionat, împăratul l-a graţiat pe sclav şi i-a dăruit şi leul, care l-a întovărăşit tot restul vieţii.

De atunci leul lui Androcle a devenit simbolul recunoştinţei.

Şi noi în salturile noastre pe calea păcatului am ajuns răniţi de moarte în sufletul nostru. Ca să ne salveze Hristos Domnul a trebuit să-şi dea viaţa sa. Oare îi arătăm noi recunoştinţa ce i-o datorăm?

"Pacea lui Hristos,... să stăpînească în inimile voastre, şi fiţi recunoscători."

Coloseni 3:15

"...căci dragostea este tare ca moartea, şi gelozia este neînduplecată ca locuinţa morţilor; jarul ei este jar de foc..."

Cîntarea cîntărilor 8:6

14. DRAGOSTEA DE MAMĂ A UNEI TIGROAICE

Doi vînători, tatăl şi fiul, au plecat la vînătoare de tigri. Ei urmăreau în

special puii de tigri să-i prindă de vii ca apoi să-i poată vinde grădinilor zoologice din lume. Deodată, mergînd prin junglă au dat peste nişte pui de tigri. Repede au descălecat de pe cai şi i-au luat cu ei. La puţin timp, în vreme ce se îndreptau călare cu prada, spre colibă, a apărut mama tigroaică, care fusese plecată să aducă de mîncare puilor ei. Întorcîndu-se la locul unde-i lăsase şi văzînd că nu sînt, s-a luat după miros pe urma vînătorilor. Deodată, cînd a văzut tatăl pe tigroaică că se apropie grăbită înspre ei, a strigat: "Trage!" şi băiatul numaidecît şi-a fixat luneta puştii la ochi şi a tras, iar tigroaica a căzut grav rănită.

Era înspre seară, ei şi-au continuat apoi liniştiţi drumul spre baza de plecare. Ajungînd la cort, şi-au aranjat lucrurile, s-au culcat şi au adormit. Nu mică însă le-a fost mirarea, cînd în zorii zilei, trezindu-se din somn şi ieşind afară, au găsit în faţa cortului pe biata tigroaică mamă, căzută, moartă cu o bucată de carne în gură, pe care, aşa rănită cum a fost, a adus-o odraslelor ei.

Aşadar, minunată e dragostea de mamă, care e gata oricînd să-şi de-a viaţa pentru copiii ei. Mare este dragostea cînd cineva se sacrifică pentru alţii.

Domnul a zis:

"Nu este mai mare dragoste decît să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi." *Ioan 15:13*

"pentrucă, după cum păcatul a stăpînit dînd moartea, tot aşa şi harul să stăpînească dînd neprihănirea, ca să dea viaţă veşnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru." *Romani 5:21*

15. SPARTANUL ŞI VULPEA FURATĂ

Un tînăr spartan în drum spre şcoală furase un pui de vulpe şi fiind surprins l-a ascuns vîrîndu-l în sîn. Puiul de vulpe îl muşcase rău, dar el a răbdat stoic.

Numai cînd cămaşa lui albă a devenit toată pătată de sînge a trebuit

să-şi recunoască vina, căci fusese dat de gol.

...Orice păcat făptuit produce o muşcătură dureroasă. Chiar dacă rabzi în tăcere, ca spartanul acesta, mai curînd sau mai tîrziu, păcatul sau consecinţele lui ies la iveală.

Acesta e tabloul tău, păcătosule! Tu porţi păcatul în sînul tău şi el îţi muşcă inima. Dumnezeu ştie ce păcat te roade şi tu ştii. Leapădă-l şi mărturiseşte că te-a muşcat. Cere Domnului să-ţi dea vindecare. Strigă către Dumnezeu cît poţi de stăruitor.

Doamne scapă-mă, vindecă-mă de muşcătura păcatului meu! Mă iartă Doamne. Eu ştiu şi sînt convins că păcatul trebuie ucis sau eu trebuie să mor !

Cel Prea Înalt îţi zice:

"Chiamă-Mă în ziua necazului, şi Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi."

Ps.50:15

"A venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primut."

Ioan 1:11

16. GRĂDINARUL ŞI CÎINELE

Cîinele unui grădinar căzuse într-o fîntînă şi grădinarul, vrînd să-l scoată, a coborît în fîntînă. Cîinele, crezînd că a venit să-l afunde mai adînc, s-a întors şi l-a muşcat.

Tot astfel, noi eram căzuţi în mlaştina păcatului. Hristos a coborît la noi să ne salveze, dar noi în loc să-l mulţumim şi să ne bucurăm de ajutorul Său, L-am prigonit şi L-am răstignit.

"Ei au strigat din nou, răstigneşte-L!"

Marcu 15:13

"Voi Mă veţi chema, şi veţi pleca: Mă veţi ruga, şi vă voi asculta."
Ieremia 29:12

17. CONTRIBUŢIA UNUI CÎINE LA SALVAREA STĂPÎNULUI PĂCĂTOS

O femeie se rugase multă vreme pentru soţul ei. Ea obişnuia să frecventeze casa de rugăciune, însă soţul ei nu a mers niciodată cu ea acolo. El era un beţiv şi un hulitor, şi-i producea mereu mari îngrijorări şi dureri de inimă. Ea n-a încetat să se roage pentru el, fără nici un rezultat pozitiv. Se ducea întotdeauna la Casa Domnului însoţită de cîinele ei care se ghemuia sub bancă şi sta liniştit.

Femeia muri, dar soţul era tot nepocăit. Cîinele însă continua să se ducă la serviciile divine. Stăpînul, se mira de faptul acesta, şi se întreba ce ar putea să facă cîinele în Casa de rugăciune. Curiozitatea l-a determinat odată să se ia pe urmele animalului fidel, şi cîinele l-a condus acolo unde buna lui stăpînă obişnuia să şadă. Bărbatul a ocupat acel loc, iar cîinele se ghemui, ca de obicei, sub bancă.

În ziua aceea, Domnul a călăuzit mărturia servului său. Cuvîntul Domnului se revărsă cu atîta putere asupra omului acestuia încît a fost adînc mişcat. Pătruns de puterea lui, a plîns cu amar şi l-a aflat pe Mîntuitorul.

Voi soţii, să nu renunţaţi niciodată la rugăciune pentru bărbaţii voştri, căci Domnul poate să-i conducă la Dumnezeu, chiar şi după ce veţi fi murit voi, folosind chiar şi un cîine. Nu renunţaţi niciodată la speranţa şi la aşteptarea voastră cu credinţă; credeţi numai, şi veţi dobîndi dorinţa inimei voastre. Atîta vreme cît se mai află pe acest pămînt, nu încetaţi să vă rugaţi pentru el lui Dumnezeu.

Biblia spune:
"Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi."
Matei 21:22

"Atunci se duce şi ia cu el alte şapte duhuri mai rele decît el: intră în casă, locuieşte acolo, şi starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decît cea dintîi."

Matei 12:45

18.CÎINII REÎNTORŞI LA SĂLBĂTĂCIE

S-a constatat că unii cîini care au fost o dată domesticiţi şi care au ajuns iarăşi în starea de sălbătăcie, sînt mult mai răi şi mai cruzi decît confraţii lor sălbatici dintotdeauna. Aşa de exemplu cîinele Dingo din Australia, ajungînd iarăşi în starea de sălbătăcie după ce în prealabil a fost domesticit, produce mult rău populaţiei care odinioară l-a ocrotit.

Tot astfel se întîmplă şi cu unii crerdincioşi, ce se întorc la starea lor de păcat. Fără Dumnezeu ei devin mult mai răi şi sînt duşmanii de moarte a celor din rîndul cărora au plecat.

"...Dar Satana a intrat în Iuda, zis şi Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece . Iuda s-a dus să se înţeleagă cu preoţii cei mai de seamă şi cu căpeteniile străjerilor Templului cum să-L dea în mîinile lor.

Luca 22:3-4

"Boul îşi cunoaşte stăpînul, şi măgarul cunoaşte ieslea stăpînului său: dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu ia aminte la Mine."

Isaia 1:3

19. RECUNOŞTINŢĂ

Unul dintre poeţii noştri, văzînd cît de nerecunoscători sînt unii oameni, a scris următoarele versuri pline de adevăr:

Din bucata mea de pîine,
Am hrănit un om şi-un cîine.
Cîinele mă recunoaşte,
Omul nu mă mai cunoaşte.
Stau şi mă întreb în mine,
Care-i om şi care-i cîine?

Prin urmare fii om şi:

Recunoaşte dar că Domnul îţi poartă de grijă şi te hrăneşte, dar în acelaşi timp te şi pune la încercări.

Recunoaşte că El te iubeşte, dar te şi mustră.
"Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările."

Prov. 3:6

"Nu întoarce rău cu rău, că-i mai rău.
Cînd nu vei mai putea răbda, tu nu te răzbuna.
Şi-ai să vezi că din furtună, se va face vreme bună.

20. ŞARPELE JARAKA

Cînd pe la începutul sec. al XVII-lea Coloniştii francezi au devenit stăpîni pe pămînturile indigenilor din insula Martinica - o insulă din Marea Caraibelor - ei au făcut plantaţii şi au adus negri din Africa.

Dar nu toţi negrii se supuneau jugului sclaviei. Mulţi fugeau şi se ascundeau prin bălţi, unde erau foarte greu de găsit.

Pentru a nu mai părăsi plantaţiile, coloniştii au adus în insula din jungla Amazoanelor, sute de şerpi veninoşi numiţi jaraka, pe care i-au lăsat în libertate, prin mlaştinile pădurilor virgine.

Jaraka este o reptilă de 2-3m, aproape invizibilă în frunzişul căzut în smîrcuri. Se mişcă fără zgomot cu o iuţeală de săgeată, şi muşcătura ei provoacă moartea.

Sute de fugari piereau la marginea pădurilor, muşcaţi de acest "aliat" al colonIştilor. Dar şarpele s-a înmulţit aşa de tare încît a început să apară şi prin fermele plantatorilor, şi să muşte pe copii şi femeile fermierilor, aşa încît răul pe care au vrut să-l facă bieţilor oameni nesupuşi, s-a întors ca un bumerang asupra lor. Încercarea de a scăpa de jaraka, a fost zadarnică. Grădinile erau curăţate de iarbă, casele erau zilnic inspectate de la subsol pînă la pod, însă victimele se înmulţeau.

A fost adusă din India şi Ceylon o mangustă, care s-a dovedit a fi cel mai aprig duşman al şerpilor. Dar mangustele s-au înmulţit aşa de mult încît au început să nimicească toate păsările domestice, făcîndu-le pagube mari.

Nici pînă astăzi nu s-a găsit un mijloc eficace pentru a scăpa de această calamitate.

Aşadar, e bine să tragem o învăţătură practică şi din acest caz!

Cînd vrei să-ţi faci dreptate asupra semenului tău, nu apela la serviciile celui rău, pentru că s-ar putea ca într-o zi răul pe care doreşti să i se facă vecinului tău, să se întoarcă asupra ta.

Din păcate sînt atîţea oameni care, dacă cineva nu le face pe plac, invoacă prin blesteme, sprijinul diavolului.

Voi însă nu faceţi aşa, ci dimpotrivă ziceţi aşa cum a spus Arhanghelul Mihail cînd se împotrivea diavolului şi se certa cu el.

"Domnul să te mustre!"

Iuda v. 9

"Cel rău este doborît de răutatea lui."

Prov. 14:32

21. PĂŢANIA CALULUI RĂZBOINIC

Marele fabulist grec, Esop, povestea întru-una din fabulele sale, că pe vremuri calul trăia pe o păşune minunată, apărată de stînci mîndre, lucitoare printre care curgeau pîraie răcoritoare şi limpezi.

Într-o zi cerbul trecînd în goană nebună, a strivit iarba, şi a murdărit apa. Calul ar fi dorit să se răzbune pe răufăcător dar, nu putea să alerge cu iuţeala cerbului.

Atunci vînătorul a coborît din munte şi şi-a oferit sprijinul zicînd: "Făgăduiesc să-ţi îndepărtez duşmanul, dar trebuie să mă laşi să-ţi pun frîu şi să mă sui pe spinarea ta."

Calul a primit. Vînătorul a pus frîu calului şi la încălecat. Curînd după aceea cerbul zăcea străpuns de suliţă, dar calul şi-a dat seama prea tîrziu că ajunsese sclavul vînătorului.

E bine să nu ne împrietenim cu diavolul, nici chiar în scopul de ai face rău duşmanului nostru, ca nu cumva după aceea să devenim sclavul celui viclean.

În Evanghelia după Luca 6:27-28, Isus ne învaţă să iubim pe vrăjmaşii noştri, să facem bine celor ce ne urăsc, să-i binecuvîntăm, şi să ne rugăm pentru ei.

Nu zice!

"Cum mi-a făcut el aşa am să-i fac şi eu., îi voi răsplăti după faptele lui."

Prov. 24:29

"Mîndria merge înaintea pieirii, şi trufia merge înaintea căderii."
Prov. 16:18

22. LUPUL ŞI LEUL DIN FABULA LUI ESOP

Un lup rătăcea prin locuri pustii. Cînd cobora soarele spre apus, văzîndu-şi umbra uriaşă zise: Să mă tem de leu, cînd sînt atît de mare? Oare fiind lung de un plethru nu voi deveni lesne regele tuturor animalelor?

Dar cum se îngîmfa astfel, un leu puternic îl prinse şi începu să-l sfîrtece. Lupul schimbîndu-şi părerea zise: "Închipuirea noastră este pricina nenorocirilor."

Unii oameni în îngîmfarea lor se văd atît de mari, încît nu le este frică, s-au mai exact cred că nu le este frică de Dumnezeu. Ei uită că zilele omului pe pămînt nu sînt decît o umbră, aşa după cum se află scris la Iov 8:9

Doamne!

"Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deşarte, înviorează-mă în calea Ta."

Ps. 119:37

"Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel legea lui Hristos."
Galateni 6:2

23. CALUL ŞI MĂGARUL LA DRUM

În fabulele eline, Esop povesteşte:

Un om avea un cal şi un măgar. Cînd porniră la drum măgarul îi spuse calului: "Dacă vrei să mai trăesc, ia-mi te rog o parte din sarcini.

Calul nu-i dădu crezare şi din pricina oboselii, măgarul căzu şi muri. Apoi stăpînul puse toată povara pe cal, pînă şi pielea măgarului, iar calul suspină şi zice: "Vai nenorocitul de mine, ce năpastă m-a lovit ! N-am vrut să-i i-au o sarcină mică, şi iată că acum port totul, pînă şi pielea lui."

Aşa dar tinerilor căsătoriţi: Aveţi de făcut un drum lung în viaţă, la care aţi pornit din dragoste, de comun acord să-l parcurgeţi împreună.

De sigur că drumul pe care îl veţi face nu va fi presărat numai cu flori, ci se vor ivi şi poveri grele de purtat. Unul din voi poate va osteni mai

repede, dar ca să ajungeţi cu bine la ţintă, e necesar să vă purtaţi sarcinile unii altora.

"Cei rătăciţi cu duhul vor căpăta pricepere, şi cei ce cîrteau vor lua învăţătura."

Isaia 29:24

24. BOII ŞI CARUL CARE SCÎRŢÎIE

O pereche de boi înjugaţi, aveau de tras pe şosea un car foarte greu încărcat. Axele roţilor scîrţîiau atît de jalnic, încît boii s-au văzut nevoiţi să se uite înapoi şi să spună roţilor: "Hei, ce înseamnă asta, de ce faceţi un scandal atît de mare? Noi ne plîngem de greutate, şi nu voi."

În mod obişnuit, acei membri din biserică sînt cei mai nemulţumiţi şi mai cîrtitori, care nu ajută la lucrarea lui Dumnezeu cu nimic, ci şi-au învelit singurul talent primit într-un ştergar şi l-au îngropat într-un loc ştiut de ei.

"Ei sînt nişte cîrtitori, nemulţumiţi cu soarta lor..."

Iuda 1:16

"Vă îndemn, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveţi toţi acelaş fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, şi să fiţi uniţi în chip desăvîrşit într-un gînd şi-o simţire."

Corinteni 1:10

25. LUPII ŞI CÎINII DIN PILDA LUI MELANCHTON

Melanchton, unul din prietenii lui Martin Luther, a deplîns pe timpul său dezbinările dintre protestanţi, şi încercînd să-i unească, istorisea de multe ori pilda despre lupta dintre lupi şi cîini.

Lupii se temeau de luptă, căci cîinii li se păreau că sînt mulţi şi puternici. De aceea, lupii au trimis o iscoadă, care să observe pe duşmani şi să aducă rapoarte în tabăra lupilor.

La întoarcerea lui, spionul lup zise: Este adevărat, cîinii sînt mulţi,

foarte mulţi, dar printre ei nu sînt mulţi cîini de lanţ. Cîini sînt de toate rasele, aşa încît nici nu pot fi număraţi, dar ceea ce este mai rău pentru ei, e faptul că cei mai mulţi sînt cîini mici şi mărunţi, care abia de pot lătra, în nici un caz nu pot muşca.

Dar nici aceasta nu ma bucurat prea mult, spuse lupul spion mai departe, decît o altă împrejurare, pe care am constatat-o.

Pe cînd veneau cîinii în coloană de marş, am observat că ei se muşcă între ei, cînd la dreapta, cînd la stînga, şi am putut constata în mod lămurit că, de şi ei îi urăsc cu toţii pe lupi, totuşi se urăsc şi între ei din toată inima.

Mă tem că acesta e adevărul cu noi, căci există destui credincioşi care muşcă pe fraţii lor în dreapta şi în stînga, în vreme ce ar face mai bine să-şi păstreze ascuţişul dinţilor lor pentru duşmanii adevărului.

Dacă trebuie biruiţi duşmanii noştri, aceasta trebuie să se facă prin străduinţele unite ale poporului lui Dumnezeu. Unitatea face tăria!

Cuvîntul Domnului ne îndeamnă: "Trăiţi în pace între voi."

1 Tesaloniceni 5:13

"...păcatul pîndeşte la uşă; dorinţa lui se ţine după tine, dar tu să-l stăpîneşti."

Genesa 4:7

26. IMPERTINENŢA CĂMILEI

Arabii au o poveste care spune că o cămilă a stat înaintea unui cort şi şi-a vîrît nasul în lăuntrul cortului. Întrucît n-a întîmpinat nici un fel de rezistenţă, şi-a vîrît şi piciorul. dar pentru că nu fusese alungată, cămila pînă la urmă a pătruns cu totul în cortul arabului. Atunci arabul a spus cămilei: "Pentru doi locatari cortul acesta e prea mic." şi cămila a răspuns: "Dacă acesta este adevărul, atunci ai face bine să părăseşti cortul."

Tot aşa şi păcatul pătrunde tot mai adînc în inimă, pînă ce pune stăpînire pe ea în întregime.

Doamne! "...nu lăsa nici o nelegiuire să stăpînească peste mine!"

Ps. 119:133

"Îmi voi arunca toate săgeţile împotriva lor"

Deuteronom 32:23

Sînt unii oameni care atîta timp cît au de toate şi sînt sănătoşi, se mîndresc că le merge bine. Unii şi mai nesocotiţi chiar îndrăznesc să spună: "Nu mă tem nici de Dumnezeu!"

Toţi aceşti oameni ar fi bine să cunoască fabula lui Esop, privind păţania leului cu arcaşul.

27. VESTITORUL LEULUI

Un arcaş priceput se urcase pe un munte ca să vîneze. Toate animelele o luară la fugă, numai leul îl chemă la luptă.

Arcaşul trase o săgeată şi lovind leul îi zice: "Iată vestitorul meu, sosesc şi eu îndată." Leul, rănit se puse pe fugă. O vulpe îl încurajă să nu fugă, dar leul îi spuse: "Nu mă întorci cu nici o vorbă. Dacă vestitorul său e atît de dureros, cînd va veni arcaşul, ce voi îndura?"

Poate că unii dintre voi aţi primit cîte un vestitor, o săgeată, fie o migrenă, fie o podagră sau o altă boală care de sigur că sînt dureroase. Dar dacă vestitorul Său e atît de dureros, imaginează-ţi ce vei îndura cînd va veni Marele judecător şi te va prinde total nepregătit?

Posibil că astăzi ai o sănătate "de fier", dar poate mîine vei primi o săgeată înveninată care îţi va produce moartea. Te întreb, atunci ce vei face cu sufletul tău?

"Grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului celui viu ! "

Evrei 10:31

"...vă făliţi cu lăudăroşiile voastre ! Orice laudă de felul acesta este rea."

Iacov 4:16

28. ŞORICELUL ŞI ELEFANTUL

Pe una din străzile unui mare oraş din India, se tot plimbă de colo, colo, un şoricel. Deodată trecînd pe acolo un elefant în timp ce se uita, i-a făcut impresia că era să calce şoricelul, şi de aceea îi zice: "Pardon! era cît pe aci să te calc!" Dar şoricelul îngîmfat îi răspunse: "Nu-i nimic, se putea întîmpla şi invers!"

Şi aşa din vorbă în vorbă cei doi s-au împrietenit, şi mergînd ei pe stradă, deodată au observat la marginea drumului un camion mare răsturnat, iar nişte oameni se chinuiau fără mare succes să-l reaşeze pe roţi.

Văzînd aceasta, şoricelul fire întreprinzătoare le spuse: "Staţi fraţilor să vă ajut şi eu," şi deodată se duse la un capăt al camionului şi punîndu-şi lăbuţele pe autocamion strigă: "Hei rup", şi numai decît camionul a fost ridicat pe roţi, după care şoricelul mîndru de el zise: "Ei vedeţi, dacă v-am ajutat şi eu, s-a putut face o treabă bună!"

Bietul şoricel fie că nu ştia, fie că n-a vrut să recunoască că de celălalt capăt al camionului, elefantul ajutase cu trompa.

Tot astfel se întîmplă cu unii oameni care au impresia că ei fac totul, că numai datorită lor s-a făcut absolut totul, cînd în realitate în spatele lucrurilor lor, se află o altă forţă infinit mai mare, mai puternică, care le ajută. Este Dumnezeu prin Duhul Sfînt.

Pe paginile bibliei se află scris:

"Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel, El trece pe ceruri ca să-ţi vină în ajutor. Trece cu mărețíe pe nori."

Deuteronom 33:26

"Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic."

Ps.23:1

29. DIALOGUL DINTRE OAIA ÎNŢELEAPTĂ ŞI CEA FĂRĂ MINTE

"Ştii, dragă colegă, zilele trecute am găsit un loc foarte bun pentru păşunat, într-o poeniţă pe dealul vecin. În fiecare zi fug din turmă şi mă duc acolo să păşunez. Ieri, după ce m-am săturat bine, am găsit şi un izvor cu apă rece, unde mi-am potolit setea. N-ai vrea să vii şi tu cu mine să păşunăm în libertate şi apoi să ne răcorim la izvorul din dumbravă? De ce să fim tot timpul la cheremul păstorului cu toiagul în mînă? De ce să ne lăsăm cîrmuite de el? Mai bine să fim libere fără păstor!"

La care oaia înţeleaptă îi răspunse: "O! da! şi eu într-o zi m-am rătăcit prin poeniţa din pădurea de pe dealul vecin, şi am trecut şi pe la izvorul de care îmi spui tu, numai că mergînd puţin mai departe, m-am speriat cumplit, cînd am văzut ici şi colo blăni sfîrtecate şi oase rupte de-ale suratelor noastre, pe care lupii din codru le-au sfîşiat! Ba, tot atunci mi s-a întîmplat că pribegind

fără păstor, din munţii înalţi am căzut în adîncul văii! Eram toată zgîrîiată de ascuţişul pietrelor de stîncă. Nu mai aveam nici o nădejde de scăpare şi disperată am strigat după ajutor. Atunci s-a apropiat de mine blîndul păstor, mi-a spălat rănile şi le-a pansat, apoi m-a luat pe umeri şi m-a salvat. Acum sînt fericită şi chiar foarte mulţumită, pentru că l-am regăsit pe păstorul Cel bun, care-mi poartă de grijă."

"El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă."

Ps. 23:2

"Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului şi m-ai stropit cu undelemn proaspăt."

Ps. 92:10

30. PUTEREA BIVOLULUI

Cînd povara tracţiunii e mare şi bivolii înjugaţi sînt obligaţi să urce dealul, la un moment dat cînd nu mai pot de greu şi carul împovărat e pe cale de a-i trage înapoi la vale, ei îngenunchiază cu picioarele din faţă şi astfel prinzînd puteri noi, carul e dus pînă sus pe deal.

De remarcat e că în această situaţie asupra vehicolului cu povară ce se află în pantă în timp ce urcă tras de animale, acţionează două forţe de sens contrar. O forţă de tracţiune, care are tendinţa de a urca, şi o forţă a gravitaţiei care are tendinţa de a coborî la vale. Cînd forţa de gravitaţie este gata, gata să învingă, bivolii îngenunchiază şi-n felul acesta trăgînd cu putere, reuşesc să biruie impedimentul şi ajung cu bine pe înălţime.

De altfel nu numai bivolul, ci şi cămila are obiceiul ca atunci cînd oboseşte şi puterile îi sînt sleite să îngenuncheze, şi stînd aşa cum se afla împovărată de greutăţi pe genunchi, acolo să prindă puteri noi.

La Genesa 24:11, ni se arată că în drum spre cetatea lui Nahor, robul lui Avraam, a lăsat cămilele să se odihnească în genunchi afară din cetate, lîngă o fîntînă.

Tot astfel, şi credincioşii, cînd povara necazurilor şi ispitelor e prea mare, cînd puterile le slăbesc , cînd nu mai pot birui urcuşul, îngenunchiază, primind puteri cu care înving forţa diavolească ce are tendinţa de a-i trage în prăpastie, şi ajung pe înălţimi spirituale.

"... cei ce se încred în Domnul îşi înoiesc puterea, ei zboară ca vulturii..."

Isaia 40:31

"Cursele celor răi mă înconjoară, dar nu uit Legea Ta."

Ps. 119:61

31. VÎNĂTOAREA DE IEPURI DE VIZUINĂ

În unele părţi ale lumii, iepurele de vizuină se vînează cu ajutorul dihorului alb. Ajungînd la vizuinele iepurilor, vînătorii caută întrările folosite de aceştia, le închid cu cîte o plasă, apoi dau drumul dihorului în galeria principală, închizînd-o imediat după aceea. De îndată ce iepurii simt că duşmanul a pătruns în vizuina lor, speriaţi ies din vizuină şi intră în plasa întinsă de vînători, unde sînt prinşi.

Pentru a evita ca dihorul să sfîşie în vizuină vre-un iepure, acestuia i se pune o botniţă, sau i se pilesc dinţii. Totodată pentru a fi mereu informaţi asupra activităţii lui, cînd i se dă drumul în vizuină i se leagă la gît un clopoţel.

La fel procedează şi diavolul cu copiii Domnului. El caută să întroducă cîte un răufăcător în biserică, care să-i sperie pe aceştea, că dacă vor rămîne în Casa Domnului vor avea mari neplăceri. Dar, vai! Soarta celor care fug din Casa Domnului este prinderea lor în plasa demonică.

Aşadar; "Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul."

Matei 10:28

"Doamne, pînă cînd Te vei uita la ei? Scapă-mi sufletul din cursele lor. Scapă-mi viaţa din ghiarele acestor pui de lei!"

Ps. 35:17

"Şi robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blînd cu toţi. ... plin de îngăduinţă răbdătoare."

2 Timotei 2:24

32. OMUL ŞI VULPEA

Fabulistul Esop povesteşte următoarea fabulă: "Un om avea necaz pe o vulpe pentru că-l păgubise. Prinzînd-o şi vrînd să se răzbune crunt, îi legă de coadă nişte cîlţi îmbibaţi în ulei şi le dădu foc. Un duh însă o îndreptă spre ogoarele lui, şi cum era vremea secerişului, i-a ars toată recolta."

Trebuie să fim îngăduitori şi să nu ne mîniem peste măsură, căci din mînie se nasc adesea pagube mari pentru cei mînioşi.

"Prea iubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri; ci lăsaţi să se răzbune mînia lui Dumnezeu, căci este scris:"Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul."
Romani 12:19

"...îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste."
Efeseni 4:2

"...Dacă rămîneţi în cuvîntul Meu, sînteţi în adevăr ucenicii Mei."
Ioan 8:31

33. EDENUL VEVERIŢEI

Adeseori, cînd stai într-un parc şi te odihneşti, poţi observa cu uşurinţă printre crengile copacilor, un animal mic, care sare din cracă în cracă. Este veveriţa cea jucăuşă, pe care copii o iubesc atît de mult! Viaţa veveriţei este condiţionată de existenţa fructelor sîmburoase. Acesta este motivul pentru care veveriţa îşi face cuibul de preferinţă în cîte o scorbură a unui fag. Jirul fagului îi asigură hrana de toate zilele, iar crengile lui îi sînt mijloc de ocrotire. El reprezintă lumea ei, locul ei de joacă şi de tăvăleală, camera ei de provizii, căminul ei, tot ce are ea mai scump.

Pentru noi, ar fi bine, dacă asemenea veveriţei, ne-am simţi familiari alături de Biblie, dacă am trăi în ea şi din ea. Cu siguranţă că am avea foloase nepreţuite, dacă am face din Biblie hrana noastră, medicamentul nostru, ocrotirea noastră, delectarea noastră, locul nostru de odihnă şi izvorul bucuriei noastre.

Cuvîntul lui Dumnezeu să fie patria voastră, El să fie desfătarea voastră!

"Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea."
Ps. 119:105

"Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămînteşti, este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu..."
Romani 8:7

34. RĂUL DIN FRAGEDA COPILĂRIE

Se spune, că puiul de crocodil, care abia a spart coaja oului din care a ieşit, în clipa următoare îşi deschide botul mare cu dinţii periculoşi luînd o

poziţie de atac, ca şi cînd încă din ou ar fi primit instrucţiuni amănunţite şi ar fi fost crescut în acest sens.

Noi ştim, că leii cînd sînt dresaţi şi îmblînziţi, deşi se aseamănă cu alte animale domestice, rîmîn totuşi cu aceeaşi natură sălbatică ca şi semenii lor din mijlocul pădurilor seculare, iar dacă li s-ar da libertate, ar deveni tot atît de fioroşi, asemeni leilor care n-au cunoscut nici îmblînzirea, nici dresura.

Tot aşa este şi cu copii noştri.

Îi putem creşte oricît de bine posibil, ei vor rămîne mereu în vrăjmăşie cu Dumnezeu şi în ciuda tuturor bunelor maniere în care i-am educat, vor avea aceeaşi constituţie păcătoasă ca şi ceilalţi copii, care nu s-au bucurat de o creştere tot aşa de bună, chiar dacă în aparenţă nu par să fie atît de răi ca şi ceilalţi.

"Ştiu în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pămîntească, pentru că, ce-i drept, am voinţa să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac."

Romani 7:18-19

"... Astfel dat, cu mintea, eu slujesc legii Lui Dumnezeu, dar cu firea pămîntească slujesc legii păcatului."

Romani 7:25

Adevărata transformare a omului se poate numai prin credinţa în Domnul Isus, printr-o pocăinţă sinceră şi prin naşterea din nou.

"Cei ce sînt ai lui Hristos Isus, şi-au răstignit firea pămîntească împreună cu patimile şi poftele ei."

Galateni 5:24

35. STRICĂCIUNEA FIRII NOASTRE OMENEŞTI

Nu este neapărat nevoie ca să-l educi pe un om pentru a păcătui!

Imediat după ce puiul de crocodil şi-a părăsit oul, începe ca şi părinţii lui, să muşte băţul care a sfărîmat coaja de ou şi a înlesnit ieşirea lui.

Abia a apărut şarpele, că se şi ridică şi începe să şuiere. Puiul de tigru, chiar dacă este crescut în casă, în el se va trezi fără întîrziere bestia, de îndată ce va adulmeca sînge, ca şi cînd a fost crescut în pădure.

Tot aşa este şi cu omul, el păcătuieşte tot atît de firesc, cum tînjeşte leul tînăr după sînge, sau după cum îşi adună şarpele tînăr otrava. Păcatul

care pătează sufletul său în interior, se află în firea lui omenească.

"Cine samănă în firea lui pămîntească , va secera din firea lui pămîntescă putrezirea, dar cine samănă în Duhul, va secera din Duhul viaţa veşnică."

Galateni 6:8

"Da, El este Stînca şi Ajutorul meu..."

Ps. 62:2

36. IEPURAŞUL DIN STÎNCĂ

Bietul iepuraş, mic şi slab! Cîinele e pe urmele lui, iar vînătorul caută să-l prindă. Însă în stîncă se află o crăpătură, iar iepuraşul alunecînd într-însa, se afla în deplină siguranţă. Cîinele latră, ... inima bietului iepuraş bate cu putere. ... însă lătratul cîinelui nu poate ucide. Vînătorul priveşte peste tot, priveşte stînca de jur împrejur, dar nu poate vedea iepuraşul ascuns după stîncă.

Tot aşa, ascunde-te în Hristos, a cărui coastă a fost deschisă pentru cei vinovaţi ! Ascunde-te în stînca mîntuirii şi eşti salvat pentru totdeauna!

"... Viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu."

Coloseni 3:3

"Scoate-mă din noroi, ca să nu mă mai afund!..."

Ps. 69:14

37. MAIMUŢA CĂZUTĂ ÎN MOCIRLĂ

Jucîndu-se printre cocotieri, o maimuţă, mai lacomă din fire, s-a avîntat spre un cocotier ca să-şi ia o nucă de cocos pentru îndestularea pîntecelui ei. Cum cocotierul ce o ispitea, cu fructele-i frumoase şi gustoase, era crescut la marginea unei gîrle, maimuţa în timpul saltului spre fructele îmbietoare căzu în mocirla de la marginea gîrlei. Disperată, maimuţa a început să se zbată, să lupte cu noroiul, încercînd să iasă singură din mocirlă, dar n-a putut. A început apoi cu disperare să urle, cerînd ajutor celorlalte maimuţe care stăteau privind îngrozite în apropiere. Dar totul era zadarnic. Suratele ei, de bună credinţă, o sfătuiau să se apuce de părul bărbiei şi astfel să se salveze singură. Însă, nămolul încetul cu încetul o înghiţea de vie.

E bine să ştim, că Dumnezeu nu ne-a dat putere să rezistăm tuturor

ispitelor, nici să ne putem salva singuri din mocirla păcatelor.

Singurul mijloc de a ne salva sufletele noastre este sîngele lui Hristos vărsat pe cruce!

"În El avem răscumpărarea, prin sîngele lui..."

Efeseni 1:7

"...Şi i-a seama la tine însuţi ca să nu fii ispitit şi tu."

Galateni 6:1

38. CAPCANA MAIMUŢELOR

Vînătorii de maimuţe, cunoscînd slăbiciunea lor pentru arahide, cînd doresc să le vîneze le întind capcane construite dintr-un bidonaş cu o gaură-n capac, pe care-l umplu mai mult de jumătate cu nisip şi pietriş, iar pe deasupra presară un strat de arahide. Curioasă din fire şi lacomă, maimuţa atrasă de mirosul ispititor al fructelor introduce mîna în bidonaş, dar cînd să o scoată nu mai poate, pentru că odată închis pumnul palmei cu alune, (potrivit obiceiului neamului maimuţăresc,) nu mai vrea să-l mai deschidă. Zadarnic ar încerca toate vieţuitoarele junglei să-i explice, că pentru a putea fi salvată nu trebuie decît să renunţe la fructe şi să deschidă pumnul, că tot n-o va face. Astfel lipsa de înţelepciune şi lăcomia o duc la pieire. Vînătorul n-are decît s-o vîre în sac, prada îi este sigură.

Dacă şi tu ai fost ispitit de lucruri păcătoase, ademenitoare, iar acum nu te mai poţi debărăsa de ele, pentru că eşti rob al păcatului, sfatul meu este ca să le laşi din mînă şi să renunţi la ele. Diavolul ţi-a întins o cursă şi vrea cu orice preţ să te ţină prizonierul lui, în timp ce Hristos vrea să trăieşti în veci. Deci, renunţă la momeala întinsă!

"Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată a lui Dumnezeu este viaţa vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru."

Romani 6:23

"...scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăş în mocirlă."
2 Petru 2:22

39. PORCUL ŞI CERBUL

Porcul este un animal bun, despre care se spune că din punct de vedere biologic şi anatomic se aseamănă mult omului. Nu atacă pe nimeni, decît numai cu totul excepţional în situaţii cînd viaţa lui e pusă în pericol. Este blînd, uneori chiar prietenos. Insă are o mare meteahnă: îi place să se tăvălească în noroi.

Luaţi un porc, spălaţi-l cît puteţi de bine, chiar cu şampon, apoi daţi-i drumul liber. Veţi vedea cum se va îndrepta spre prima băltoacă cu apă murdară ca să se scalde în mocirlă. De ce? Pentru că firea lui îl atrage spre murdărie. Chiar dacă prin apropiere curge un rîu cu apă cristalină, porcului îi place mai mult să se tăvălească în mocirlă.

Nu acelaşi lucru se întîmplă însă cu cerbul din pădure, care după firea lui tînjeşte după apa curată de izvor.

"Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine Dumnezeule!"
Ps. 42:1

V-aţi întrebat vreodată de ce oare multor oameni le place mai mult să se scalde în mocirla păcatelor? Răspunsul la această întrebare este doar unul singur: pentru că firea lor păcătoasă îi poartă acolo. Numai venind la Isus Hristos vor putea scăpa de patimile murdare, care le-a cuprins sufletul.

"De aceea, omorîţi mădularele voastre care sînt pe pămînt: curvia, necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia, care este o închinare la idoli."
Coloseni 3:5

"De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămîneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul."
Efeseni 6:13

40. URSUL BRUN NU SE LASĂ PĂCĂLIT A DOUA OARĂ

Animalele sălbatice se feresc să fie prinse. De regulă mamiferele înţeleg mecanismul operaţiunii de prindere, şi adoptă tactici adecvate de

precauţie pentru a nu fi prinse. Un urs brun prins odată printr-o anumită metodă, nu mai poate fi prins a doua zi în acelaşi fel. Dacă de exemplu unui urs ţinut în semicaptivitate i se pun cîteva ramuri cu zmeură coaptă în faţa unei cutii metalice şi în interiorul cutiei se va aşeza un coş plin cu zmeură, el se va apropia şi va mînca întîi zmeura de pe ramurile din afară şi apoi va intra în cutia cu uşa deschisă ca să mănînce şi zmeura din coş. Trăgînd uşa şi închizîndu-l, automat, el se va trezi prizonierul propriei sale nesăbuinţi. Dîndu-i-se din nou drumul, în libertate, a doua zi încercînd să fie prins, prin repetarea aceluiaş procedeu, el nu va mai putea fi prins, pentru că şiretenia omului este sesizată, şi el se va feri de capcana ce i se întinde.

Acum stau şi mă întreb, de ce oare omul se lasă prins atît de uşor în capcanele diavolului? De ce unii oameni scăpaţi din laţul diavolului cad iarăşi, cu toate că cunosc dinainte felul cursei ce le este întinsă?

Aşadar, să ne ferim de şiretenia diavolului, ca să nu cădem a doua oară în ispită!

Isus le-a zis:

"Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită"

Matei 26:41

"Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi."

Ioan 8:32

41. IEPURAŞUL DIN CUŞCĂ

De mic, un iepuraş a fost ţinut în cuşcă, unde i se aducea să mănînce tot felul de bunătăţi după gustul lui: lucerna verde, morcovi furajeri, varză furajeră... şi multe alte produse din cîmp. Era tare fericit iepuraşul, şi văzîndu-l pe Grivei cum stătea legat în lanţ, în faţa casei, îşi zicea: "Ce bine este de mine, că eu sînt liber să mă plimb prin cuşcă, şi nu sînt legat precum cîinele stăpînului."

Însă într-o zi stăpînul lua cuşca în care se afla iepuraşul, şi o duse în cîmp, în mijlocul holdei, unde deschise uşiţa cuştii şi-i dădu drumul, ca liber să plece în cîmp. Descumpănit, iepuraşul nu ştia ce să facă, aşa că după ce se îndepărtă o bucată de loc, văzîndu-se zburdînd în cîmpia cu iarbă verde şi flori de toate culorile, înţelese ce înseamnă de fapt adevărata libertate.

Evreii au răspuns Domnului Isus:

"Noi sîntem sămînţa lui Avraam, şi n-am fost niciodată robii nimănui; cum

zici Tu: "Veţi fi slobozi!" Adevărat, adevărat vă spun, le-a răspuns Isus, "că oricine trăieşte în păcat, este rob al păcatului."

Ioan 8:33-34

"...Fereşte-te să faci una ca aceasta!"

Apocalipsa 19:10

42. MAIMUŢA ŞI VULTURII

Maimuţa ştia că vulturul este duşmanul de moarte al neamului său, şi de aceea îl ura. Cu toate acestea, îi admira forţa aripilor cu care zboară la mari înălţimi, ochii pătrunzători cu ajutorul cărora scrutează văzduhul, ciocul mare şi încovoiat, şi ghiarele puternice ce-l ajută să prindă prada. Deşi se declara pe faţă un duşman neîmpăcat al vulturului, maimuţei îi plăcea totuşi să-l privească îndeaproape, savurînd frumuseţile corpuului său.

Într-una din zile, un vultur pribeag se coborî în apropiere, sub poala copacului unde maimuţa îşi avea culcuşul împreună cu familia ei. Mînată de dorinţa de a-l vedea mai din aproape, numaidecît se apucă şi în joacă îi aruncă ceva de mîncare, urmărind cu deosebită atenţie şi plăcere fiecare mişcare a păsării, apoi, deoarece o voce interioară o prevenea, strigă la ea încercînd s-o alunge prin mişcări dezordonate şi ţipete.

În ziua următoare însă văzu doi vulturi pripăsindu-se în jurul copacului ei. Şi din nou aceeaşi plăcere nebunească de a-i examina îndeaproape o cuprinse. Le aruncă ceva de mîncare, îi privi prin desişul frunzelor. Apoi instinctiv începu să ţipe la ei cît o ţinu gura.

O vecină mai în vîrstă şi de bună credinţă, urmărind cu groază scena, cu vorbe blînde o atenţionă că ceea ce face nu e bine, însă tînăra maimuţă prea puţin îi păsă de spusele mai vîrstnicei şi continuă cochetăria cu vulturii. În cele din urmă, vulturii pe care ea i-a admirat şi i-a hrănit se ridicară încetul cu încetul unul cîte unul împotriva ei, şi zburînd din copac în copac, începură să o ciupească cu ciocurile lor ascuţite în mod sălbatic, sfîşiindu-i în cele din urmă obrazul. Zadarnice au fost strigătele ei de durere; căci acestea erau înăbuşite de ţipetele vulturilor.

Tot astfel, i se poate întîmpla oricărui credincios, care cochetează cu păcatul. O plăcere lumească atrage după sine alte plăceri tot atît de lumeşti. Un păcat atrage după sine alte păcate, iar urmările lor sînt totdeauna

dezastruoase. Dacă vom hrăni mintea noastră desfătînd-o cu gînduri necurate, vom constata că aceştea ne vor distruge viaţa.

Biblia ne învaţă:

"Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume..."

1 Ioan 2:15

"Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!"

Matei 5:7

43. CÎINELE MILOS

În cartea sa "Instantanee din viaţa animalelor." Ionel Pop povesteşte că pe cînd s-a dus la un prieten de-al său,. inginer șilvic, cu o stare materială deosebit de bună, care avea şi un cîine frumos, bine întreţinut, a văzut un lucru de necrezut. În curtea vecinului său, un om sărac, era un jigărit de cîine legat cu un lanţ. De fiecare dată cînd inginerul dădea de mîncare cîinelui său, acesta după ce mînca lua în gură cîte un ciolan pe care-l ducea cîinelui vecin. Apoi se aşeza lîngă el şi îl privea pînă cînd mînca darul adus. Lucrul acesta era cu atît mai vrednic de admirat, cu cît cîinele nu fusese dresat în acest sens. Pil, pentru că acesta îi era numele, făcea aceste gesturi fără ca stăpînul să-l fi învăţat.

Şi povestitorul continuă: "am stat şi m-am întrebat în gînd, oare inginerul, stăpînul cîinelui Pil, a trimis vreodată vre-o ulcică de lapte copiilor vecinului sărac? Nu cumva cîinele şi-a întrecut stăpînul în milă?"

Ca şi creştini, noi nu trebuie să uităm niciodată facerea de bine, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.

"...cine are milă de cel lipsit, cinsteşte pe Ziditorul său"

Prov. 14:31

"Şi fapele firii pămînteşti sînt cunoscute..."

Galateni 5:19

44. RONY ŞI PURCELUL

Rony, asemeni tuturor copiilor de fermieri, era tare îndrăgostit de animale. Cum tatăl său se ocupa cu creşterea porcilor, i se părea că cele

mai drăguţe animale din lume sînt purceluşii cu care se juca adesea prin fermă, alergînd după ei prinzîndu-i şi făcîndu-i să guiţe.

Într-o zi, lui Rony îi veni o idee năstruşnică. Ce-ar fi dacă ar lua un purceluş, l-ar duce în camera lui şi s-ar juca cu el. Zis şi făcut! În timp ce părinţii lui erau plecaţi la munca cîmpului, el lua purceluşul, îl îmbăie spălîndu-l cu şampon, îl uscă, îl pieptănă, iar în cele din urmă îl parfumă cu parfumul cel scump al mamei. După toate acestea îi puse la gît o fundiţă roşie. Acum îl privea cu drag, socotindu-l frumos precum o păpuşă. S-a întîmplat însă, că în timp ce copilul nu mai putea de bucurie, ieşind afară să dea de veste şi prietenilor săi de isprava lui, a uitat uşa camerei întredeschisă, şi numaidecît purceluşul a zbughit-o afară.

Văzîndu-se liber şi din nou afară în curte, purceluşul se duse direct în fundul curţii, unde în mocirla bălţii de acolo se tăvăli de cîteva ori. Firea lui l-a întors la murdărie.

Tot astfel, se întîmplă şi cu unii tineri, care deşi au fost odată spălaţi şi curăţaţi în sîngele jertfei Domnului Isus, cînd găsesc cîte o uşă întredeschisă spre lume, o zbughesc într-acolo şi nu se opresc pînă nu se tăvălesc în mocirla păcatului.Firea lor păcătoasă, care trăieşte şi după naşterea din nou, îi duce spre locurile murdare, care le pătează haina curată pe care au îmbrăcat-o şi în acelaşi timp inima, sufletul şi gîndul.

Atenţie deci, preaiubiţii mei tineri, luaţi seama să nu vi se întîmple la fel ! Vegheaţi tot timpul asupra firii voastre păcătoase, care vrea să vă împingă spre păcat! Răstigniţi firea voastră păcătoasă şi nu umblaţi după lucrurile ei.

"Cel rău pîndeşte pe cel neprihănit, şi caută să-l omoare!"

Ps. 37:32

45. ÎNTÎI COLOANA VERTEBRALĂ

Cînd tigrul ce stă la pîndă ascuns între crengile copacilor, se aruncă asupra pradei, prima lui grijă este să-i rupă coloana vertebrală. Făcînd aceasta el ştie că oricît de puternic ar fi animalul, acesta cade la pămînt paralizat, nemaiputînd în acest fel opune nici cea mai mică rezistenţă.

Diavolul procedează la fel. El stă la pîndă, urmărind din umbră pe cel credincios pînă cînd se iveşte ocazia de a-l ataca. Asemeni tigrului, prima lui grijă este să-i rupă coloana vertebrală a demnităţii şi credinţei celui credincios.

Şi cînd te gîndeşti, cîţi bărbaţi credincioşi au ruptă coloana vertebrală a credinţei , şi din acest motiv stau pe loc, nemaiputînd umbla cu neprihănire în căile Domnului? Domnul porunceşte acuma tuturora, precum altădată slăbănogului: "Scoală-te şi umblă !"

"Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi."

Efeseni 5:15

"Luptă-te lupta cea bună a credinţei: apucă viaţa vecinică la care ai fost chemat..."

1 Timotei 6:12

46. PROGRAMAT PENTRU ACŢIUNE

Vizitînd grădina zoologică, şi privind cu atenţie, putem observa cum în zonele de mişcare a animalelor de-alungul gardurilor care le împrejmuiesc, există un fel de poteci. Acestea provin din mişcările pe care le fac animalele pe aceste trasee, ceea ce ne conduce la concluzia că ele, asemeni oricăror fiinţe vii, sînt genetic programate pentru acţiune. Analizînd această programare, nu este greu de observat că ea are un scop foarte bine determinat, anume că pentru a-şi procura hrana, fiecare animal trebuie să depună efort în căutarea şi dobîndirea ei. Altfel spus, pentru hrană, fiecare animal trebuie să muncească, precum şi omul.

Asemenea se petrec lucrurile şi pe plan spiritual. Pentru hrănirea sufletului nu este suficientă ascultarea unei predici în biserică duminică dimineaţa, iar apoi timp de o săptămînă pînă în duminica ce urmează să nu se se mai facă nimic pentru el. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie studiat în fiecare zi ! Avînd de luptat împotriva duhurilor împărăţiei întunericului, noi sîntem programaţi pentru acţiune permanentă. Avem de lucru cu ispitele care ne înconjoară. Să luptăm şi să le biruim ! În lucrarea lui Dumnezeu şi pentru lucrarea lui Dumnezeu noi trebuie să acţionăm:

"NON STOP !"

"Căci noi sîntem împreună lucrători cu Dumnezeu."

1 Corinteni 3:9

"orice ni se dă bun şi orice dar desăvîrşit este de sus.."

Iacov 1:17

47. PORCII ŞI ROADELE DIN POMI

Povestea odată un fermier următoarele:

"Într-o zi am dat drumul porcilor să iasă din coteţ şi să intre în ogradă. M-am urcat într-un prun şi am început să scutur prunele coapte. Apoi am stat şi am privit la ei cum dădeau buzna să mănînce din fructele căzute.

Stînd acolo sus, mă tot uitam la ei cum fiecare privea doar la pămînt, căutîndu-şi cu lăcomie hrana căzută, dar nici unuia nu i-a trecut prin minte nici măcar pentru o clipă, că ar fi bine să se uite în sus ca să vadă de unde le vin fructele."

Din păcate cam aşa se întîmplă cu mulţi oameni care se uită doar la pămînt, privesc numai jos spre bunurile primite şi refuză să-şi ridice ochii spre Cel de sus care le dă.

Evanghelistul Matei în capitolul 14 versetul 19 ne spune că Isus cînd a primit cele cinci pîini şi cei doi peşti, şi-a ridicat ochii spre cer, a binecuvîntat, a frînt pîinile şi numai după aceea le-a dat ucenicilor ca să le împartă norodului.

Tot astfel, cînd ne aşezăm la masă ca să mîncăm, întîi trebuie să ne ridicăm privirile spre cer, să mulţumim lui Dumnezeu pentru darurile de mîncare ce ni le dă, şi numai apoi să ne hrănim din ele.

"Prindeţi-ne vulpile, vulpile cele mici, cari strică viile, căci viile noastre sînt în floare."

Cîntarea cîntărilor 2:15

48. ŞIRETENIA VULPII

După ce se înnoptează, vulpea iese din bîrlogul ei şi se îndreaptă înspre sat, ca să vîneze vre-o pasăre din curtea ţăranului.

Îndată ce se apropie de sat, mai întîi dă tîrcoale în jurul ogrăzilor şi acolo unde găseşte vre-o portiţă deschisă sau vre-o spărtură prin gard, intră şi după ce se asigură că are şi loc de ieşire cu prada, fură găina omului şi apoi fuge cu ea în cîmp.

Diavolul procedează la fel: Mai întîi dă tîrcoale omului căutînd să-i găsească vre-o breşă a inimei, ori o fisură cît de mică. După ce a descoperit spărtura, intră şi-i fură din valorile spirituale.

Biblia spune:

"Ucigaşul se scoală în revărsatul zorilor, ucide pe cel sărac şi lipsit, şi noaptea fură."

Iov 24:14

"Ferice de cel ce rabdă ispita..."

Iacov 1:12

49. LAŞITATEA CÎINELUI

Este bine cunoscut faptul că dintre toate animalele de pe pămînt, cel mai apropiat, cel mai credincios şi supus omului este cîinele.

Cu toate aceste părerea unor biologi este că strămoşul cîinelui a fost un laş, deoarece spun ei, primul cîine sălbatec care a fost domesticit, şi-a vîndut libertatea doar pentru un ciolan.

Şi astăzi cîinele slugarnic îşi vinde cu prima ocazie libertatea doar pentru o bucată de os, devenind servitorul omului.

Desigur că nu acelaşi lucru se poate spune despre leu, care nu renunţă atît de uşor la libertatea şi demnitatea lui pentru o bucată de carne fie chiar şi fără os.

Din paginile Sfintei Scripturi aflăm că primii oameni şi-au dat libertatea şi fericirea doar pentru a gusta din fructul oprit.

Esau şi-a vîndut dreptul de întîi născut fratelui său Iacov, doar pentru un blid de linte.

Din păcate şi în zilele noastre sînt atîţea oameni care doar pentru-un blid de linte," sau chiar pentru un "ciolan" ce li-se oferă în plus, sînt gata să renunţe cu multă uşurinţă la dreptul de copii ai lui Dumnezeu.

Aşa cum altă dată Iuda şi-a vîndut Mîntuitorul pentru treizeci de arginţi, la fel fac şi ei. Îşi vînd mîntuirea pe un preţ de nimic.

"Şi ce ar folosi unui om să cîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?"

Matei 16:26

"Mai bine să cauţi un adăpost în Domnul"

Ps. 118:9

50. LUPTA ŞERPILOR PENTRU SUPRAVIEŢUIRE

Odată cu venirea toamnei şerpii dintr-o zonă din Manitoba - Canada,

ca la o comandă părăsesc locurile mlăştinoase de primăvară şi vară, şi se îndreaptă cu miile spre adăposturile de iarnă, care se află la o distanţă de circa 15-20km, într-o arie mai ridicată şi pietroasă.

Aceste adăposturi sînt nişte adîncituri în roci, care îi protejază împotriva iernilor aspre din zonă.

Şerpii aceştia fac un efort extraordinar de mare în scopul de a supravieţui, deoarece sînt obligaţi să se tîrească cale lungă peste terenuri primejdioase, cîmpii, şosele şi curţi.

Deşi sînt nevătămători sînt loviţi, călcaţi în picioare, deseori zdrobiţi de vehicule şi autovehicule, dar cu toate greutăţile ce le întîmpină, nu renunţă la ţinta lor.

Vă mărturisesc sincer, cînd văd asemenea voinţă în lumea tîrîtoarelor, mă ruşinez şi spun: Doamne şerpii aceea se tîresc atît acolo şi riscă aşa de mult ca să-şi salveze specia, şi eu căruia mi-ai dat minte ca să pricep mulţ mai mult, şi picioare ca să pot umbla, să nu fac nici măcar un pas spre tine Salvatorul meu, ca să-ţi zic Doamne iartă-mă?

Tu nu-mi ceri să mă tîresc aşa de mult ca şerpii aceia, ci doreşti doar să fac un pas cu încredere spre Tine.

Doamne, de acum înainte sînt gata să fac nu numai un pas, ci mult mai mulţi spre Tine, scumpe Tată, iubirea mea supremă pentru totdeauna.

"Te iubesc din inimă, Doamne, tăria mea!"

Ps. 18:1

"Pretutindeni mişună cei răi..."

Ps. 12:8

51. LILIACUL VAMPIR

Se spune că dintre toate animalele de pe pămînt nici unui nu se aseamănă aşa de mult cu diavolul, ca şi liliacul vampir.

Nu întîmplător cînd exploratorii Europeni au ajuns prin America de Sud şi au dat peste aceşti mici reprezentanţi ai animalelor, i-a confundat cu păsările şi au spus despre ei că sînt nişte diavoli zburători care sug sîngele oamenilor. Pe seama lor s-au făcut fel de fel de poveşti fantasmagorice.

Un foto-reporter din zilele noastre, a prins pe peliculă o secvenţă foarte edificatoare de felul cum atacă liliacul vampir.

"Tîrziu în noapte un puişor de găină de mărimea unui porumbel dormea liniştit pe creanga unui copac, cînd deodată un animal mic

asemănător şoarecului şi totuşi cu nişte aripi membranoase ce dădea impresia că e o pasăre, a apărut în zbor şi s-a aşezat pe tulpina copacului la o distanţă oarecare de pasăre. Apoi a început să se urce căţărîndu-se tiptil pe tulpină ca un şoarece pe urmă pe ramura cu pasărea adormită, şi deodată ajungînd lîngă victimă, fin de tot a înţepat-o într-un picior şi apoi a început să-i sugă sîngele." Interesant a fost faptul că pasărea nu s-a trezit din somn în timp ce duşmanul îi fura cel mai valoros lucru din viaţa ei, care era însăşi sîngele.

De notat că aceste mici animale care fac parte din familia sugătoarelor de sînge - Desmodontidae - se hrănesc în exclusivitate cu sînge.

Ziua stau ascunse, căţărate prin crengile copacilor şi prin crăpăturile stîncilor, ferindu-se de lumina soarelui. De cum se înserează pornesc unul cîte unul la vînătoare după animale sau păsări ca să le sugă sîngele.

Uneori băştinaşii fac seara foc şi fum, stau în jurul focului ca să scape de ţînţari, dar liliacul vampir aşa după cum arată omul de ştiinţă, Alexander Freiherr Von Humbold, nu se sfieşte să atace chiar şi omul cînd acesta doarme.

Oare diavolul nu procedează şi el la fel? Nu iubeşte el mai mult întunericul decît lumina ? Nu caută el ca un vampir, oamenii care trăiesc în beznă întunecoasă să le extragă pînă şi ultimul strop de vlagă pe care îl mai au ?

Şi apoi cu cîtă neruşinare se năpusteşte asupra copiilor lui Dumnezeu să le fure vlaga spirituală în timp ce aceştia sînt adunaţi la focul sacru din Casa lui Dumnezeu !

O, cîţi din cei ce dorm în timpul serviciului divin nu cad victimă diavolului vampir ?

Cuvîntul Domnului ne îndeamnă "să nu dormim ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji."

1 Tesaloniceni 5:6

"Orice faceţi să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni."

Coloseni 3:23

52. INTRAJUTORARE ÎNTRE ELEFANŢI

Literatura de specialitate descrie multe cazuri de ajutor reciproc din lumea elefanţilor. Exemplu frumos de ajutorare la vreme de nevoie este

atunci cînd femela de elefant fiind gravidă şi apropiindu-i-se vremea de naştere, o altă femelă mai bătrînă o însoţeşte şi-i poartă de grijă.

La naştere, această "mătuşă" aşa cum în mod frecvent este ea denumită, devine moaşa care-i dă primul ajutor. Ea îngenunchiază alături de mama în dureri, îi masează părţile corpului cu genunchii, şi îndepărtează vizitatorii nepoftiţi gemînd înduieşător.

După naştere acompaniază tot timpul mama cu puiul, şi le oferă ajutor pînă cînd micul elefant a trecut de perioada de alăptare.

În caz că mama moare, "mătuşa" adoptă micul elefant şi preia toată grija acestuia pînă aproape de maturitate.

Este straniu că uneori un elefant poate fi mai înţelegător şi mai săritor decît mulţi oameni la nevoie, dar şi ciudat, acesta este adevărul.

Creştinul trebuie să fie gata de ajutor în orice timp cînd aproapele lui trece prin încercări.

Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă:

"Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi."

Galateni 5:14

"...cel cu inima mulţumită are un ospăţ necurmat !"

Prov. 15:15

53. CĂMILA NEMULŢUMITĂ

Despre cămilă se spune că atunci cînd se face încărcarea bagajelor, cu toate că nu-i place să suporte greutăţile, îngenunchiază ca să i se poată pune mai uşor povara, dar geme nemulţumită. De asemenea cînd se face descărcarea bagajelor se supune îngenunchind, dar şi atunci geme, părînd tot nemulţumită.

Mulţi oameni sînt la fel ! Cînd Dumnezeu îi binecuvîntează cu o familie mare se plîng că le este greu, iar după ce copii cresc mari şi pleacă care pe unde, se plîng că e mai rău fără ei.

În biserică la fel sînt unii credincioşi care atunci cînd au anumite însărcinări în lucrare, se plîng că le este greu, că e prea mult, iar după ce li s-au luat, sînt şi mai nemulţumiţi şi murmură.

Biblia ne învaţă:

"Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile..."

1 Tesaloniceni 5:18

"... o ceată de nelegiuiţi dau tîrcoale împrejurul meu."

Ps. 22:16

54. LEII LA VÎNĂTOARE DE ANTILOPE

În Parcul naţional Seregeţi din Tanzania, familiile de lei şi turmele de antilope trăiesc în apropiere unele de altele.

Rezervaţiile de cîmpii întinse şi savanele cu animele ce pasc în voie sînt arene perfecte pentru lei, ca să-şi poată manifesta calitatea lor de vînători iscusiţi.

Cu toate acestea, cînd leii pornesc la vînat de antilope în timpul zilei, rareori se întîmplă să prindă vre-o una mai slabă dintre ele. Aceasta din cauză că antilopele au o vedere foarte bună ca să observe de la distanţă cînd se apropie duşmanul, şi picioare bune pentru fugă.

Dar dacă lumina din timpul zilei ajută animalele să vadă, nu acelaşi lucru se petrece noaptea, cînd posibilităţile de observare ale duşmanului sînt mult limitate.

Noaptea, leii se organizează mai bine, înconjoară tiptil turma camunflată de întunerec, şi se năpustesc cu succes asupra bietelor antilope.

Creştinii sînt o pradă foarte mult căutată a diavolului, de şi nu chiar aşa de uşor de prins. Atîta timp cît umblă în lumină şi văd clar pericolele ce-i pîndesc, şansele diavolului sînt minime. Cînd însă îi învăluie întunericul, pericolul de a fi înşfăcaţi de cel rău sporeşte.

Cuvîntul Domnului spune:

"Umblaţi ca unii care aveţi lumină ca să nu vă cuprindă întunericul.."

Ioan 12:35

"Atunci Domnul a trimis împotriva poporului nişte şerpi înfocaţi, care au muşcat poporul, aşa încît au murit mulţi oameni în Israel."

Numeri 21:6

55. RAVAGIILE ŞERPILOR VENINOŞI

Se estimează că anual mor în lume între 30.000- 40.000 de oameni din cauza muşcăturii şerpilor veninoşi.

Cele mai mari ravagii le fac cobrele indiene şi cele africane, care sînt agresive, şi au un venin foarte otrăvitor.

Ele au amplasată în zona facială o pungă plină cu venin, ce face

legătura printr-un canal cu dinţii care au o deschizătură spre exterior.

În momentul cînd ejectează veninul, muşchii din jurul pungii se contractă şi presează punga, iar veninul este împins cu putere afară prin canalele de deschidere a dinţilor, ca prin nişte pulverizatoare foarte fine.

Procedeul lor de atac este foarte periculos. În primul rînd, dacă de exemplu un om se apropie de o cobră, ea se ridică cu partea din faţă a corpului şi îşi mişcă capul într-o parte şi alta în scopul de a-şi delimita exact prada şi de a o intimida, apoi îi aruncă un jet de otravă în faţă, după care îl muşcă.

În circumstanţa că omul a scăpat ca prin minune de muşcătură rămînînd doar cu otrava ce i-a fost pulverizată în ochi, dacă nu are la îndemînă medicamente de prim ajutor sau cel puţin apă curată cu care să se poată spăla pe ochi, după puţin timp orbeşte.

În cazul că îl muşcă, de nu se duce de urgenţă la doctor ca să-l trateze, după circa 2-3 ore moare.

Atît de otrăvitoare este muşcătura şarpelui african Mamba, încît un om muşcat de acest şarpe, poate să sucombe în cîteva minute.

Aşa dar muşcăturile şerpilor veninoşi ucid mulţi oameni din lume, dar otrava diavolului este incomparabil mai dăunătoare şi produce mult mai multe victime.

Metodele de atac ale diavolului sînt foarte asemănătoare cu cele ale cobrelor veninoase. Ori de cîte ori te apropii de el sau îţi faci de lucru cu Satana, în primul rînd îţi acoperă lumina ochilor cu un nor de ispite, apoi îţi întunecă mintea ca să nu mai poţi vedea realitatea lucrurilor, după care îţi dă lovitura mortală prin muşcătura cu cea mai puternică otravă drăcească pe care ţi-o inoculează în suflet.

"Vedeţi să nu vi se amăgească inima..."

Deuteronom 11:16

56. CÎINII NEMULŢUMIŢI

Am băgat de seamă că aici în America de şi cîinilor li se dă o mîncare foarte bună şi consistentă, ei nu se mulţumesc cu delicatesele oferite de stăpînii lor, ci doresc şi oase. De aceia proprietarii lor, le cumpără oase naturale sau chiar artificiale, şi le dă ca să le roadă.

Sărmanii cîini, de şi domesticiţi de mii de ani nu şi-au uitat obiceiurile vechi pe care le-au avut cînd au trăit în condiţii de sălbătăcie, fapt care îi face fie din instinct, fie din plăcere să-şi piardă vremea la ros oase.

Uneori cam aşa se întîmpla cu unii credincioşi care de şi au de toate bunătăţile spirituale şi chiar pe cele materiale, nu-şi pot uita deprinderile rele pe care le-au avut înainte de a se întoarce la Dumnezeu.

Împărăţia lui Dumnezeu, se ia cu năvală, şi cei ce dau năvală, pun mîna pe ea."

Matei 11:12

57. STĂRUINŢA CASTORILOR

Un fermier din America a avut foarte multe neplăceri din cauza unei familii de castori care s-au aciuat pe un pîrîiaş ce trecea prin ferma lui, din pricină că făceau diguri care îi opreau apa atît de necesară şi pentru alte locuri de irigat.

Supărat fermierul, ca să scape de ei a încercat mai de multe ori să-i descurajeze distrugîndu-le lucrarea, dar ei totdeauna o refăceau, aşa că a doua zi o găsea aşa cum a fost.

Văzînd omul că metoda de distrugere nu dă rezultate bune, a recurs la alte măsuri. A făcut o roată mare de apă pe care a legat nişte cutii cu conserve crezînd că zgomotele cutiilor îi vor speria, şi îi vor îndepărta de la lucru. Dar ei nu s-au lăsat bătuţi, ci au luat o bucată de lemn de forma unui ţăruş, au băgat-o între spiţele roţii şi au oprit-o. Apoi el a încercat să pună o lanternă aprinsă care să lumineze toată noaptea, dar ei au acoperit-o cu crengi şi cu lut.

Văzînd fermierul că nici o metodă nu dă rezultate, a construit un gard de sîrmă în jurul lor, cu scopul ca să-i izoleze de la lucrare, dar ei au tăiat sîrma gardului şi au folosit-o ca material pentru construcţia digului.

Aşa dar castorii nu s-au lăsat nici cum bătuţi, ci au luptat pe orice cale ca să-şi realizeze opera.

Cred că şi noi credincioşii ar trebui să învăţăm de aici că e necesar să luptăm mai mult pentru desăvîrşirea lucrării lui Dumnezeu în vieţile şi în bisericile noastre.

Să nu ne dăm bătuţi, ci să stăruim mai mult în rugăciune şi în acţiune pentru realizarea scopului propus.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne îndeamnă:

"Bucuraţi-vă în nădejde. Fiţi răbdători în necaz. Stăruiţi în rugăciune."

Romani 12 :12

"...în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuşi."
Filipeni 2:3

58. SMERENIE ŞI IERTARE ÎNTRE LUPI

Gestul de umilinţă al lupului învins, îi asigură iertarea lupului învingător.

Cînd doi lupi, fie din cauză de dispute de teritoriu, fie din alte cauze ajung să se încăiereze la luptă, ei se bat pe viaţă şi pe moarte. Fiecare caută să-l muşte pe celălalt de ceafă în zona venei jugulare ca să-şi lichideze cît mai repede adversarul.

De regulă însă acest lucru nu se întîmplă deoarece lupul mai slab îşi dă seama la timp că n-are sorţ de izbîndă şi renunţă la luptă, tîrindu-se pe labe, mişcîndu-şi coada în semn de împăcare şi de supunere totală.

Vrednic însă de admirat este faptul că lupul învingător, deşi în această situaţie se află cu gura doar la cîţiva cm, de gîtul lupului învins, nu se răzbună şi nu-l omoară, ci îl iartă.

De multe ori oamenii sînt mai răi decît lupii, cînd e vorba de răzbunare.

Mîntuitorul nostru Hristos ne învaţă: "Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; nu osîndiţi, şi nu veţi fi osîndiţi; iertaţi şi vi se va ierta."

Luca 6:37

"Întreabă ... păsările cerului şi-ţi vor spune !"

Iov 12:7

PARTEA II-a

POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA PĂSĂRILOR

"Nu trebuie să te temi ... nici de săgeata care zboară ziua..."

Ps. 91:5

1. BARZA RĂNITĂ ŞI PUIŞORII

Barza rănită, continuă să-şi hrănească puişorii.

Un ziarist din Rusia relata într-un articol, cum într-un sat de cîmpie o pereche de berze îşi îngrijeau puişorii ce-i aveau. S-a întîmplat însă că un răufăcător a omorît barza tată, astfel că greul îngrijirii puişorilor a rămas în totalitate pe umerii berzei mame, care din zori şi pînă seara trudea alergînd prin bălţi şi cîmpii, căutînd de-ale gurii pentru hrana puilor ei.

Într-una din zile cineva a ţintit în barza mamă, şi o săgeată s-a înfipt în spatele ei. Dar cu toate că purta o ţepuşe în corpul ei şi rana-i sîngera, cu toată durerea din trup, a continuat s-alerge şi să-şi hrănească odraslele, pînă în ziua cînd medicul veterinar prinzînd-o, i-a scos săgeata şi i-a pansat rana.

Dacă şi tatăl tău a fost ucis de un glonte, iar mama ta cu o ţepuşe în inimă a făcut totul pentru tine, ca să te crească fără să suferi şi să te facă Om. Te-ai gîndit vreodată cum să-i mulţumeşti pentru sacrificiul făcut pentru tine ?

Dacă tu mamă ai şi acum o ţepuşe în corpul tău, şi cu toate acestea continui să porţi pe umerii tăi greul familiei şi te zbaţi din răsputeri ca să-ţi creşti copiii, ştii cine-ţi dă putere să faci acest lucru ? Dragostea ! Iar

dragostea este Dumnezeu !

"Dumnezeu este dragoste !"

1 Ioan 4:16

"Oamenii aceştia ... se prefac în apostoli ai lui Hristos."

2 Corinteni 11:13

2. PERFIDIA HINGHERULUI DE PĂSĂRI

Hingherul sau "Lupul păsărilor" - cum i se mai spune, este cel mai perfid dintre toate păsările. El se aşează la pîndă în desişul tufişurilor şi imită cîntecul păsărilor pe care le aude ciripind în vecinătate. Nesocotitele păsări se apropie la auzul glasului care le cheamă, socotindu-l ca venit de la una dintre suratele lor. Năpustindu-se asupra lor, hingherul le prinde şi după ce le jupoaie de vii, le mănîncă. Această viclenie, reuşeşte în general cu puişorii fără experienţă, pentru că păsările mai vîrstnice cunosc şiretlicul şi se păzesc ca să cadă în această cursă.

Luaţi seama şi feriţi-vă de hingherii sufletelor, care ştiu să ademenească sufletele neprihănite !

"Cade pasărea în laţul de pe pămînt, dacă nu i s-a întins o cursă ?"

Amos 3:5

"Căci în poporul Meu sînt oameni răi; ei pîndesc ca păsărarul care întinde laţuri, întind curse şi prind oameni."

Ieremia 5:26

"Filistenii l-au apucat, şi i-au scos ochii; l-au pogorît la Gaza, şi l-au legat cu nişte lanţuri de aramă..."

Judecători 16:21

3. ACVILA LA VÎNĂTOARE DE LUPI

Cu ani în urmă, pe vremea cînd armele vînătoreşti nu erau atît de perfecţionate şi sofisticate precum sînt azi, vînătorii foloseau pentru prinderea vînatului, păsări dresate. Una dintre păsări, foarte des folosită, era acvila.

Pentru dresare, pasărea era supusă unui regim de înfometare, după care era întrodusă într-o cameră unde se afla un lup împăiat, căruia i s-au

Acvila nemiloasă scotîndu-i ochii lupului.

scos ochii, iar în orbitele ochilor s-a pus carne. Pasărea flămîndă, văzînd carnea din orbitele ochilor lupului, o ciugulea şi o mînca.

În felul acesta prin încercări repetate, acvila se obişnuia, iar cînd i se dădea drumul la vînătoare, şi întîlnea un lup, se năpustea asupra acestuia scoţîndu-i ochii cu ghiarele şi ciocul ei. Astfel, vînatul chinuit de durere, descumpănit de lipsa de vedere, numai ştia încotro să o apuce şi era prins viu de către vînătorii care se aflau în preajmă.

Aşa procedează şi diavolul, întîi îţi scoate ochii, apoi te lasă să îmbli bîjbîind în întuneric, ca după aceia să-ţi ia şi viaţa.

Aşa după cum scrie în biblie:

"Le-a orbit ochii, şi le-a împietrit inima ca să nu vadă..."

Ioan 12:40

"...Cine este acesta de porunceşte chiar şi vînturilor şi apei, şi-l ascultă ?"

Luca 8:25

4. ALICORNUL ŞI MAREA

În cartea "Iubirea de patrie" a lui Ioan Alexandru, la capitolul "Natura în Hexaimeron", scriitorul relatează următoarele: "Alicornul, pasăre de mare îşi depune ouăle în spuma mării, în acel loc fragil dintre ape şi uscat. Ar fi deajuns un val mai violent şi cuibul ar fi distrus.

Patrusprezece zile însă marea e ţinută pe loc pînă se desăvîrşeşte taina rodniciei acestei zburătoare.

Şapte zile Alicornul stă pe ouă, iar alte şapte, puiii prind puteri suficiente pentru zbor. După aceste două săptămîni marea e slobozită din nou să se zbuciume. Patrusprezece zile însă e pace pe mare.

Pescarii cu experienţă pîndesc zilele Alicornului şi cînd îi văd în cuibul fragil din spuma mării, o pornesc liniştiţi în larg. Două săptămîni marea e ţinută în linişte pentru această pasăre!"

"... Isus s-a sculat, a certat vîntul şi valurile înfuriate, cari s-au potolit: şi s-a făcut linişte."

Luca 8:24

"Domnul este tăria mea, şi temeiul cîntărilor mele de laudă."

Exod. 15:2

5. PASĂREA CLOPOT

Prin pădurile Braziliei o pasăre cu pene pestriţe de mărimea mierlei, al cărei cîntec este asemănător sunetului de clopot.

Cînd arşiţa devine insuportabilă, toate păsările amuţesc şi fiecare caută să se ascundă la adăpostul vreunui copac mai umbros. Numai pasărea clopot cîntă cu însufleţire cîntecul măiestos, ca de clopot, scoţînd nişte sunete puternice ce se aud pînă la o depărtare de 3 km.

Asemenea ei, şi cîntecul tău să se audă peste tot ţinutul.

Cîntaţi cu însufleţire Domnului ! "Cîntaţi-i o cîntare nouă ! Faceţi să răsune coardele şi glasurile voastre !"

Ps. 33:3

"...Vorbeşte Doamne, căci robul Tău ascultă !..."

1 Samuel 3:9

6. DIALOGUL DINTRE CLOŞCA ŞI PUIŞORII DIN OUĂLE PUSE LA CLOCIT

Recent o echipă de cercetători au descoperit că între cloşcă şi puişorii din ouă, are loc o conversaţie interesantă.

Cercetătorii au plasat microfoane în cuibare, şi ascultînd au identidicat existenţa purtării unui dialog între cloşcă şi puişorii din ouăle pe care le cloceşte. Din analizarea chemărilor şi răspunsurilor, s-a constat că un sunet înalt, strigat cu putere, atenţionează primejdie şi cere ajutor. În acest caz cloşca mamă îşi verifică ouăle şi îşi linişteptе puişorii printr-un cloncănit aparte. Cercetătorii susţin, că astfel de conversaţii ajută puişorii, încă de cînd sînt în ouă, aproape de ieşire, să se obişnuiască cu vocea mamei lor. Aşa dar, cu toate că sînt în lumi diferite, cloşca în lumea cu soare şi lumină, iar puişorii în lumea lor întunecoasă, închisă într-o coajă de ou, se poartă un dialog prin care cloşca poartă de grijă puişorilor şi îi pregăteşte pentru o lume nouă.

La drept vorbind, numai Dumnezeu poate şti adevăratul conţinut al dialogului dintre cloşcă şi puişorii ei din ouă! Poate că puişorii care sînt în ouăle mai puţin acoperite sufăr de frig, şi de aceea strigă către mama lor:

Mamă ne e frig ! Şi mama cloşcă grijulie controlează poziţia ouălor, le întoarce de pe o parte pe alta, le acoperă mai bine cu aripile ei şi apoi îi linişteşte că totul îi O.K.

Poate că alţii se plîng că sînt prea înghesuiţi în coaja de ou, ar vrea să se poată mişca mai mult şi nu au spaţiu, iar mama cu vocea-i blîndă le spune să mai aibă răbdare, că încă puţin şi se vor elibera de închisoarea coajei ce-i îngrădeşte. Sau poate că puişorii îi spun mamei lor, mamă dar uite că noi avem picioare şi aripi, dar ce să facem cu ele? Avem ochi dar la ce bun? Şi mama bună cum e, din nou îi consolează şi le dă o asigurare că mai există pentru ei o altă lume unde vor avea nevoie de ochi să vadă, de picioare să umble şi de aripi să zboare, aşa că tot ceea ce acolo acum li se pare inutil, le va folosi în lumea însorită.

Tot astfel. Tatăl nostru, care este în ceruri, ne vorbeşte nouă, fiilor lui şi ne pregăteşte pentru o împărăţie nouă !

Acum sufletul nostru este încătuşat în cortul acesta trupesc care într-o zi se va desface şi va elibera sufletul înaripat să zboare spre gloria infinitului. Gîndurile care astăzi ne poartă prin constelaţiile universului spre paradisul ceresc, aceste prea cutezătoare manifestări ale minţii şi spirtului nostru, curînd, foarte curînd vor deveni realitate.

"Te-ai pogorît pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălţimea cerurilor, şi le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învăţături şi orînduiri minuate."

Neemia 9:13

"Se ajută unul pe altul, şi fiecare zice fratelui său: Fii cu inimă !"

Isaia 41:6

7. RÎNDUIALA RÎNDUNELELOR

Se întîmplă uneori, că un cuib abia terminat al unei tinere familii de rîndunele să se prăbuşească, fie din lipsa de coeziune a tencuelii folosite, fie pentru că "zidarii" prea grăbiţi n-au avut răbdare să lase să se usuce un strat de tencuială înainte de a pune un altul. Cînd familiile de rîndunele vecine află de dezastrul produs împreună aleargă să-i mîngîie pe cei nenorociţi şi le ajută să şi-l refacă. Aduc tencuială, paie şi fulgi, cu atîta rîvnă încît în două zile cuibul este refăcut. Lăsaţi numai pe seama propriilor forţe, perechea greu încercată pentru a repara dezastrul ar fi trebuit să lucreze cincsprezece zile.

Ca şi aplicaţie, pentru fiecare dintre noi, este că atunci cînd cuibul familiei prietenului, (din nu ştiu ce motive), s-a prăbuşit, trebuie să-l ajutăm să şi-l refacă. Dacă prietenul său vecinul şi-a zidit casa pe nisip, ea prezentînd

pericol de dărîmare, să-l ajutăm să şi-o reclădească cu temelia pe stîncă.

"Prietenul adevărat iubeşte oricînd, şi în nenorocire ajunge ca un frate."

Prov. 17:17

"...cei mari vor fi smeriţi, şi privirile trufaşe vor fi plecate."

Isaia 5:15

8. CONDORUL ŞI VIPERA

Condorul este cea mai mare zburătoare dintre toate păsările. Zborul său se înalţă în amurg la înălţimi ameţitoare, după care coboară spre pămînt cu o viteză precum fulgerul.

Cu toate că este uriaş şi viteaz, şi aproape invincibil, o vieţuitoare de dimensiune foarte mică reprezintă duşmanul său de moarte. Este vorba de o viperă, cît un fir de aţă, care pătrunde între penele condorului atunci cînd el doarme pe stîncă. În amurg, cînd el îşi începe ascensiunile miraculoase, vipera îngheţată de frig, în frică şi în disperare de cauză, înţeapă trupul păsării, revărsînd otrava ucigătoare. Întrînd în sînge, otrava ucide pasărea, care se prăbuşeşte din înălţimea cerului în hăul prăpastiei.

Tot astfel, s-ar putea ca şi tu să fii un mare credincios, un viteaz al credinţei, dar nu uita, fii cu băgare de seamă, nu dormi, ci veghiază, pentru că în timp ce dormi s-ar putea ca vipera păcatului să pătrundă în sufletul tău şi să provoace prăbuşirea ta spirituală.

Isus a zis:

"Ce vă zic vouă, zic tuturor, vegheaţi."

Marcu 13:37

"Căci ei nu dorm, dacă n-au făcut răul, le piere somnul dacă nu fac pe cineva să cadă".

Prov. 4:16

9. CORUL PĂSĂRILOR DIN PLOP ŞI PUIUL DE BUFNIŢĂ

Era un părculeţ cu plopi, unde îşi aveau culcuşul sute de păsări. În fiecare seară păsările se adunau pe crengile copacilor şi sporovăiau cele petrecute peste zi, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru ziua ce a trecut, apoi

se aşternea o linişte deplină.

Dimineaţa, la revărsatul zorilor, păsărele se trezeau din somn şi înainte de a-şi lua zborul, ca să-şi caute hrana, slăveau pe Dumnezeu prin ciripitul lor, după care plecau fiecare unde vedea cu ochii, apucîndu-se de lucru pentru procurarea hranei zilnice. Se pare însă, că sporovăielile vrăbiuţelor deranjeau pe unii, astfel ca într-o dimineaţă un individ mai nervos, a încercat să le sperie strigînd, şi aruncînd cu pietre în copacii plini de păsări, fără a le putea împrăştia în totalitate. Acest individ şi-a făcut rost de un pui de bufniţă, pe care-l hrănea dîndu-i să mănînce zilnic cîte o pasăre. După un timp, i-a dat drumul spre păsările din plopi, iar urmarea a fost că în cîteva zile corul de păsărele a fost desfiinţat, păsărelele fiind împrăştiate din cauza fioroasei bufniţe, care prinzîndu-le una cîte una, le mînca de vii.

Tot aşa, se întîmplă şi cu unele biserici, care au coruri frumoase ce cîntă armonios spre slava lui Dumnezeu, oameni minunaţi şi sfinţi. Dar toate acestea pînă în momentul în care, într-o zi, diavolul încearcă să-i dezbine.

De aceea: "Vă îndemn fraţilor, să vă feriţi de cei ce fac dezbinări şi tulburare..."

Romani 16:17

"Mai sus, mai sus, zburaţi mai sus, - Şi Domnului slujiţi cu cinste - Drept mulţumire lui Isus."

Cînt. Evangh. 31

10. LĂSTUNUL, MESAGERUL PRIMĂVERII

Confundată adesea cu rîndunica, această pasăre, zveltă, graţioasă, care umple prin sunetele sale stridente şi cu zborurile ei frenetice văzduhul, revine la noi după un zbor îndelungat din îndepărtata Africă la sfîrşitul lunii aprilie.

Pasărea aceasta minunată îşi petrece mai tot timpul în zbor, la mare înălţime, dar dacă cîteodată se izbeşte de vre-un obstacol, este o tragedie, pentru că naufragiatul nu mai poate să-şi reia singur zborul. Se pare că-i lipseşte "vidul" necesar lansării. Dacă salvatorul se află prin preajmă, o ia în palmă şi o proiectează în aer, după cîteva bătăi de aripi pasărea îşi reia zborul. Puii sînt cei mai expuşi să-şi piardă viaţa, deoarece aruncîndu-se în gol, dacă nu reuşesc să zboare, cad, se zdrobesc şi după o lungă agonie mor.

Ornitologii, cei care prin natura profesiei studiază viaţa păsărilor în toate aspectele ei, presupun că lăstunii pot să doarmă chiar şi în zbor, purtaţi fiind de curenţii de aer ascendenţi. O singură bătaie de aripi, prin reflex, este suficientă pentru a ridica o pasăre, care a pierdut din înălţime.

Aşadar, cu cît zbori mai sus, prin credinţă în Isus, cu atît poţi evita mai uşor obstacolele de pe pămînt, care îţi pot pricinui pieirea. Dacă, din nefericire, ai căzut din har şi nu te-ai zdrobit definitiv mai există o scăpare pe care ţi-o poate da ajutorul lui Dumnezeu. Numai El te poate ajuta ca să te ridici din nou de unde ai căzut.

O cîntare de-a noastră, spune:

"Doamne ridică-mă şi-oi sta.
Prin credinţă în calea Ta.
Spre loc mai-nalt, ajută-mă.
Doamne, mai sus ridică-mă."

Cînt. Evangh. 589

"El ridică din pulbere pe cel sărac. Ridică din gunoi pe cel lipsit..."

1 Samuel 2:8

"...ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă."

Matei 19:6

11. STÎNCUŢELE ŞI PINGUINII. PĂSĂRI LOIALE ÎN "CĂSĂTORIE"

Stîncuţele, păsări care trăiesc cam tot atît cît trăieşte omul, stau "căsătorite" întreaga lor viaţă.

Încă din al doilea an de viaţă, stîncuţele, o parte bărbătească şi una femeiască, îşi unesc destinele şi vieţuiesc nedespărţite.

Pinguinii din ţările Nordului, deşi trăiesc în condiţii de climă deosebit de vitrege, părinţii luptă împreună cu toate greutăţile vieţii, îşi îngrijesc micile lor progenituri şi nu se despart niciodată.

Poate n-ar fi rău, ca mulţi oameni să ia exemplu de la aceste păsări, şi prin comportarea lor să dovedească cel puţin tot atîta grijă şi devotament în rezolvarea problemelor familiale, precum manifestă ele.

Deci: "Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea."

Evrei 13:4

"Celor căsătoriţi, le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat."

1 Corinteni 7:10

Căci Eu urăsc despărţirea în căsătorie,, zice Domnul, Dumnezeul lui Israel."

Maleahi 2:16

"Doresc a mă urca mai sus, să văd gloria lui Isus ! Ajută-mi Isus Domnul meu.

Cînt. Evangh. 589.

12. ZBORUL PLANAT AL CONDORULUI

Condorul, supranumit şi "regele Anzilor", populează pe toată lungimea munţilor Cordilieri între înălţimile de 3.000 - 7.000 m. Are un zbor planat, folosind forţa curenţilor ascendenţi de care se lasă purtat pînă la înălţimi de 7.000 m.

Este suficient, după ce a ajuns la o anumită înălţime, să-şi întindă aripile şi să se lase purtat de curenţi calzi ascendenţi, ca apoi învingînd forţa de atracţie gravitaţională să fie purtat în aer spre zările cerului de azur. Însă aceşti curenţi calzi ascendenţi nu acţionează peste întreg teritoriul muntos al Cordilierilor, ci numai în anumite zone. Aşa că, ei trebuiesc căutaţi, iar după ce au fost aflaţi, pot fi folosiţi.

Principiul fundamental, care stă la baza zborului, este deci de a avea încredere în puterea de ascensiune a curenţilor calzi şi de efectuare a mişcării de deschidere a aripilor.

Tot astfel, dragă prietene în Casa lui Dumnezeu se va găsi pentru tine puterea ascensională a Duhului Sfînt, care te poate ridica spre cele mai mari înălţimi, fără a-ţi cere prea mare efort. Esenţialul rămîne, să te laşi tu purtat de Duhul lui Dumnezeu, care te va călăuzi spre înălţimile harului Său.

"Ridică-ne Dumnezeule..."

Ps. 80:3

"Copacul acesta, a cărui frunză era aşa de frumoasă şi care avea roade atît de multe şi care era hrana pentru toţi, sub care se adăposteau fiarele cîmpului, şi în ramurile căruia îşi făceau cuibul păsările cerului, eşti tu împărate..."

Daniel 4:21-22

13. CORMORANII ŞI COPACUL DIN DELTĂ

Deseori, se întîmplă că pe un copac mare şi frumos, plin de vigoare, să-şi instaleze cuibul, cîte o familie de cormorani. Însă, cum cormoranilor le palce să clocească în colonii, mai atrag după ei şi alte familii de cormorani şi chiar alte specii de păsări, care îşi fac şi ele cuibul în crengile aceluiaşi copac. Se ajunge ca uneori chiar şi cincizeci de familii să se afle stabilite în acelaş copac.

După o perioadă de timp, copacului ce odinioară era ca un pom sădit lîngă ape, încep să-i cadă frunzele, şi să i se usuce crengile. Astfel că pînă la urmă din copacul acela falnic şi frumos, mai rămîne doar un schelet vrednic de plîns.

Profesorul cercetător Linţia, spune că într-o astfel de colonie domneşte o atmosferă dezolantă, respingătoare, de copaci despuiaţi. Pretutindeni sînt împrăştiate excremente, pui morţi şi un miros de peşte stricat.

La fel, ca şi cormoranul, face diavolul. Pentru început instalează în capul omului un gînd rău, apoi alte gînduri asemenea, care cuibărindu-se în mintea lui îl despoaie de tot ce are el mai bun, mai moral, mai sfînt.

În "Grota piraţilor" din Disney Land - Los Angeles, există un schelet de om pe capul căruia se află aşezat un cuib de pasăre.

O aplicaţie pentru noi, prin care să înţelegem legătura cu aspectele vieţii spirituale, este că dacă omul este viu, nu poate opri păsările cerului să treacă deasupra capului său, însă le poate opri ca să nu-şi facă cuib pe capul lui.

Deci: nu lăsaţi păcatul să se cuibărească în viaţa voastră. Înlăturaţi-l pînă nu e prea tîrziu !

"...Într-una veţi auzi şi nu veţi înţelege" într-una veţi vedea şi nu veţi pricepe."

Isaia 6:9

14. "ŢIPĂTUL" PRIVIGHETORILOR

Era odată un servitor, care a cerut permisiunea stăpînului său ca să

părăsească camera de dormit şi să se culce într-un grajd, situat într-un alt corp al clădirii, într-o altă parte a curţii, dar mai îndepărtată. Întrebat fiind, de ce a cerut acest lucru, servitorul a răspuns: "Pentru că privighetorile din jurul casei ţipă toată noaptea atît de înspăimîntător, încît nu le mai pot suporta !"

Un om, cu auz muzical, ar fi ascultat desigur fermecat cîntecul minunat al privighetorilor, dar în acest caz e vorba de un om, care socotea că trilurile duioase ale acestor păsări sînt zgomote de nesuportat.

Această istorioară ne redă imaginea exactă a unui om nenăscut din nou, care este incapabil ca să simtă, să aprecieze şi desigur să dorească fericirea viitoare. Dar, atunci cînd pierdem gustul lucrurilor păcătoase, simţim că suspinăm după lucruri şi bucurii sfinte. Dacă ascultăm de dorinţa sufletului după Dumnezeu şi îl lăsăm pe El ca să lucreze prin Duhul Său, putem afla liniştea, pacea şi mulţumirea, de care atît de mulţi oameni duc lipsa. Continuînd să lăsăm Duhul Domnului să lucreze în viaţa noastră vom deveni tot mai pregătiţi pentru viaţa pămîntească şi totodată pentru viaţa veşnică.

"Învaţă-mă să am înţelegere şi pricepere, căci cred în poruncile Tale."

Ps. 119:66

"Aş fugi în grabă la un adăpost de vîntul acesta năpraznic, şi de furtuna aceasta."

Ps. 55:8

15. PASĂREA OCROTITĂ DE FURTUNĂ

Într-una din zilele vieţii sale J. Wesley povesteşte, că a avut o experienţă foarte ciudată. Într-o dimineaţă, în timp ce se îmbracă, privind pe fereastra dormitorului său, ce era orientat spre mare, observă că afară plouă cu găleata şi în plus era o furtună deosebit de puternică. Cu toate acestea, el deschise fereastra, prilej pentru o păsărică mică, gonită de furtună, ca să intre în casă, şi mai mult ca să se adăpostească la pieptul lui. Predicatorul o ocroti, o încălzi, iar după ce furtuna s-a potolit, o lasă să zboare.

Impresionat puternic de această întîmplare, el a fost inspirat şi a scris versurile cîntării: "Isuse, viaţa mea, Ţinemă-n apropierea Ta."

Asemenea păsărilor, şi noi oamenii avem posibilitatea unui refugiu în momentele de furtună, cînd ele apar în viaţa noastră. Refugiul nostru este Domnul Isus, care stă cu mîinile întinse spre noi, pentru a ne salva.

Iubite suflet, care nu ai folosit pînă acum această posibilitate, fugi de

mînia lui Dumnezeu, fugi de simţămîntul chinuitor al păcatelor, fugi de presimţirile întunecate ale judecăţii viitoare, fugi direct la Isus Hristos, care este plin de dragoste faţă de păcătoşi. Nu sta nepăsător!

"Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mîntuire aşa de mare..."

Evrei 2:3

Numai la El e izbăvirea ! "...căci Eu te izbăvesc - te chem pe nume: eşti al Meu !"

Isaia 43:1

"Glasul este glasul lui Iacov..."

Genesa 27:22

16. CUM SE RECUNOSC PINGUINII

Pinguinii, acele păsări ale Nordului îngheţat, se aseamănă foarte mult unii cu alţii, nu-i aşa? Atît de mult, încît este aproape cu neputinţă ca noi oamenii să-i deosebim.

Totuşi, între ei, pinguinii se recunosc. Recunoaşterea reciprocă se face nu după înfăţişare, ci numai după glas şi comportament. Recunoaşterea între părinţi şi puiii lor se face tot după glas şi gesturi.

Tot astfel, copiii Domnului se recunosc între ei după comportamentul (faptele) cu semenii lor şi de asemenea după vorbele pe care le scot din inima şi gura lor.

"Îi veţi cunoaşte după roadele lor ..."

Matei 7:16

"Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sînteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii."

Ioan 13:35

"...Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu?"

Iacov 4:4

17. CANARUL DIN COLIVIE

Marele evanghelist Moody povesteşte: "Pe cînd vizităm un domn,

văzui o colivie cu un canar frumos. În timp ce-i admiram frumuseţea, omul îmi spuse: "E într-adevăr frumos canarul, dar şi-a pierdut glasul. Odată cîntase minunat, dar, am pus colivia înaintea ferestrei, unde veneau vrăbiile cu ciripitul lor plictisitor. Încetul cu încetul, canarul încetă să mai cînte, dar învăţă în schimb de la vrăbii ciripitul. Acum, tot ce mai poate face bietul canar, este numai să ciripească, ca orice altă vrabie."

Tot aşa au păţit unii credincioşi. Cîndva, ei obişnuiau să se roage, să citească Biblia, să cînte cîntările Sionului, însă venind în contact cu cei a căror voce există numai pentru lume, asemeni canarului şi-au pierdut capacitatea de a cînta frumos spre slava lui Dumnezeu şi au început să bîrfească ca şi lumea.

"Aşadar, fraţilor, rămîneţi tari, şi ţineţi învăţăturile, pe care le-aţi primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră."

2 Tesaloniceni 2:15

"Să nu vă lăsaţi amăgiţi de orice fel de învăţături străine."

Evrei 13:9

"Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine: de cîte ori am vrut să strîng pe fiii tăi, cum îşi strînge găina puii subt aripi, şi n-aţi vrut!"

Luca 13:34

18. CLOŞCA CU PUI ÎN TIMPUL FURTUNII

În timpul verii, se întîmplă că din senin apare cîte o furtună însoţită de vînt puternic şi ploaie torenţială. Faţă de această situaţie cloşca cu puişorii ei se poartă foarte prevăzătoare, şi-i avertizează printr-un cloncănit specific, chemîndu-i sub adăpostul aripilor sale. Mai mult decît atît, după părerea unor cercetători, în timpul furtunii, cloşca poartă un dialog cu puişorii, prin care îi linişteşte să stea cuminţi la adăpost pînă trece pericolul.

"Cît de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule ! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost."

Ps. 36:7

"Lepădaţi dar orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie..."
1 Petru 2:1

19. GAIŢA ŞI PORUMBEII

Se povesteşte despre o gaiţă, că văzînd într-un porumbar nişte porumbei bine hrăniţi, îşi albi penele şi veni ca să ciugulească ceva grăunţe. Dacă la început porumbeii crezură că este un porumbel, mai apoi cînd gaiţa a început să scoată strigăte în limba ei, porumbeii o alungară. Aşa că se întoarse din nou la rudele ei. Acestea n-o mai recunoscură din pricina culorii şi la rîndul lor o alungară. Săraca gaiţă, rîvnind la două tainuri, a rămas fără niciunul.

Tot astfel, sînt unii oameni care ar vrea să-şi schimbe doar haina, dar nu şi viaţa.

Alţii, se prefac că sînt copii lui Dumnezeu, ca să-i inducă în eroare pe cei credincioşi, dar în realitate ei sînt fii diavolului. Ei pot fi recunoscuţi însă uşor după comportare şi după vorbire.

Prin urmare aşa cum spune biblia:

"Nu este mare lucru dar dacă şi slujitorii lui (diavolului) se prefac în slujitori ai neprihănirii, Sfîrşitul lor va fi după faptele lor."

2 Corinteni 11:15

"Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii, şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui."

Apocalipsa 3:5

20. VRĂBIUŢA DE CULOARE ALBĂ

Într-una din zile, am observat în parcul vecin o vrabie de culoare albă. Am urmărit-o şi apropiindu-mă ca să mă conving dacă nu cumva ochii mă înşală, am constatat că într-adevăr era de un alb frumos ce bătea în crem.

Cel mai mult nu m-a impresionat culoarea albă, de loc specifică neamului ei, ci faptul că frumoasa vrabie era alungată permanent de suratele ei.

Biata vrăbiuţă, abia se aşeza pe pămînt ca să-şi caute hrana, că numaidecît pe urmele ei apăreau alte vrăbii, care o băteau cu ciocul şi

aripioarele, ca să plece în altă parte. Şi aceasta pentru un singur motiv, că purta un veşmînt alb, ce nu arăta murdar precum al celorlalte vrăbii.

Am stat şi am chibzuit.... cum de multe ori exact acelaşi lucru se întîmplă şi în lumea oamenilor. Dacă un om dintr-o familie necredincioasă se pocăieşte şi îmbracă haina albă a sfinţeniei, rudele şi prietenii îl urăsc şi-l alungă. Şi aceasta numai pentru că a îmbrăcat haina sfinţeniei lui Hristos, care nu mai seamănă cu a lor.

Doamne ! "Vezi cît de mulţi sînt vrăjmaşii mei, şi cu ce ură mare mă urmăresc. Păzeşte-mi sufletul şi scapă-mă! Nu mă lăsa să fiu dat de ruşine cînd mă încred în Tine."

Ps. 25:19-20

"Iată , Eu vin ca un hoţ. Ferice de cel ce veghează şi îşi păzeşte hainele..."
Apocalipsa 16:15

21. CURĂŢENIA PĂUNULUI

Păunul este o pasăre, care întrece multe alte păsări prin frumuseţea penelor sale şi prin curăţenie. El îşi găseşte zilnic timp ca să-şi facă toaleta penajului său frumos. Dacă de exemplu din întîmplare o pană frumos colorată i s-a murdărit în aşa măsură că nu mai poate să o curăţe, preferă să şi-o scoată cu ciocul şi s-o îndepărteze de pe el, căci îi displace murdăria şi doreşte să -şi păstreze penajul curat .

Tot astfel, preaiubitul meu suflet, te îndemn în Numele Domnului Isus, înlătură murdăria din viaţa ta, spălîndu-te în sîngele lui Isus Hristos.

"...fii o pildă pentru credincioşi... în credinţă, în curăţenie..."

1 Timotei 4:12

"să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău, şi cu trupul spălat cu apă curată."

Evrei 10:22

22. CURĂŢENIA PORUMBELULUI

Se mai întîmplă uneori ca şi porumbelul frumos şi curat să cadă în cîte o băltoacă şi astfel să se murdărească. Însă ce este de remarcat e

faptul că murdăria n-are stăpînire asupra lui, deoarece el se înalţă repede de acolo şi zboară căutînd să se cureţe imediat într-o apă curată.

Dacă privim în antiteză raţa, care se simte bine în orice băltoacă, putem să concluzionăm că acest lucru este posibil în primul rînd datorită firii pe care o are raţa. Natura firii sale îi spune ca să se simtă bine acolo.

Credinciosul neatent, cîteodată poate aluneca într-un păcat, dar dîndu-şi seama de situaţie, regretînd şi cerîndu-şi iertare de la Dumnezeu, părăseşte păcatul.

"Nu te bucura de mine, vrăjmaşă, căcii chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăş..."

Mica 7:8

"Ostaşii au împletit o cunună de spini, i-au pus-o pe cap..."

Ioan 19:2

23. PASĂREA DINTRE SPINI, OCROTIREA CEA MAI BUNĂ

Păsărea ce-şi caută ocrotirea între spini.

Uneori constatăm că în cîte un tufiş plin cu spini, cu mii de ţepi, cîte o pasăre şi-a întocmit cuibuşorul. De ce şi-a construit mica creatură locuinţa tocmai acolo? Pentru că spinii îi oferă cea mai bună ocrotire, şi-o scutesc de atacul uliului şi al pisicii.

Tot astfel, construiţi-vă şi voi cuibuşorul vostru între spinii lui Isus. Acolo este locul cel mai sigur pentru fiecare dintre noi. Nici Satana, nici păcatul, nici moartea nu vă pot ameninţa acolo.

Nu există un alt loc mai sigur pentru tine. În locul acesta Domnul îţi dă pacea Sa.

"Urîţi răul, cei ce iubiţi pe Domnul !"

Ps. 97:10

24. PASĂREA EVITĂ CEEA CE ÎI ESTE POTRIVNIC

Pasărea cînd cloceşte, îşi încălzeşte ouăle şi nu lasă ca în cuib să ajungă vîntul aspru, ploaia sau grindina. Ea izgoneşte şerpii, păsările răpitoare şi tot ce îi este dăunător. Iar dacă în cuib cade vre-o pietricică, o aruncă afară.

Tot astfel să faci şi tu ? Izgoneşte păcatul din viaţa ta, din familia ta. Cuibuşorul familiei tale e sfînt, el trebuie să rămînă nepîngărit de păcat.

Drept răspuns Isus le-a zis:
"Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva."

Matei 24:4

25. PORUMBELUL ÎNŞELAT

Un porumbel chinuit de o sete arzătoare, a văzut pictat pe o firmă un pahar cu apă. Deoarece porumbelul n-a fost în stare să deosebească pictura de realitate, a zburat cu toată puterea spre paharul cu apă, însă lovindu-se de tabla firmei şi-a frînt aripile. Căzută la pămînt, pasărea a fost prinsă şi ucisă.

Tot astfel lumea e plină de farmec orbitor, şi aceia care se lasă atraşi şi fermecaţi de ea, îşi pierd nu numai bucuriile pe care le aşteaptă, ci îşi ruinează chiar şi sufletele.

Porumbelul din povestire a dat dovada unei păsări nechibzuite, întrucît s-a lăsat înşelat de o imagine.

Dar oare cum pot fi numiţi aceia care se lasă înşelaţi de amăgirile Satanei?

"Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos."

Coloseni 2:8

"Cîntaţi, slavă Numelui Său, măriţi slava Lui prin laudele voastre."
Ps. 66:2

26 PĂSĂRI CARE NE FAC DE RUŞINE

Dacă observaţi micile făpturi delicate şi plăcute cînd încep să cînte, trebuie ca să vă minunaţi de faptul că aşa fiinţe mici, sînt în stare să scoată aşa tonuri puternice şi încîntătoare. Ele îşi pun întreaga fiinţă în cîntatul lor şi parcă se pierd în cîntec, fiecare părticică din ele se bucură să înfrumuseţeze cîntul.

Tot aşa trebuie să-L slăvim şi noi pe Dumnezeu !

Dacă păsările, care valorează puţini bani, aduc lui Dumnezeu o asemenea slavă, cu cît mai mult ar trebui să-i cîntăm noi !

"Cîntaţi Domnului, toţi locuitorii pămîntului ! Vestiţi din zi în zi mîntuirea Lui."
1 Cronici 16:23

"Şi cînd Duhul trimes de Dumnezeu venea peste Saul, David lua arfa şi cînta cu mîna lui: Saul răsufla atunci mai uşor, se simţea uşurat, şi duhul cel rău pleca de la el."

1 Samuel 16:23

27. ARTA DE A ALUNGA DUŞMANUL PRIN CÎNTEC

Pentru menţinerea teritoriului ocupat, păsările emit un cîntec puternic de teritoriu, care se aude primăvara peste tot. Acest cîntec de multe ori reuşeşte să alunge eventualul concurent pătruns în spaţiul ocupat, fără să fie nevoie ca cele două păsări să se încaiere la luptă.

Tot astfel, faceţi din cîntările voastre închinate Domnului un mijloc de alungare a păcatului din teritoriul inimilor voastre, şi Dumnezeu vă va da multe binecuvîntări.

"Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă şi cu cîntări duhovniceşti, şi cîntaţi şi aduceţi din toată inima laudă Domnului."

Efeseni 5:19

"...Îţi mai lipseşte un lucru..."

Luca 18:22

28. FLAMINGO

S-a observat că păsările "flamingo" ţinute în captivitate îşi pierd frumosul colorit al penajului, devenind albe. Lucrul acesta se întîmplă în special în perioada de schimbare a penajului, cînd unele din aceste graţioase păsări îşi leapădă podoaba trandafirie, devenind albe, spălăcite, asemenea unor pescăruşi.

Urmărind să descopere cauza acestui fenomen, ornitologii au analizat substanţele care dau culoarea penelor acestor păsări, descoperind între altele prezenţa carotenului - colorantul natural cel mai răspîndit în lumea animală şi cea vegetală. Această substanţă pătrunde în organismul păsărilor flamingo odată cu hrana pe care ele o ingerează. În cazul în care această substanţă lipseşte din alimentaţia zilnică a păsării, apare fenomenul albirii, iar dacă în alimentaţie se adaugă caroten, păsările se colorează din nou în roz.

Cu acest prilej s-a putut constata că în colectivitatea păsărilor exotice, culoarea joacă un rol important. Iar în cazul păsărilor flamingo, cele de culoare roz sînt mult mai rezistente în comparaţie cu cele albe. De asemenea, păsările depigmentate riscă să rămînă fără pereche, pentru că nici o pasăre "veritabilă" nu-şi alege pentru convieţuire o pasăre decolorată.

Sînt unii credincioşi, la care haina de nuntă, iniţială de un alb imaculat, spălată în sîngele Domnului Isus, şi-a pierdut acea superbă frumuseţe. Această din pricină că în hrana lor spirituală lipseşte ceva, fie credincioşia, fie dragostea, fie altceva, ... şi numai după ce hrana lor va fi îmbunătăţită cu aceste virtuţi, haina lor îşi va primi coloritul iniţial.

Ştiu faptele tale ... "Dar ce-am împotriva ta este că ţi-ai părăsit dragostea dintîi. Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut: pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintîi..."

Apocalipsa 2:4-5

"...îmi este plină de veselie inima şi-L laud prin cîntările mele."

Ps. 28:7

29. CÎNTECUL MIERLEI

Într-o zi, întorcîndu-mă de la serviciu spre casă, am auzit cîntînd o mierlă. Ea stătea într-un copac şi cînta de răsuna împrejurimea. M-am oprit pentru o clipă şi i-am ascultat melodiile armonioase cîntate spre slava Creatorului ei.

Furat de aceste melodii superbe, şi simţind frigul de afară, căci era doar începutul lunei martie, am stat şi m-am întrebat: Doamne! oare pasărea aceasta o fi mîncat ceva astăzi ? Şi dacă a mîncat, ce-o fi găsit pentru prînzul ei, deoarece la vremea aceasta, sînt puţine seminţe de plante, nu mişună insectele, şi nici nu zboară fluturii cu care să se poată hrăni.

Şi mi-am ziz apoi: Uite o pasăre flămîndă, zgribulită de frig şi totuşi îl laudă pe Dumnezeu prin cîntecul ei, pe cînd eu, o, Doamne, iartă-mă ! De multe ori sînt ghiftuit cu de toate, şi uit să-ţi mulţumesc.

Apoi mi-am adus aminte de cuvintele Domnului Isus care spune:

"Uitaţi-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu samănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grînar, şi totuş Dumnezeu îi hrăneşte. Cu cît mai de preţ sînteţi voi decît păsările !"

Luca 12:24

"El te va acoperi cu penele Lui, şi te va ascunde supt aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui."

Ps. 91:4

30. ULIUL, CLOŞCA ŞI PUIŞORII

Iată, un uliu pluteşte, în văzduh... A pus ochii pe puişorii de găină din curtea cea largă... Dar şi cloşca l-a văvut... Iat-o cum dă semne de alarmă... Cu toate că puişorii n-au observat nimic şi n-au nici cea mai mică presimţire de primejdia ce-i paşte. La chemarea ei se îngrămădesc sub aripile mamei... Aţi văzut vreodată cum cloşca stă lipită de pămînt cu aripile ei ocrotitoare de mamă? Astfel, puii au dispărut din privirea uliului, iar dacă acesta totuşi coboară din înălţime, pentru a ajunge la pui, ar trebui să atace mai întîi cloşca. Lovitura ciocului şi înşfăcarea ghearelor o vor lovi pe cloşcă, puişorii aflîndu-se sub aripile sale ocrotitoare.

Chemarea Domnului Isus, se poate asemăna cu chemarea din ilustraţie. Domnul Isus se oferă ca să ne ocrotească de orice atac al Satanei. Răspundem noi acestei chemări? Fie ca totdeauna să căutăm scăpare la adăpostul Dumnezeului, care este Creatorul nostru, iar rugăciunea noastră să fie:

"Aş vrea să locuiesc pe vecie în cortul Tău, să alerg la adăpostul aripilor Tale."

Ps. 61:4

"Domnul scapă sufletul robilor Săi şi nici unul din cei ce se încred în El, nu este osîndit."

Ps. 34:22

31. ULIUL PĂSĂRAR

Studiindu-se comportamentul acestei păsări, ornitologii au constatat că în încăpăţînarea cu care urmăreşte prada, uliului pierde din vedere chiar teama de om, ajungînd să răpească o vrabie chiar de sub ochii omului. Nu este o raritate, ca în timpul vînătorii sale, uliul să zboare spre o ferestră deschisă, prin faţa unui gheam sub care se află o pasăre în colivie, iar dacă ar putea, ar sparge geamul şi colivia, şi ar mînca-o de vie.

Asemenea uliului păsărar, în campania de vînare a sufletelor oamenilor, este şi comportamentul diavolului. El se aruncă cu furie asupra copiilor lui Dumnezeu, asupra Casei Domnului, şi de n-ar fi însuşi Dumnezeu scut şi adăpost, cîţi din noi ar mai rămînea nedevoraţi de el.

"Păzeşte-mă ca lumina ochiului, ocroteşte-mă, la umbra aripilor Tale, de cei răi, cari mă prigonesc de vrăjmaşii mei de moarte, care mă împresoară."

Ps. 17:8-9

"Doamne toate dorinţele mele sînt înaintea Ta, şi suspinele mele nu-Ţi sînt ascunse."

Ps. 38:9

32. VULTURII DIN CUŞCĂ

Vizitînd într-o zi Grădina zoologică, am zăbovit mai mult timp la cuşca în care erau expuşi privirii noastre vulturii. Privind cu atenţie, am observat

că pieptul acestor imense păsări era plin de răni sîngerînde. Ştiţi de ce? Pentru că periodic ele dau năvală, împotriva zăbrelelor de fier ale cuştii, spre a ieşi afară. Bietele făpturi, visează pădurea, visează stîncile înalte, şi-au umplut inimile de dorul să plutească colo sus, şi-au întins aripile şi-au zburat, însă numai ca să se izbească de peretele tare al închisorii lor, pentru ca apoi dezamăgite să trebuiască să stea liniştite şi îndurerate.

Tot aşa este şi cu firea nou născută, care din adîncurile ei cele mai ascunse este plină de dorul ce corespunde şi izvorăşte din originea sa dumnezeiască. Ea doreşte bucuriile cerului şi-şi întinde aripile ca să se ridice la desăvîrşire, dar ... vai ! ... noi, care locuim în trup, constatăm că însuşi carnea noastră este o închisoare. Şi cu cît dorim mai mult, şi suspinăm după cele cereşti, cu atît mai mult şi mai dureros ne simţim rănile care ne sînt făcute de firea păcătoasă din noi.

Cine dintre cei credincioşi n-a simţit dorul părtăşiei cu Domnul şi cu slava Lui?

"Să te asculte Domnul în ziua, necazului, să te ocrotească Numele Dumnezeului, lui Iacov, să-ţi trimită ajutor din locaşul Său cel Sfînt, şi să te sprijinească din Sion !"

Ps. 20:1-2

"Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel legea lui Hristos."
Galateni 6:2

33. AJUTORUL DAT DE BERZE ŞI COCORI PĂSĂRILOR SLABE

Într-una din revistele de specialitate, un zoolog îşi exprimă opinia, urmare a cercetărilor efectuate de el, după care unele din păsările cele mici, care nu sînt în stare să zboare peste Marea Mediterană, se aşează pe spatele cocorilor şi a berzelor care urmează acelaşi traseu şi astfel traversează marea. De îndată ce vremea începe să se răcorească, înspre toamnă, berzele zboară foarte jos, scoţînd ţipete specifice. Micile păsări, de tot felul, îşi i-au atunci zborul împreună cu berzele. Fără această prevedere a Providentei Divine, desigur că păsările mici şi slabe ar pieri în valuri, istovite de efortul trecerii mărilor.

Tot aşa, mulţi pocăiţi, tineri şi slabi în credinţă, au nevoie de sprijinul credincioşilor mai în putere, mai în vîrstă şi cu mai multă experienţă de

viaţă spirituală. Fie binecuvîntată de Dumnezeu această colaborare frăţească!

"Eu, Domnul, cercetez inima şi cerc rărunchii..."

Ieremia 17:10

34. CIOCĂNITOAREA PÎRÎTĂ DE STEJAR

Se povesteşte, că într-o zi, stejarul s-ar fi plîns vulturului, că una dintre păsări numită ciocănitoare, de dimineaţa pînă seara deranjează pădurea. Cu ciocul ei, lovind în scoarţa copacilor, ea scoate sunete stridente, care tulbură întreaga pădure. Spunînd acestea, el îi arată vulturului rănile din trunchiul său, care îi pricinuiesc dureri şi nemulţumiri.

Înţeleptul vultur, după ce îl ascultă cu atenţie, îi zise: "Dragul meu, pasărea despre care îmi vorbeşti, îţi face un mare bine, chiar dacă uneori te face să suferi. Sub scoarţa trunchiului şi ramurilor tale se ascund o mulţime de viermi, care rod din tine şi se hrănesc cu vlaga ta. Stăpînul nostru, al tuturor păsărilor şi al întregii naturi, a pus această pasăre în slujba de sanitar pentru tine şi pentru întreaga pădure. Ea curăţă arborii pădurii de cei ce se numesc dăunători.

Tot astfel, predicatorii amvoanelor noastre, sînt nişte sanitari sufleteşti, care prin Cuvîntul lui Dumnezeu igienizează viaţa noastră spirituală, identificînd şi curăţind viermii păcatului care şi-au găsit culcuş sub "scoarţa" sufletului nostru.

Aşa că ori de cîte ori stăm în faţa Cuvîntului lui Dumnezeu şi avem impresia că predicatorul ne vorbeşte personal, de fapt glasul lui Dumnezeu ciocăneşte în inima noastră şi încearcă să scoată un vierme al păcatului pe care l-a găsit. Iată de ce, prietene, te îndemn să fii deschis şi să dai voie Cuvîntului lui Dumnezeu, ca să stîrpească toţi viermii păcatului care afectează viaţa ta. Fără aceşti dăunători ai vieţii, viaţa ta va fi trăită deplin, normal şi va prospera.

"Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi va scoate picioarele din laţ".

Ps. 25:15

35. ÎNTRAJUTORAREA RÎNDUNELELOR

Unul dintre autorii cu renume în materie, J.H. Fabre, în cartea sa "Ajutătorii omului", relatează următoarea întîmplare:

"O rîndunică s-a încurcat, din nebăgare de seamă, în nişte fire. Cu cît încerca să se elibereze, cu atît se încurca şi mai rău. Iat-o în pericol de moarte, cu aripile şi ghiarele legate. Cu un strigăt de disperare îşi cheamă tovatăşele în ajutor. Acestea aleargă toate, se sfătuiră zgomotos şi lucrară aşa de bine cu ciocurile şi cu ghiarele, că descurcă laţul, eliberînd prizoniera. Fericitul eveniment fu mai apoi sărbătorit prin cel mai vesel ciripit."

Tinerilor. din Casa lui Dumnezeu ! S-ar putea că din nebăgare de seamă, unul dintre voi să se fi încurcat în laţul ispitei. În disperare de cauză, el se zbate să scape, însă singur nu se poate salva pentru că picioarele îi sînt înfăşurate de legăturile păcatului. Luînd exemplu de la rîndunele, săriţi-i cu toţii în ajutor. Prin îndemnuri şi rugăciuni smulgeţi-l din cursa celui rău şi ajutaţi-l să se elibereze.

"Binecuvîntat să fie Domnul, ... Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din laţul păsărarului: laţul s-a rupt, şi noi am scăpat."

Ps. 124:6-7

"...lor le este păstrată negura întunericului."

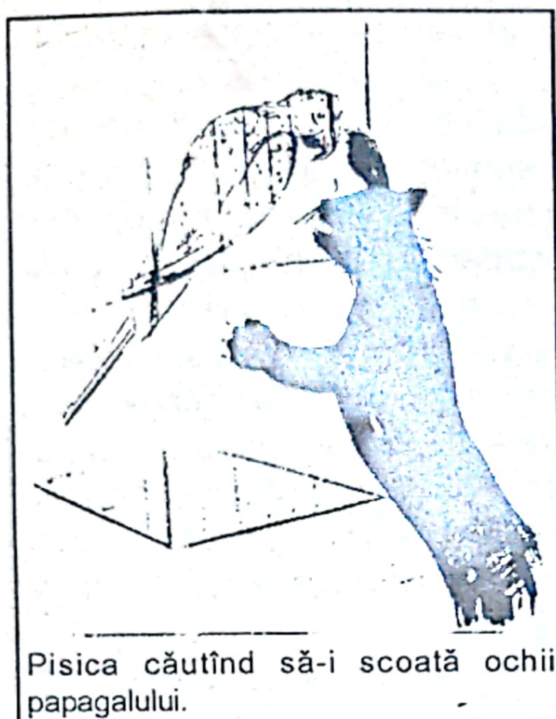
2 Petru 2:17

36. PAPAGALUL ORBIT DE PISICĂ

O domnişoară mai vîrstnică, care locuia singură într-un apartament, vrînd să-şi mai alunge urîtul şi să aibă cu cine schimba o vorbă, şi-a cumpărat un papagal, pe care a încercat să-l înveţe să vorbească.

Pentru aceasta, în fiecare zi dis-de-dimineaţă, cînd se trezea ca să plece la servici, aprindea becul din cameră, se ducea la papagal şi-i zicea: "Bună dimineaţa !".

La întoarcerea de la serviciu îi spunea: "Bună ziua!", iar seara după ce stingea becul şi rămînea întuneric în cameră, îi zicea: "Noapte bună!" Pasărea fiind receptivă la vorbele stăpînei, o imită repetîndu-i aceleaşi cuvinte.

Pisica căutînd să-i scoată ochii papagalului.

Mare a fost bucuria stăpînei, văzînd cum progresează discuţia cu papagalul.

Într-o zi plecînd de acasă, proprietăreasa a uitat uşa coliviei întredeschisă. Papagalul a ieşit din colivie, iar pisica l-a înhăţat, rănindu-l grav. Cînd s-a întors stăpîna şi a văzut pasărea rănită, a luat-o în mînă, a pus-o în colivie şi i-a zis: "Bună ziua!", însă papagalul i-a răspuns: "Noapte bună!" A doua zi dimineaţa, ca de obicei, după ce a aprins becul, domnişoara i s-a adresat cu: "Bună dimineaţa!", însă ca ca şi cu o zi înainte, papagalul i-a răspuns: "Noapte bună!". Atunci, privindu-l cu atenţie domnişoara a observat că papagalului îi fuseseră scoşi ochii şi el trăia de fapt într-o permanentă noapte.

Tot astfel, se întîmpla şi cu cei care părăsesc Casa Domnului şi se duc în lume. Diavolul după ce îi prinde, le scoate ochii, astfel că restul vieţii ei trăiesc în întuneric veşnic. Nu e de mirare că atîţea oameni nu observă lucrările minunate ale lui Dumnezeu în natură: diavolul i-a orbit şi ei nu mai pot vedea.

"Tot ce faceţi, să fie făcut cu dragoste!"

1 Corinteni 16:14

37. PĂŢANIA ORNITOLOGULUI

Recent, am auzit că într-o biserică la chemarea făcută de un predicător, au răspuns că se vor preda Domnului un grup de 40 de persoane.

La cîteva luni după această întîmplare petrecută la un serviciu de evanghelizare, întrebat fiind păstorul bisericii locale cîte persoane au mai rămas la hotărîrea de a se boteza, a răspuns cu emfază nici unul, vrînd să dovedească că evanghelistul oaspete a aprins doar un foc de paie, care apoi s-a stins repede.

Meditînd asupra acestui fapt încredibil, m-am întrebat: Dacă focul s-a aprins, chiar din "paie" fiind, de ce oare păstorul nu l-a mai întreţinut şi el

ca să nu se stingă? Dar pentru a înţelege să urmărim în continuare următoarea întîmplare:

Se povesteşte, că un ornitolog mergînd zilnic într-o poiană din pădurea învecinată, obişnuia să ia cu el o traistă cu seminţe de mei, cînepă şi grîu, pe care le folosea ca să cîştige încrederea păsărilor. După o vreme, unele păsări veneau singure la el şi-i culegeau boabele din palmă, iar altele i se aşezau pe umăr. Astfel, bucuria ornitologului creştea de la o zi la alta.

S-a întîmplat însă, că după un timp ornitologul a trebuit să plece cu treburi, aşa că această muncă de hrănire a păsărilor a încredinţat-o pădurarului, care-şi avea cantonul în apropiere. Dar cum pădurarului nu-i plăcea munca de păsărar, fiind uricios din fire, în loc să dea păsărilor boabele pregătite de ornitolog, le-a dat acestora boabe de nisip. Aşa se face, că în scurt timp păsările semiîmblînzite nici nu s-au mai apropiat de locul întîlnirii, zburînd în alte direcţii, la mare distanţă de el.

Iubite păstor, vin şi eu acum şi te întreb, ce te vei face în ziua judecăţii, cînd ţi se va cere socoteala pentru cele 40 de suflete, care s-au pierdut din cauza ta? Nu uita! Tu ai o responsabilitate în faţa lui Dumnezeu !

Deci: "...Ia seama să împlineşti bine slujba pe care ai primit-o în Domnul"
Coloseni 4:17

"Prin credinţă Avram, cînd a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat, şi a plecat fără să ştie unde se duce. Prin credinţă a venit şi s-a aşezat el în ţara făgăduinţei, ca într-o ţară care nu era a lui..."
Evrei 11:8-9

38. CIOARA ŞI RÎNDUNICA

Într-o zi de toamnă, o cioară stătea de vorbă cu o rîndunică, care era în primul ei an de viaţă. "Văd că te pregăteşti pentru un drum lung. Încotro vrei să zbori?" o întreabă cioara. La această întrebare rîndunica îi răspunse: "Se va face din ce în ce mai frig aici, s-ar putea să-mi fie frig, să îngheţ, şi apoi să mor. Aşa că, vreau să zbor spre o ţară mai caldă, pînă trece frigul!" Auzind acestea, cioara "isteaţă" începu să-şi bată joc de tînăra rîndunică: "Te-ai născut abia acum cîteva luni, cum ştii tu că există o ţară mai caldă unde poţi să te adăposteşti în timp ce aici este frig?" În replică, rîndunica îi răspunse: "Cel ce mi-a pus în inimă această dorinţă pentru o climă mai caldă, nu se poate să mă înşele. Eu îl cred, şi de aceea plec!" Şi rîndunica a plecat, şi a găsit ce a căutat.

Noi sîntem siguri că există o altă ţară, unde avem şi noi un loc pregătit pentru că Isus ne-a promis aceasta:

"...Eu mă duc să vă pregătesc un loc... ca acolo unde sînt Eu, să fiţi şi voi !"

Ioan 14:2-3

"Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sîngelui..."

Efeseni 6:12

39. STURZII ŞI GRAURII, PĂSĂRI CARE ŞTIU SĂ LUPTE PAŞNIC

Cînd stolurile de sturzi migratori ajung în raza de acţiune a unui uliu porumbar, sau a unui şoim călător, ei nu fug de duşman, nici nu se împrăştie care încotro, ci dimpotrivă se grupează compact în stol, aglomerîndu-se în aşa măsură, încît ai impresia că vor intra unul într-altul. Această formaţie strînsă urmăreşte răpitorul, îl înconjoară şi-l sileşte să bată în retragere.

Tot aşa procedează şi graurii, care zboară în stol şi care de îndată ce percep apropierea unui şoim călător, se strîng într-un grup foarte compact şi îşi coordonează la maximum mişcările, astfel încît efectuiază în viteză schimbări bruşte de direcţie, acţionînd ca şi cum stolul ar fi un organism unic. Analizînd cum are loc lupta, putem observa că se acţionează după nişte legi naturale. Se ştie, că în natură nici un răpitor, oricît de specialist ar fi nu atacă niciodată centrul cîrdului (stolului), ci caută totdeauna să izoleze un individ înainte de a-l ataca. Şoimul călător evită să se năpustească direct asupra unui stol, mulţumindu-se să efectueze o serie de stimulări de atacuri, pînă ce o biată pasăre mai neîndemînatică va pierde contactul cu stolul şi abia atunci răpitorul îşi declanşează atacul direct.

Făcînd o paralelă între cele observate în viaţa sturzilor şi graurilor şi viaţa credincioşilor putem concluziona:

În faţa duşmanului este nevoie să strîngem rîndurile ! Unitatea credincioşilor duce la scăderea şansei duşmanului.

Tactica diavolului este o tactică de izolare a credinciosului de Biserică, pentru ca mai tîrziu atacîndu-l să-i fie mai uşor.

Trebuie deci, ca în migraţia noastră către cer să ne ţinem în grupul compact al credincioşilor. Îndepărtarea de biserică duce la pierzare.

"Căutaţi să păstraţi unirea Duhului, prin legătura păcii."

Efeseni 4:3

"Uitaţi-vă la păsările cerului, ele nici nu samănă, nici nu seceră şi nici nu strîng nimic în grînare: şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sînteţi voi cu mult mai de preţ decît ele?"

Matei 6:26

40. DOMNUL POARTĂ DE GRIJĂ CHIAR ŞI PĂSĂRILOR CERULUI

Nimic, nici o vieţuitoare nu există pe pămînt, în ape,în aer sau sub pămînt, faţă de care Creatorul să nu manifeste grijă.

"El dă hrană vitelor, şi puilor corbului cînd strigă."

Ps. 147:9

Ce minunat îşi deschide El mîna, ca ele să se sature de bunătăţile Lui. "Tu le dai hrana la vreme."

Ps. 145:15

V-aţi întrebat vreodată de ce oare cerealele după ce se coc, îşi scutură boabele lor ce cad la pămînt? Desigur, că unul dintre scopuri este perpetuarea speciei, însă în afară de aceasta, în acest mod ele asigură hrana păsărilor cerului şi a unor rozătoare.

Nu-i aşa că e un miracol! Faptul că păsările cerului nu-şi fac provizii pentru iarnă ca şoarecii şi popîndăii de exemplu, şi totuşi chiar şi în iernile cele mai aspre. ele îşi găsesc hrana necesară pentru a trăi.

Îmi aduc şi azi aminte, o secvenţă din viaţa mea petrecută cu mulţi ani în urmă, într-o iarnă foarte friguroasă. Era un viscol puternic, iar eu stăteam şi priveam prin geamul laboratorului la nişte biete păsărele ce se zgribuleau de frig, ascunzîndu-se prin tufişurile parcului. Mi-am zis: "O, Doamne, dar păsărelele astea vor pieri de foame şi de frig !" Şi stînd aşa profund îngrijorat de soarta păsărelelor, deodată m-am luminat. Am văzut doi scoruşi plini cu fructe roşii, pe care altădată nu prea i-am băgat în seamă, dar care am observat, era locul în care păsările una cîte una se înfruptau din roadele lor zaharisite. Atunci am înţeles, cum Dumnezeu poartă de grijă chiar şi păsărilor cerului, cum deşi era iarnă, scoruşii şi-au păstrat fructele, cele cu un bogat conţinut de zaharuri şi vitamine, drept hrană pentru ele. Mi-am amintit Cuvîntul lui Dumnezeu: "Uitaţi-vă la păsările cerului...", şi mi-am zis, dacă Dumnezeu poartă de grijă unor biete păsărele pe care le hrăneşte chiar şi prin vifor şi furtună, nu va purta de grijă fiilor săi, pe care-i iubeşte atît de mult?

"Căci Domnul Dumnezeu este un soare şi un scut, Domnul dă îndurare şi

slavă, şi nu lipseşte de nici un bine pe cei ce duc o viaţă fără prihană."
Ps. 84:11

Iosif a răspuns lui Faraon: "Nu eu ! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon."
Genesa 41:16

41. "BRAVA" CIOCĂNITOARE

Se povesteşte că într-una din zile, o ciocănitoare căţărîndu-se pe tulpina unui copac bătrîn lovea cu putere scoarţa tulpinii, în căutarea viermişorilor pentru hrană. În timp ce ea lovea cu ciocul copacul, un trăznet a lovit bătrînul copac, iar mica păsărică fu aruncată la o distanţă apreciabilă, scăpînd cu viaţă ca prin minune. Din locul în care era, ridicînd capul din praful în care a fost aruncată, mare mirare o cuprinse văzînd arborele despicat de trăznet. Plină de mîndrie, umflîndu-se în pene ea exclamă: "Uite ce puternică sînt eu. Atît de puternic am lovit, încît am despicat în două tulpina copacului !"

Asemenea ciocănitorii, sînt unii oameni, care sînt plini de mîndrie . Deşi sînt în pulberea pămîntului, se bat cu pumnii în piept lăudîndu-se că ei au făcut isprăvi mari, care de fapt nici nu le aparţin.

Să nu uităm însă că:

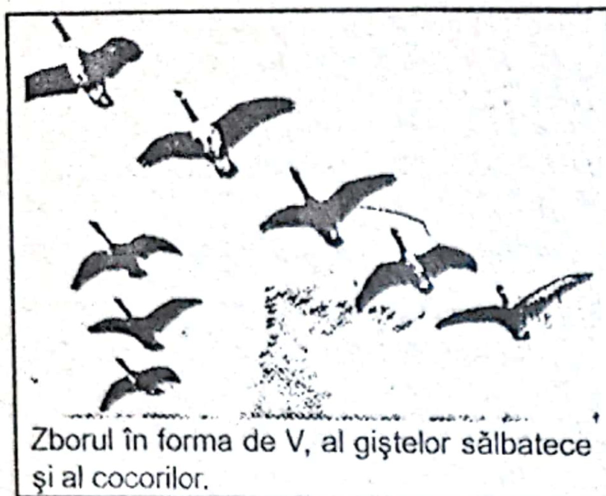
"Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar dă har celor smeriţi."
Iacov 4:6

Chiar şi cocostîrcul îşi cunoaşte vremea pe ceruri: turtureaua, rîndunica şi cocorul îşi păzesc vremea venirii lor..."
Ieremia 8:7

42. MIGRAŢIA PĂSĂRILOR

De cînd există lumea, oamenii s-au întrebat de taina migraţiei păsărilor. Cine le îndeamnă să pornească pe drumul norilor, din generaţie în generaţie? Cine împinge păsările la drumuri atît de istovitoare ?

Răspunsul oamenilor de ştiinţă ce spune că din generaţie în generaţie, un instinct puternic străbate în lumea păsărilor vremea, nu este de loc

Zborul în forma de V, al giştelor sălbatece şi al cocorilor.

mulţumitor. Cu toate acestea, există ceva în fiinţele păsărilor care poate fi folosit doar prin zbor. Porunca Divină este urmată întocmai. Păsările călătoare, la timpul hotărît în fiecare an îşi iau zborul şi pleacă acolo unde Creatorul le-a destinat să migreze.

a) Dorul de ducă.

"Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-i este ruşine să se numească Dumnezeul lor, le-a pregătit o cetate."

Evrei 11:16

La o anumită vreme, într-un anumit timp, păsările călătoare sînt cuprinse de un simţămînt, căruia noi romînii îi zicem :Dor de ducă". Cauza acestui dor nu este nici hrana, nici chiar căldura. E altceva mai adînc.

Păsările călătoare închise în colivii, avînd hrană şi căldură îndeajuns. devin agitate cînd vine vremea plecării. Ele i-au poziţia în direcţia călătoriei lor, bat din aripi, nu dorm, se lovesc de sîrma coliviei şi încearcă să zboare pînă ce le sîngerează corpul. Nu-şi dau seama. Le cheamă o putere ascunsă, un glas lăuntric, glasul poruncii divine care trezeşte dorul de ducă şi care le împinge la zbor.

b) Pregătiri de drum.

Croiţi, croiţi drum, pregătiţi calea, luaţi orice piedică din calea poporului meu."

Isaia 57:14

Treburile noastre zilnice nu ne mai dau răgaz, ca să mai luăm seama la pregătirile rîndunelelor, care tinere şi bătrîne la un loc, stau ca mărgelele pe sîrmele de telegraf, ori înegresc streaşina bisericii. Cît de gălăgioase sînt. Fac zbor ! Se înţeleg între ele, îşi pun aripile la încercare, şi după cîteva axerciţii de zbor, se tot duc spre nebănuite depărtări.

Cocorii, gîştele sălbatice, berzele se adună în luncă fiecare în zona de unde pleacă şi acolo pe specii şi familii se grupează, ţin sfat , fac probe de zbor, ca apoi, ca la un semnal dat de sus, să-şi ia zborul spre alte zări.

c) Nu-i drum uşor.

"... călătoria văd că nu se face fără primejdie şi fără multă pagubă..."

Faptele Apostolilor 27:10

Greu şi plin de peripeţii este drumul pe care îl au de parcurs pînă la destinaţie, bietele păsărele. Cîte nu îndură în calea lor ! Cîte nu cad în

drum, mai ales cînd vremea este nefavorabilă. Sînt silite uneori să schimbe altitudinea de zbor ca şi aviatorul, fugind fie de nori, fie de vînturi. Cînd le apucă vremea rea în drum, pier multe. Se citează cazuri cînd cîrduri de păsărele, care obişnuiesc să zboare grămadă ca nişte nori, obosite, cad în Marea Mediterană de umplu puntea vaselor.

Apoi sunt munţii înalţi, cum este zidul Alpilor, pe care păsărelele mai bătrîne îi ocolesc cu grijă. Unul dintre cel mai de temut duşman al lor este negura în care păsările călătoare pierd simţul orientării, zboară ca ameţite, se învîrtesc în loc ca şi oamenii în vreme de viscol mare de nu văd la cîţiva paşi şi mor înzăpeziţi aproape de casa lor.

Dar cu toate obstacolele ce le ies în cale, cu toate greutăţile ce le întîmpină, nici frigul, nici vînturile năpraznice, nici negura înceţoşată şi nici oboseala excesivă, nu le pot face să-şi schimbe hotărîrea nestrămutată, de a ajunge la ţintă.

d. La nevoie se ajută.

"Ca vulturul care îşi scutură cuibul, zboară deasupra puilor, îşi întinde aripile, îi ia şi-i poartă pe penele lui."

Deuteronom 32:11

Se spune, că în zborul berzelor, dacă una dintre berzele mai vîrstnice dă semne de oboseală, alte două mai tinere îşi vîră cîte o aripă de o parte şi alta şi o sprijină pe umerii lor în zbor, pînă ce mai prinde puteri şi poate singură să continue drumul. La nevoie, dacă totuşi se rupe de stol şi coboară pe pămînt, alte două berze tinere o însoţesc şi rămîn cu ea de veghe, pînă ce poate pleca mai departe.

e. Şi ciorile au intenţii bune păcat că nu sînt duse pînă la capăt.

"Din clipa aceea, mulţi din ucenicii Lui s-au întors înapoi, şi nu mai umblau cu El."

Ioan 6:66

La timpul plecării berzelor spre ţările calde, ciorile înconjoară stolul berzelor, precum nişte ostaşi de pază, însoţindu-le şi ocrotindu-le de primejdii pe parcursul unei părţi de drum. Nu însă pînă la capăt ! La întoarcere ciorile arată zdrenţuite şi istovite, în timp ce berzele nevătămate îşi continuă drumul spre alte tărîmuri.

Este uimitoare această solidaritate de care dau dovadă ciorile faţă de berze întrucît în general ciorile dau impresia că sînt preocupate numai de ele înseşi.

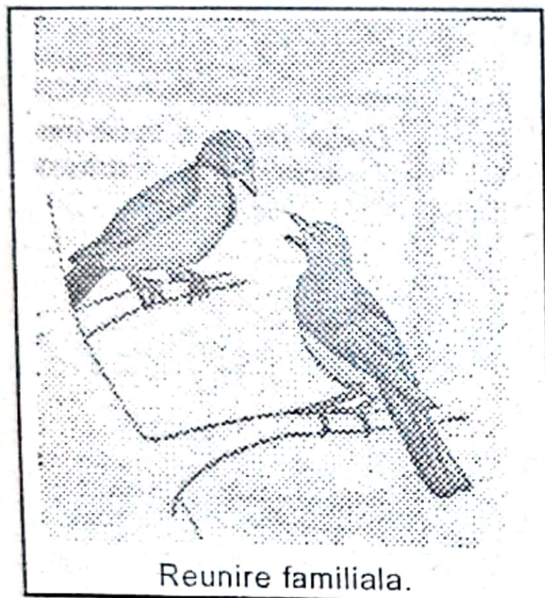
f. Un itinerar uimitor.

"Povăţuieşte-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea."

Ps. 119:35

Cel mai interesant itinerar prin lungimea considerabilă a drumului, îl face o pasăre numită Ploierul cenuşiu.

Această pasăre pleacă din Extremul Nord al Americii, trece prin Guiana şi Brazilia, Peru, Ecuador, Columbia, America Centrală şi Golful Mexic, pentru ca să ajungă iarăşi în Extremul Nord, parcurgînd asrfel peste două zeci de mii km.

Reunire familiala.

g. Bucuria reîntîlnirii în altarul din crîng.

"Iacov a făcut juruinţă şi a zis: Dacă va fi Dumnezeu cu mine şi mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pîine să mănînc şi haine să mă îmbrac, şi dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta pe care am pus-o ca stîlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, şi îţi voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da."

Genesa 28:20-22

Se cunoaşte, că la unele specii de păsări, ca de exemplu la privighetori, măcălendri, odată cu migraţia spre ţările calde, familiile de păsări deseori se despart, însă la întoarcere, în anotimpul primăverii, are loc reunirea familială de obicei la cuibul lăsat la plecare. Cîntecul chemării bărbatului din crîngul înverzit, este cel ce dă farmec nopţilor de mai.

Cu siguranţă, încă multă vreme aceste lucruri vor rămîne taine, chiar şi pentru oamenii de ştiinţă.

"Iată că v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii".

Luca 10:19

43, PASĂREA ŞERPAR

Este pasărea - Circateus gallicus - specializată în hrănirea cu şerpi veninoşi.

Se spune că această pasăre chiar dacă este muşcată de un şarpe veninos, nu este ucisă de veninul reptilei, deoarece organismul ei are o imunitate faţă de otrava şarpelui.

Tot astfel credinciosul, chiar dacă se întîmplă să fie muşcat de diavolul - şarpele veninos - el nu poate fi distrus pentrucă sufletul lui a primit imunitate din sîngele Domnului Isus, vărsat pe crucea Golgotei.

Căci: "Nu v-a ajuns nici-o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre, ci împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda."

1 Corinteni 10:13

"În cinste, fiecare să dea întîietate altuia,"

Romani 12:10

44. RÎNDUIALA COCORILOR

Deseori toamna cînd cocorii pleacă în stoluri spre ţările calde, mă uit şi rămîn uimit de disciplina stabilită în cadrul lor, pe toată durata zborului.

De sigur că sunetele ca de trompetă atrag atenţia asupra stolului de păsări care zboară cu gîtul lung întins, în lanţ, sau în forma unghiulară, dar ce este mai impresionat e faptul că în fruntea cîrdului, întotdeauna se află un cocor care călăuzeşte grupul.

Cocorul acesta cît timp este în faţă înfruntă pieptiş curentul de aer, despicînd şi uşurînd zborul celorlalte păsări.

Impedimentele cele mai mari le întîmpină el, fapt care îi produce după o perioadă mai lungă de zbor o stare generală de extremă oboseală.

Interesant este însă faptul că atunci cînd cocorul conducător se simte epuizat, ca să nu frîneze bunul mers al zborului, el se retrage în linişte în urma cîrdului, ca un altul mai odihnit, probabil şi mai tînăr cu puteri noi, să îi ia locul.

Cînd văd această scenă, îmi este cu neputinţă să nu mă întreb; Oare de ce n-ar fi bine şi în disciplina organizatorică a bisericilor să se aplice totdeauna acelaşi principiu?

"Aş fugi în grabă la un adăpost de vîntul acesta năprasnic şi de furtuna aceasta."

Ps. 55:8

45. TURTURELELE ATRASE DE LUMINA DIN BISERICĂ

Mi-amintesc că într-o duminică de după amiază în timp ce participam la serviciul divin din Biserica nr.2 Oradea, două turturele atrase de lumina neonului din interiorul clădirii, vrînd probabil să scape de o furtună cu ploaie torenţială de afară, au pătruns pe o fereastră deschisă în biserică. S-au învîrtit ele cît s-au învîrtit zburînd pe deasupra capetelor celor prezenţi la adunare şi apoi ca din puşcă au ţîşnit afară, unde peste puţină vreme avea să se lase întunerecul.

Unii oameni sînt ca păsările ce vor să scape pentru o vreme de furtuna de afară. Pătrund în biserică, atraşi de lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, stau puţin timp, şi apoi pleacă afară în întunerec.

"Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decît lumina, pentru că faptele lor erau rele."

Ioan 3:19

46. O PASĂRE NOCTURNĂ CARE IUBEŞTE MAI MULT ÎNTUNERICUL DECÎT LUMINA

La revărsatul zorilor păsările se trezesc din somnul lor de noapte şi îşi încep activitatea cîntînd cu veselie spre slava lui Dumnezeu. Spre deosebire de celelalte păsări, bufniţa abia atunci obosită de truda vînătorească se retrage într-un loc părăsit, ori într-o scorbură a unui copac.

Este semnificativ faptul că pasărea aceasta de şi are ochii limpezi, vede mai bine în întuneric decît la lumină. Ca urmare a acestui fapt îi place mai mult întunericul, decît lumina. De aceea noaptea îşi desfăşoară activitatea căutîndu-şi prada, ca apoi după ce e sătulă, să cînte o melodie sinistră, iar ziua doarme.

Cînd văd această pasăre nocturnă, totdeauna mi se pare că are o foarte mare asemănare cu unii oameni care iubesc mai mult întunericul decît lumina.

Oameni care numesc ziua noapte şi noaptea zi. Oameni care nu

numai că urăsc lumina şi adevărul, dar urăsc şi pe cei ce iubesc lumina.

Lor li se potriveşte versetul din biblie care spune:

"...veţi privi cu ochii voştri, şi nu veţi vedea."

Matei 13:14

"Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate..."

1 Corinteni 13:4

47. DRAGOSTEA BERZELOR FAŢĂ DE PUIŞORII LOR

În toamna anului 1989, în timp ce eram în deplasare în comuna Valea lui Mihai din Judeţul Bihor, am remarcat o mulţime de cuiburi de berze, ce erau aşezate pe vîrful stîlpilor de telegraf aliniaţi de-alungul străzii principale.

Dintr-o discuţie avută cu inginerul şef al unei unităţi agricole din comună, am aflat că la vremea potrivită, colonia de berze şi-a făcut pregătirea de zbor, şi au plecat spre ţările calde.

Oamenii din comună au rămas cu nostalgia păsărilor mult iubite, dar după vre-o două sau trei zile uitîndu-se mai bine au observat că la un cuib au rămas două berze părinţi, cu cei doi puişori ai lor, ca să-i îngrijească.

Nu se ştie precis care a fost cauza că s-a întîrziat atît de mult cu depunerea ouălor pentru clocit, ieşirea din ouă şi creşterea lor.Însă un lucru e sigur : Dragostea părinţilor faţă de puişori a învins pentru moment, instinctul gregar de plecare.

Mi-a spus apoi inginerul că după cîteva săptămîni de trudă, grijă şi aşteptare, într-o zi însorită, mica familie şi-a luat zborul spre zările albastre.

Desigur că zborul în formaţie de patru, este mult mai greu pentru păsări ca berzele, dar dragostea şi voinţa, poate învinge orice obstacol. Ce minunat exemplu de dragoste şi voinţă ne dau aceste păsări.

Ce bine ar fi dacă toţi părinţii şi-ar iubi copiii aşa de mult, şi ar fi gata totdeauna de orice sacrificiu pentru cei dragi ai lor.

Fără îndoială că sînt foarte mulţi părinţi gata de sacrificiul suprem pentru prea iubiţii lor, dar ce păcat că nu toţi înţeleg aşa cum se cuvine acest lucru.

"Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul."

1 Ioan 3:18

"Vulturul... îşi aşează cuibul pe înălţimi."

Iov 39:27

48. GREŞALA UNOR VULTURI PLEŞUVI LA CONSTRUIREA CUIBURILOR

De obicei vulturii pleşuvi îşi construiesc cuiburile pe stîncile înalte ale munţilor, unde sînt mai bine protejaţi împotriva duşmanilor lor. Sînt însă cazuri cînd unii dintre ei îşi fac cuiburile nu pe stînci, ci pe copacii înalţi, din pădurile seculare.

Odată ce o familie de vulturi şi-au clădit cuibul în copac, în afară de preocupările lor de bază pentru procurarea hranei şi creşterea puişorilor, o atenţie deosebită o acordă întreţinerii cuibului.

Astfel anual îl repară prin adaus de noi materiale îl măreşte în volum şi greutate.

Se cunosc cazuri cînd un cuib de vulturi a ajuns la o greutate de o tonă.

După o vreme copacul îmbătrîneşte, crengile i se usucă şi rădăcinile îi putrezesc. Sub greutatea cuibului şi bătaia vîntului, copacul cade la pămînt şi cuibul se năruie, ducînd cu el şi speranţele familiei de vulturi.

Şi aceasta din pricina unei proaste orientări a vulturilor la amplasarea mai bună a cuibului lor pe stîncă.

E bine ca omul să-şi clădească credinţa, speranţele, şi toate năzuinţele pe stînca veşnică care este Isus Hristos.

Să nu uităm că: Nisipurile sînt mişcătoare.
Copacii mor în picioare,
dar stînca de granit poate dura cît lumea.

În Evanghelia după Luca la Capitolul 6 versetul 48 cuvîntul Domnului Isus ne învaţă că un om cu judecata bună îşi zideşte casa pe stîncă.

"Pe ochiul care îşi bate joc de tatăl său, şi nesocoteşte ascultarea de mamă, îl vor scobi corbii dela pîrîu, şi îl vor mînca puii de vultur."

Prov. 30:17

49. CRUZIMEA CORBILOR

Nu toţi viţeii de ren sînt ascultători de părinţii lor. Unii sînt răi şi se depărtează de turmă, cu toate că mamele lor caută să-i ţină cît mai aproape

de ele ca să nu li se întîmple nici un rău.

Ei nu-şi pot da seama de ce mamele lor vor să-i ţină prin preajmă, de ce îi supraveghiază atît, de ce le poartă aşa mult de grijă. În timp ce ei se îndepărtează de părinţii lor, din văzduh îi pîndeşte un mare pericol. Sînt corbii care fac cercuri în zbor deasupra turmei de reni, îi urmăresc pe micuţii neascultători ce s-au depărtat de turmă şi se năpustesc ca din puşcă asupra lor. Le scoate ochii prin lovituri repetate cu ciocul, iar apoi îi omoară.

De sigur că şi din acest exemplu de neascultare care se întîmplă deseori în natură cu urmări tragice, copiii noştri ar trebui să înveţe că ascultarea de părinţi este absolut necesară.

Cuvîntul Domnului în acest sens ne spune:

"Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului."

Coloseni 3:20

"Corbii îi aduceau pîine şi carne dimineaţa şi pîine şi carne seara, şi bea apă din pîrîu."

1 Împăraţi 17:6

50. GAIŢA MILOASĂ

Nu totdeauna gaiţele se ceartă între ele, chir dacă uneori par foarte gălăgioase.

Literatura de specialitate vorbind de aceste păsări, citează un caz de ajutor ce pare ieşit din comun.

Un cercetător ornitolog descrie cum a urmărit odată cu binoclul o gaiţă care procura mîncare şi o ducea să hrănească pe soţul ei. Ea îl hrănea literalmente ca pe unul din puişorii ei. Studiind cu atenţie pasărea nutrită, a observat că mandibula ciocului îi era ruptă, urmare a cărui fapt nu a avut nici o posibilitate de culegere a hranei şi hrănire proprie.

Faptul acesta de grijă deosebită faţă de aproapele, în lumea gălăgioaselor gaiţe desigur că este impresionabil. Dar cînd citesc în revista Times din 6 Aprilie 1992, că numai în S.U.A. anual sînt abandonaţi între 100.000 - 200.000 de bătrîni de către copiii lor, lăsîndu-i prin spitale deoarece s-au săturat să-i mai îngrigească, atunci mă cutremur la gîndul că de multe ori oamenii sînt mult mai răi decît gaiţele.

Biblia ne învaţă că:

"Prietenul adevărat iubeşte oricînd, şi în nenorocire ajunge ca un frate."
Prov. 17:17

"...cine umblă după lucrurile de nimic este fără minte."
Prov. 12:11

51. OBICEIUL RĂU AL FLAMINGILOR DE A IMITA

Flamingo sînt păsări graţioase, ornamentale, care au ceva comun cu gîştele şi cu raţele de pe la noi.

De şi sînt păsări atît de superbe, au un obicei rău de a se urma una pe alta, indiferent dacă e bine sau nu.

De exemplu: Dacă una dintre ele merge la culcare, toate se duc şi se culcă. Dacă alta sare în apă, sar şi celelalte. Sau dacă o pereche sare la luptă, şi restul se alătură să lupte.

Mulţi oameni au aceleaşi obiceiuri . Ei urmează pe alţii indiferent că e bine sau rău. Ei fac ce fac alţii, fără să se întrebe dacă e de dorit sau nu.

Ori, din experienţa de viacuri se ştie, că urmarea orbească a altora poate duce la consecinţe grave.

Cuvîntul Domnului ne îndeamnă:

"...cercetaţi toate lucrurile, şi păstraţi ce este bun."
1 Tesaloniceni 5:21

...dar nici unul nu zice: "Unde este Dumnezeu, Făcătorul meu, care ne insuflă cîntări de veselie noaptea?..."
Iov 35:10

52. MOCKINBIRDS - PĂSĂRI CÎNTĂTOARE DIN SUDUL AMERICII DE NORD

Sînt păsări cîntătoare care cîntă în timpul nopţii tot atît de bine ca şi ziua. Nici o altă pasăre nu poate realiza calificarea lor de cîntăreţe celebre. Masculul poate imita cîntecul oricărei păsări, poate să-l înregistreze pe micuţa lui "bandă" din cerebel, şi chiar să-l îmbunătăţească. El este oricum un

compozitor tot aşa de bun, ca şi un imitator.

Audiat într-o noapte cu lună plină, rămîi uimit de trilurile şi tremolurile atît de fermecătoare care vibrează crescendo şi diminuendo, mult mai frumos decît al unui cîntăreţ de operă.

Melodiile fredonate de el sînt o inspiraţie divină, ce-ţi înalţă sufletul spre Creatorul Universului.

Tot astfel credinciosul cîntă şi în zilele pline de bucurii, şi în nopţile cu necaz, cînd sufletul îi este înecat în durere şi suferinţă.

"Pe la miezul nopţii, Pavel şi Sila se rugau şi cîntau cîntări de laudă lui Dumnezeu: iar cei închişi îi ascultau."

Faptele Apostolilor 16:25

"Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele, şi nu ţineţi necaz pe ele."

Coloseni 3:19

53. PĂUNUL UN SOŢ ŞI UN TATĂ RĂU

Totdeauna cînd te uiţi la păun te gîndeşti ce frumos este ! Şi poate gîndul te duce şi mai departe cînd îl vezi cu soţia, să crezi: ce pereche fericită sînt !

Întradevăr, în perioada cînd îi face curte păuniţei, se poartă deosebit. Îşi etalează cu ardoare penajul frumos colorat, este foarte curtenitor, şi pare că prezintă garanţia unui soţ şi unui tată ideal.

Dar vai ce păcat că nu este aşa decît numai pentru o vreme foarte scurtă, deoarece după ce păuniţa depune ouăle pentru clocit, nu-l mai interesează nimic de familie, ci se poartă ca un smintit. Refuză să dea ajutor încubaţiei ouălor, ignorează păuniţa, iar după ce ies puişorii din ouă, nu-i pasă cîtuşi de puţin de soarta lor. Nu-şi iubeşte familia, nu-şi hrăneşte puişorii, nu-i protejează de nici un rău, rămînînd total indiferent faţă de ei.

De aici tragem concluzia că nu tot ce este foarte frumos, este neapărat şi bun. De multe ori frumuseţea este înşelătoare.

Creştinul trebuie să fie conştient de faptul că Dumnezeu i-a rînduit familia ca să o iubească, să o întreţină, şi să o protejeze de duşmani, atît pe plan material cît şi spiritual.

"femeia înţeleaptă îşi zideşte casa, iar femeia nebună o dărîmă cu înseşi mîinele ei."

Prov. 14:1

54. PASĂREA EMU - SOŢIE ŞI MAMĂ REA

Dacă în cazul familiei de păuni, păunul este un tată rău, nu acelaşi lucru se poate spune despre familia pasărei Emu din Australia, unde nu soţul, ci soţia este rea.

Despre comportamentul femelei Emu nu se poate vorbi de bine, decît numai de rău, deoarece îşi neglijează total familia, lăsînd-o pe seama soţului.

După ce depune ouăle o ia razna, plecînd în hoinăreală prin alte locuri, nemai interesîndu-se de familie, decît de ea însăşi. Chiar după ce au ieşit puişorii din ouă, nu-şi preia responsabilitatea de a îngriji de ei.

În schimb în acest caz bărbatul preia rolul de mamă în familie. El ajută la clocitul ouălor stînd timp de opt săptămîni sub soarele arzător, flămînd şi setos, slăbind din zi în zi, în timp ce iubita lui consoartă se plimbă şi se îngraşă.

După ieşirea puişorilor din ouă, el le poartă de grijă, îi hrăneşte, îi fereşte de duşmani, şi îi învaţă cum să se descurce în viaţă.

Examenul acesta de mamă rea şi nesimţitoare din lumea păsărilor mă contrariază, şi cînd văd că şi în lumea noastră umană se pot găsi astfel de mame, mă cutremur.

Mamele credincioase trebuie să înveţe de la acest exemplu negativ din lumea păsărilor, şi să fie nişte mame iubitoare, serioase, pline de abnegaţie şi dăruire totală pentru familiile lor, preluîndu-şi toată responsabilitatea faţă de îndatoririle ce le revin.

Cuvîntul Domnului le îndeamnă:

"Vreau dar.ca văduvele tinere să se mărite şi să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nu dea protivnicului nici un prilej de ocară."

1 Timotei 5:14

"Nu este mai mare dragoste decît să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi."

Ioan 15:13

55. SACRIFICIUL DE MAMĂ AL UNEI BERZE

O barză sta liniştită împreună cu puişorii ei, în cuibul deasupra unei

şure acoperită cu trestie.

Deodată a izbucnit un foc mare, şi norul greu de fum s-a ridicat peste cuibul berzei, ameninţîndu-l în fiecare clipă să-l înghită în flăcări. De şi pericolul de a arde părea iminent, şi în ciuda instinctului natural al pasărei mame de a-şi salva viaţa, ea a refuzat să zboare de pe cuib şi să-şi lase puişorii pradă focului. A preferat în schimb să stea acolo cu familia ei, s-o protejeze, acoperindu-şi odraslele cu pieptul şi aripile.

Din fericire, focul a fost stins înainte ca să apuce să ardă sărmana familie. Puişorii au scăpat cu viaţă, uşor asfixiaţi, iar barza mamă înegrită cu funigine şi ameţită de grosul fumului

Ce frumos exemplu de dragoste supremă al unei mame care în ciuda unei grele încercări şi-a riscat viaţa pentru puişorii ei ca să-i salveze.

Dar să nu uităm nici o clipă că Isus şi-a dat viaţa pentru noi ca să ne salveze din focul gheenei, din flăcările iadului.

Pentru hrană ga! ga! ga!
dar la lucru ba! ba! ba!

56. NEAJUTORAREA "PUIŞORULUI" DE CIOARĂ

În primăvara anului trecut, o familie de ciori şi-au construit cuibul într-un copac din preajma locuinţei noastre. Nu după multă vreme din ouăle depuse în cuib, au rezultat 3 puişori, care au fost hrăniţi de părinţii lor cu multă trudă pînă ce au ajuns la maturitate. După ce s-au făcut mari, potrivit obiceiului familiei de ciori, părinţii i-au învăţat cum trebuie să zboare şi să-şi procure hrana.

Curînd după aceea, 2 din puişori au priceput lecţiile părinţilor, şi au început să se descurce foarte bine pe cont propriu, fără să mai primească şi alt ajutor, din partea familiei. Cel de al treilea puişor de şi de acum devenise mare, în ruptul capului n-a vrut să înveţe cum să-şi procure singur hrana şi de aceea toată ziua alerga şi striga după părinţii lui cerînd să-i dea de mîncare.

Luni de zile după aceea şi-a chinuit părinţii cu ţipetele lui disperate după hrană, ne-a torturat şi pe noi şi pe vecinii noştri, care nu mai ştiau ce să facă ca să scape de atîta gălăgie.

L-am urmărit de multe ori, cîtă insistenţă punea la părinţii lui să-i dea să mănînce, şi am văzut cum ei se zbăteau din răsputeri să-l dezveţe ca să

mai cerşească, refuzînd, de repetate ori, să-l servească cu hrană care de fapt aici în California se află şi pentru păsări din belşug. Dar totul părea zadarnic, pentru că probabil "puişorul" a băgat de seamă că e mai uşor să capete totul făcut de-a gata decît să muncească să şi-o procure.

Din păcate, şi în familiile noastre uneori se mai poate găsi cîte un "puişor" de acesta îmbătrînit, care refuză să muncească şi să-şi producă hrana pe cont propriu.

Cuvîntul Domnului ne învaţă lămurit:

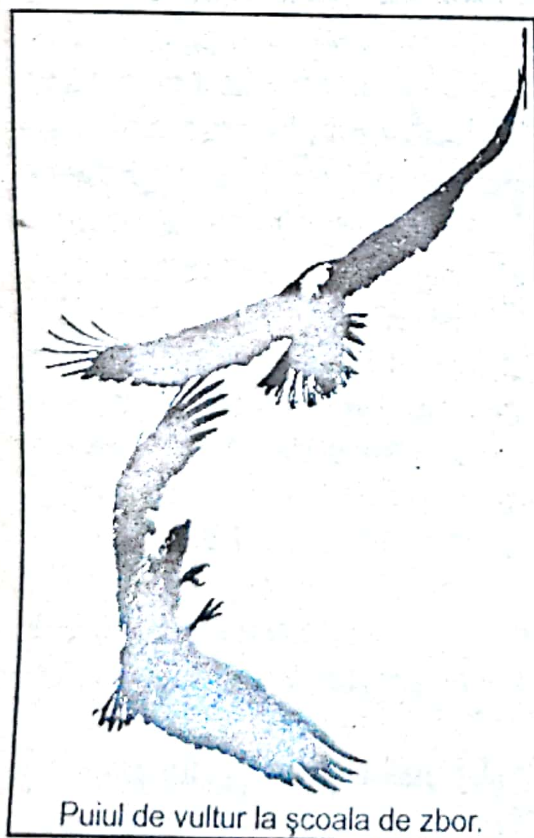
"Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănînce."

2 Tesaloniceni 3:10

"Ca vulturul care îşi scutură cuibul.
Zboară deasupra puilor,
Îşi întinde aripile, îi ia,
Şi-i poartă pe penele lui: Aşa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său..."

Deuteronom 32:11-12

57. CUM VULTURUL ÎŞI ÎNVAŢĂ PUII SĂ ZBOARE

Puiul de vultur la şcoala de zbor.

Se ştie că vulturii îşi fac cuiburile la înălţimi pe stînci s-au pe copaci înalţi, unde sînt mai scutiţi de duşmani. Acolo părinţii vulturi poartă de grijă puişorilor lor. De obicei vulturul tată se ocupă de procurarea hranei, iar mama stă prin apropiere şi îi păzeşte de rău. Cînd puişorii de vulturi ajung mai mari, părinţilor le revine un rol deosebit în pregătirea şi educarea odraslelor lor pentru zbor.

Pe seama acestei pregătiri sînt multe povestiri: Aşa de exemplu unii spun că pentru a determina puişorii să părăsească cuibul şi să se lanseze în gol, părinţii le scoate afară culcuşul comfortabil făcut de obicei din lînă, muşchi şi frunze sau altfel de material moale şi îi lasă să stea pe beţele uscate mult mai incomode.

Alţii cred că vulturii le duce în cuib bucăţi de crenguţe spinoase care le înrăutăţeşte comfortul şi îi face să dorească să iasă afară. Dacă nici aşa nu vor să plece atunci îi înfometează timp de 2-3 zile, după care le aduce bucăţi de carne pe care le ţine doar să le vadă, mişcîndu-le într-o parte şi alta , dar nu le dă să mănînce ci numai îi face să se zbată ca să apuce hrana, forţîndu-i astfel să se lanseze pentru zbor.

Dacă nu vor nici cum, vulturul îi împinge cu ciocul pe unul din puişori afară din cuib (în cazul cînd sînt doi). Puiul ne avînd experienţa de zburat începe să cadă strigînd disperat după ajutor către părinţii lui, ajutor care în aceste momente atît de dificile pentru el, îi vine de obicei de la mama vultur ce zboară de desubtul lui, îşi întinde aripile, îl ia pe spatele ei şi zboară cu el în sus în văzduh la o înălţime de 1-2 km.

Cînd tu cu greu poţi vedea cu ochiul liber vulturul ca un punct pe cer, acesta se întoarce pe o parte şi răstoarnă puiul de vultur să cadă în gol. El dă din aripi se zbate să se salveze, dar neştiind cum să zboare cade bătînd din aripi pînă la o distanţă aproximativă de 100-200 m. de pămînt.

Între timp vulturul face ocoluri în jurul puiului şi sub el, îl ia pe spate şi îl duce sus din nou, după ce iar îl răstoarnă. Puiul cade în hău departe şi mai departe, uneori ajungînd foarte aproape de pămînt. Din nou vulturul îl ia pe spate şi se urcă cu el la mare înălţime. De acum vulturaşul începe să înveţe ca să zboare, se mai linişteşte şi cîştigă încredere în sine. Vulturul ştie cînd puiul este obosit; îl duce pe aripi şi-l răstoarnă în ciub, după care cu ciocul împinge pe celălalt puişor afară la lecţia de zbor.

Uneori cînd stăm prea comozi în culcuşul nostru şi ne mulţumim să trăim cu ce avem, fără să vrem să învăţăm ca să ne pregătim de zbor pentru infinit, Dumnezeu găseşte o modalitate să ne determine să acceptăm lecţiile spirituale pentru pregătirea de înălţare.

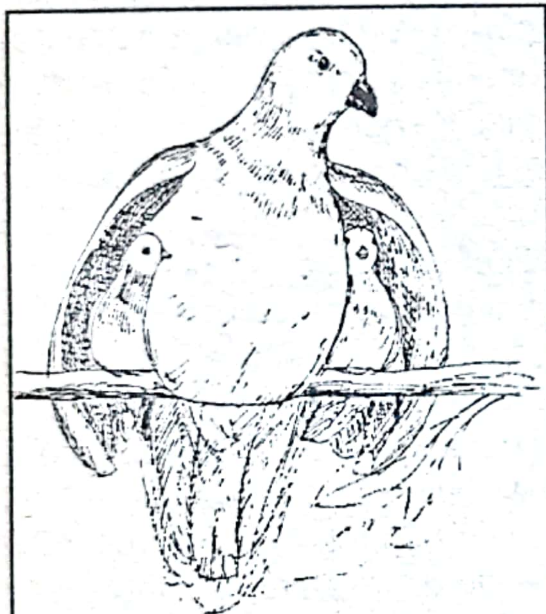
Dumnezeu încearcă cu fiecare din noi ca să ne înveţe să ne încredem în El, aşa încît să învăţăm să zburăm singuri. El totdeauna este în preajma noastră şi chiar dacă în timpul lecţiilor de zbor uneori avem căderi, nu ne lasă să ne prăbuşim pentru că ne iubeşte şi ne ia pe aripile dragostei Lui.

"El te va acoperi cu penele lui, şi te va ascunde supt aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui !"

Ps. 91:4

58. CUM PORUMBIŢA INDIANĂ ÎŞI ÎNGRIJEŞTE PUIŞORII PE TIMP DE NOAPTE

Unde oare ar putea găsi puişorii porumbiţei indiene o mai mare protecţie pe timp de noapte sau în vreme de furtună, decît subt aripile mamei lor.

Este impresionat să afli cum Porumbiţa Indiană (Emerald dove) poartă de grije celor doi puişori ai ei nu numai ziua, dar şi noaptea. În scopul de ai proteja de duşmanii care dau tîrcoale pe timpul nopţii şi de ai feri de frigul ce se lasă după apunerea soarelui, de cum se înserează îşi ia puişorii unul sub o aripă, celălalt sub alta şi se aşează (cu ei ţinîndu-i sub aripi) pe o creangă pentru somn şi veghere.

Tot la fel Tatăl nostru Ceresc ne înfăşoară cu dragoste şi ne ţine strînşi sub aripile Lui în somnul nostru dulce din timpul nopţii. Pe timp de furtună, în vremuri grele, El ne ţine la adăpostul aripilor Sale.

"Păzeşte-mă ca lumina ochiului, ocroteşte-mă, la umbra aripilor Tale."

Ps. 17:8

"...Uită-te cu băgare de seamă la căile furnicii şi înţelepţeşte-te"
Prov. 6:6

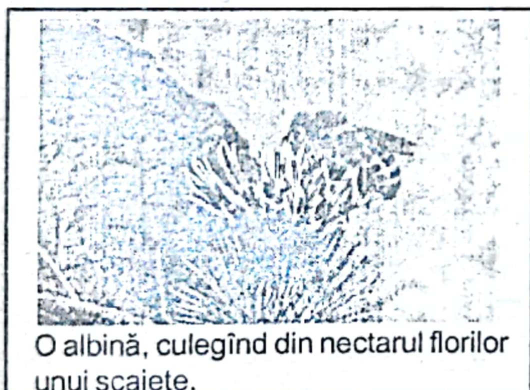
PARTEA III-a

POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA INSECTELOR

"...Văzduhul plin de păsări - Răsună neîncetat - Albina şi furnica, vezi - Ce mult au de lucrat..."

Cînt. Evangh. 777

1. ÎNVAŢĂ DE LA ALBINE.

O albină, culegînd din nectarul florilor unui scaiete.

a. Unde să-ţi cauţi hrana.

Albinele îşi caută hrana printre florile din cîmp şi nu printre gunoaie. Rareori ai să vezi o albină zburînd printre depozitele de gunoaie, dar şi aceea e rătăcită. Albinele sînt atrase numai de parfumul şi dulceaţa florilor pline de nectar.

Tot astfel, şi tu, caută-ţi hrana sufletească în dulceaţa Cuvîntului lui Dumnezeu, şi nu în gunoaiele textelor de romane ieftine, care comunică mesaje pline de păcat.

Timotei, ucenicul apostolului Pavel, reprezintă un exemplu în această direcţie. Despre el, apostolul scrie:

"...fiindca te hrăneşti cu cuvintele credinţei şi a bunei învăţături, pe care ai urmat-o pînă acum"

1 Timotei 4:6

"Ce dulci sînt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele!
Mai dulci decît mierea în gura mea!"

Ps. 119:103

b. Cum să nu fii egoist, ci să duci şi altora "vestea bună"
Cînd o albină a descoperit un loc unde sînt inflorite multe plante

melifere, se întoarce grăbită în stup, şi mobilizează celelalte albine culegătoare, executînd pe faguri mişcări circulare caracteristice, numite dansuri. Aceste mişcări arată celorlate albine din jur distanţa aproximativă pînă la sursa de nectar, precum şi direcţia în care ele trebuie să zboare pentru a-l găsi. Vestea bună dusă de albină este urmată de roiul întreg, care pornesc să participe la ospăţul ce-a fost discoperit.

Cîţi dintre noi, am descoperit mierea din stînca care este Hristos? In plus daca am discoperit-o, am spus acest lucru semenilor noştri? Sau avem mai puţină consideraţie faţă de aceştia decît au albinele faţă de suratele lor?

Noi, trebuie să alergăm precum Samariteanca, să ducem "vestea bună" semenilor noştri, fără a ascunde marea descoperire pe care am facut-o!

"Atunci femeia şi-a lăsat găleată, s-a dus în cetate,
şi a zis oamenilor: "Veniţi de vedeţi..."

Ioan 4:28-29

c. Cum să lupţi împotriva "răcelii" păcatului

Se ştie că albinele sînt foarte sensibile la frig. O albină izolată amorţeşte la o temperatură a aerului sub 8 grade C. De aceea, cînd temperatura scade sub 13 grade C albinele se strîng în grup şi formează un "ghem" de iernare. În mijlocul grupului se află albinele tinere, care stau răsfirate şi care prin mişcări ale aripilor, picioarelor şi abdomenului produc căldura necesară întrţinerii vieţii întregii familii. Grupate astfel, albinele reuşesc să suporte gerurile aspre ale iernilor. Orice albină care nu stă în această adunare, ci în afara ei, va pieri de frig.

Tot aşa se întimplă şi în viaţa de credinţă. A sta în sînul bisericii lui Hristos, legat prin legătura dragostei frăţeşti, este starea care ne poate conduce la viaţa veşnică.

"Să aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută, iubiţi-vă cu căldură unii pe altii, din toată inima."

1 Petru 1:22

Nu uitaţi! Poate fi oricît de frig în lume, în Casa lui Dumnezeu totdeauna este cald! Dacă vreţi să nu pieriţi, nu vă departaţi niciodată de locaşul sfînt.

"Căci mai mult face o zi în curţile Tale, decît o mie în altă parte; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu, decît să locuiesc în corturile răutăţii!"

Ps. 84:10

Tinerii e bine să privesacă la albine, şi-i îndemn ca asemenea lor, ei să fie cei ce încălzesc prin rugăciunile lor biserica lui Hristos! Şi
"Tot ce faceţi, să fie făcut cu dragoste!"

1 Corinteni 16:14

d. Cum să faci doar fapte bune.

Urmăriţi cu atenţie două insecte, care aparent seamănă una cu alta, fiind rude apropiate, totuşi cît de deosebite sînt. Albina produce mierea şi toate derivatele necesare întreţinerii întregii familii din stup, în comparaţie cu viespii, care nu produc nimic, mulţumindu-se să fure dulceaţa de oriunde pot, şi care manifestă o deosebită ură faţă de albine.

O altă comparaţie este cea dintre albine şi trîntorii stupilor. În timp ce albinele adună şi transportă în stup polenul cules din flori, trîntorii doar huzuresc pe seama lucrătoarelor stupului consumînd doar, fără să, producă.

"...şi nu numai că sînt leneşe, dar sînt şi limbute şi iscoditoare şi vorbesc ce nu trebuie vorbit."

1 Timotei 5:13

"Trebuie ca şi ai noştri să se deprindă să fie cei dintîi în fapte bune, pentru nevoile grabnice, şi să nu stea neroditori."

Tit 3:14

Ursul atacat de străjerii albinelor

e. Cum să alungi răul din familia ta şi din biserică.

La urdinişul stupului, există "o strajă", formată din albine gata oricînd să respingă pe orice intrus care ar dori să intre în stup. A trece neobservat pe lîngă aceşti "străjeri", este imposibil. Oricît de atrăgătoare este mierea, oricîţi amatori de miere sînt, nimeni nu poate pătrunde în stup. Dacă totuşi cineva a pătruns în stup peste voia "străjerilor" de la urdiniş, albinele din interior sînt alarmate şi declanşează un război cu acesta, iar mai apoi îl scot afară. Nici un duşman nu este tolerat în sînul familiei stupului. Practic stupul este asemeni unei cetăţi inaccesebile.

Ursul, este singurul mamifer al pădurii, care ispitit de gustul mierii, se

încumetă să intre în lupta deschisă cu albinele, însă este pus pe fugă de aceasta familie unită.

Tot astfel, şi noi, trebuie să veghem ca păcatul să nu intre în viaţa noastră. Fiecare dintre noi trebuie să fim "o santinelă" pentru noi înşine, ca "răul" să nu poată pătrunde în viaţa noastră, şi să ne afecteze spiritul personal, al familiei noastre şi a Casei lui Dumnezeu.

"...dacă ar şti stăpînul casei la ce ceas va veni hoţul, ar veghea, şi n-ar lăsa să-i spargă casa."

Luca 12:39

f. Nu poţi supravieţui ca şi credincios, decît prin biserică!

Luată individual, albina reprezintă o entitate. Privind-o cum zboară prin luncă, purtată pe aripile vîntului din floare în floare, ea pare liberă să facă ceea ce doreşte,...şi aşa şi este. Însă trebuie să remarcaţi faptul, că ea fără stup nu poate supravieţui, decît cel mai mult o zi, două. Viaţa ei este integrată şi strict dependentă de stup. Ea este un membru al familiei, care acţionează specific funcţiei sale, pentru ca împreună cu celelalte albine care au alte slujbe în stup, să transfome nectarul florilor de cîmp, în dulceaţa mierii de albine şi a lăptişorului de matcă.

Însă, lucrul pe care în tot momentul albina culegătoare de nectar trebuie să-i aibă în vedere, este să nu se îndepărteze niciodata prea mult de stup, de familia sa.

Asemeni modului în care albina constituie un membru al familiei stupului, şi credinciosul este un mădular al Trupului lui Hristos, care este Biserica Sa răscumpărată. Viaţa creştinului are valoare numai prin Hristos, pentru că creştinul este mădular al Trupului Lui.

Cei ce se îndepărtează de biserică se autocondamnă şi viitorul lor este pieirea. De aceea, credinţa unora că ar putea fi credincioşi şi fără Hristos, este de fapt o credinţă falsă, fără nici un suport. Ei nu cunosc, sau uită voit cuvintele Domunului Isus, care spune:

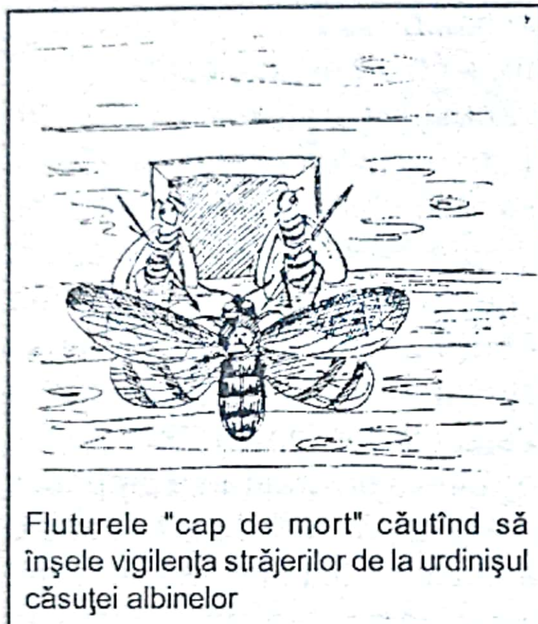
"...căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic!"

Ioan 15:5

În vremurile din urmă: "...se vor scula Hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, pînă acolo încît să înşele, dacă va fi cu pitinţă, chiar şi pe cei aleşi."

Matei 24:24

2. ŞARLATANIA FLUTURELUI "CAP DE MORT".

Fluturele "cap de mort" căutînd să înşele vigilenţa străjerilor de la urdinişul căsuţei albinelor

Cu toate că la urdinişul stupului fac de strajă în permanenţă albine cu sarcini de pază, ceea ce face imposibilă pătrunderea duşmanilor, un soi de fluture denumit "cap de mort", uneori reuşeşte să intre în stup şi să fure mierea albinelor.

Care să fie oare secretul acestei excepţii? După cercetări îndelungate, oamenii de ştiinţă au descoperit, că acest fluture emite nişte sunete ciudate, un fel de cîntec, care are efectul de a-i anihila, de a-i fermeca pe aceşti bravi străjeri ai stupului. Sunetele emise de el exercită asupra albinelor o senzaţie de adormire, precum cîntecele sirenelor asupra navigatorilor din basmul cu lîna fermecată. Recent s-a dovedit că, acest fluture poate imita glasul unei tinere mătci de albine. Folosindu-se de confuzia temporară pe care o realizează în rîndul albinelor, fluturele "cap de mort" se aşează pe faguri, suge la iuţeală mierea, apoi părăseşte stupul înainte ca populaţia de albine să reuşească sa-şi vină în fire.

Tot aşa, diavolul caută să înşele pe credincioşi. Prin proroci mincinoşi, prin Hristoşi minciunoşi el pătrunde, în biserici imitînd vocea blîndă a Domnului Isus Hristos, însă în realitate el rămîne un hoţ, un farsor, care amăgeşte pe creduli.

Domnul Isus, cînd trăia pe pămînt, prin cuvintele Sale, ne-a prevenit din timp asupra apariţiei unor astfel de amăgitori:

"Păziţi-vă; iată că vi le-am spus toate dinainte."

Marcu 13:23

"...furnicile, care nu sînt un popor tare, dar îşi pregătesc hrana vara."
Prov. 30:25

3. FURNICILE, MODEL DE ÎNŢELEPCIUNE ŞI HĂRNICIE.

Furnicile la lucru.

Din îndepărtatul timp al vremii sale, înţeleptul Solomon ne trimite să privim la hărnicia furnicii, ca să ne înţelepţim.

Furnicile, aceste vietăţi mici, care sînt renumite prin hărnicia lor, pot să reprezinte model de hărnicie chiar şi pentru oameni. Iar oamenii, oare de cîte ori nu au călcat nepăsători peste furnicare, fără a avea curiozitatea de a zăbovi cîteva clipe lîngă aceste cetăţi subterane, ca să privească munca şi vitejia micilor făpturi. Sub poveri care întrec de cîteva ori greutatea propriului lor trup, aceste vietăţi luptă pentru satisfacerea nevoilor marii lor familii. Avînd o formă de organizare asemănătoare cu cea a albinelor, aceste vietăţi muncesc fără întrerupere ziua şi noaptea, fiecare după puterea şi misiunea pe care o are încredinţată.

Diversitatea preocupărilor furnicilor este mare. Sînt unele furnici care se ocupă de agricultură, ca de exemplu furnicile agricultori - pogomyrex din preeriile americane, care după ce îşi netezesc un mic teren în jurul furnicarului, seamănă nişte seminţe de graminee, pe care la mijlocul verii recoltează. Este uimitor felul în care pentru a da posibilitate cerearelor lor să crească şi să se dezvolte din plin, furnicile retează cu fălcile lor tulpiniţele şi rădăcinele plantelor străine, plivindu-şi cu grijă lanul. În miezul verii, grăunţele mici, asemănătoare boabelor de orz sînt recoltate, prelucrate şi apoi depozitate pentru nevoile perioadei de iarnă.

În Brazilia trăieşte un soi de furnici, care se ocupă cu cultivarea ciupercilor. Localnicii le numesc "Samba" sau "furnicile cu umbrelă". Ele îşi croiesc frunze în formă de umbrelă din copăceii de cafea, pe care apoi le amestecă cu pămînt. Pe acest amestec cultivă micelii de ciuperci, din care se hrănesc.

Alte furnici, se ocupă cu creşterea "puricilor de plante". Aceştia le asigură în schimb un suc dulce folosit în hrana lor. Păstrînd proporţia, putem spune că aceste furnici sînt nişte "crescători de vite", foarte grijulii şi pricepuţi.

Termitele, insecte care au multă asemănare cu furnicile, sînt constructori desăvîrşiţi. Ele impresionează prin grandioasele lucrări pe care le realizează.

Iată deci, dovezi de hărnicie şi înţelepciune, din care şi noi oamenii putem să ne inspirăm în existenţa noastră pămîntească, de la aceste mici vietăţi.

Biblia are faţă de muncă, o atitudine clar definită, descurajînd trîndăvia şi condamnîndu-i pe leneşi:

În proverbe cap 6:6 îl îndeamnă pe leneş să meargă la furnică, să se uite cu "băgare" de seamă, şi să înveţe cum trebuie să muncească.

"Prindeţi-ne vulpile, vulpile cele mici, cari strică viile..."

Cîntarea cîntărilor 2:15

---

4. RAVAGIILE INSECTELOR MICI DIN JUNGLĂ.

Cînd cineva se întoarce din Africa, de obicei este întrebat dacă a văzut lei, elefanţi, maimuţe, serpi,..., însă prea puţini sînt aceia care întreabă despre micile vietaţi care trăesc prin ascunzişuri. Prea puţini ştiu, că în junglă insectele mici precum: Mubu, Ţînţarul papazi, Căpuşa nazi, Musca ţeţe, deşi minuscule, ucid anual de o mie de ori mai mulţi oameni decît toate animalele mari, de pradă.

Tot astfel, pe plan spiritual, nu doar numai păcătele mari pot ucide sufletele oamenilor, ci şi acelea care par că sînt mici.

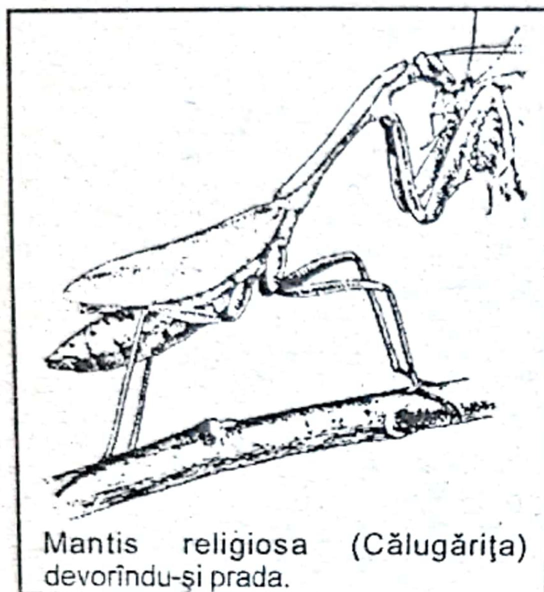
"Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu, este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru."

Romani 6:23

"Tot aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinăuntru sînteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege"

Matei 23:28

5. "CĂLUGĂRIŢA" ŞI "FLOAREA DRACULUI", DOUĂ INSECTE FALS CUCERNICE.

Mantis religiosa (Călugăriţa) devorîndu-şi prada.

Şi în rîndul insectelor se găsesc indivizi făţarnici. E desigur un lucru curios, totuşi aceasta este constatarea zoologilor şi entomologilor. Asemeni oamenilor, în lumea insectelor, acestea în anumite situaţii i-au aparenţe false. Aşa este de exemplu lăcusta "Mantis religiosa", numită popular "Călugăriţa" din cauza atitudinii fals cucernice pe care o afişează faţă de celelalte insecte. Prin mişcări încete, această lăcustă se preface a fi blîndă şi inofensivă, însă cînd prinde momentul atacă fulgerător alte insecte. Deci şi în acest caz aparenţa înşeală!

Lăcusta "Idolum diabolicum", denumită şi "Floarea dracului", cînd stă aşezată prin iarbă seamănă cu o minunată floare de cîmp. Insectele, care zboară din floare în floare, lăsîndu-se ademenite de aparenţe, se aşeaza pe această "floare", care le prinde şi le devorează.

Asemenea acestor lăcuste, şi diavolul se preface a fi cu bune intenţii, însă nu trebuie să uităm că: Totul este doar prefăcătorie! Fraţilor! Luaţi seama la prefăcătoriile diavolului! Tinerilor! Luaţi seama să nu cădeţi în ispitele pe care diavolul vi le întinde! Nu toate florile sînt flori adevărate!

"Căci iată-i că stau la pîndă să-mi ia viaţa; nişte oameni porniţi la rău urzesc lucrurile rele împotriva mea, fără să fiu vinovat, fără să fi păcătuit, Doamne."

Ps. 59:3

6. CAPCANA PĂIANJENULUI.

Modul în care păianjenul îşi prinde prada, este un lucru deosebit de curios. El nu aleargă în cîmp deschis după pradă, ci îi întinde o capcană în

care aceasta cade. Ţesînd o plasă foarte fină, aproape invizibilă, paianjenul se retrage întru-un loc ascuns după ce şi-a tras un fir semnalizator de la capcană. Cînd o insectă în zborul ei nesăbuit, cade în plasa păinajenului, prin firul semnalizator păianjenul află de acest lucru. După ce lasă pentru o vreme insecta să se zbată şi aceasta a obosit, o înfăşoară total în firele capcanei şi apoi o devorează.

Tatăl marelui scriitor Goethe, vorbind metaforic despre localurile de distracţie, obişnuia să spună că în poarta fiecărui han, i se pare că vede o plasă enormă de păianjen, ţesută cu atîta dibăcie, încît pe lîngă insecte, în ea se prind chiar şi viespile privilegiate.

Tot astfel, şi diavolul îndinde capcane oamenilor la tot pasul. Stă la pîndă, apoi, celor care s-au prins în ele le ia viaţa, atît cea pămîntească cît şi cea veşnică. De aceea, este bine să fim treji, cu ochii larg deschişi ca să nu cădem în plasa celui rău !

"Lauţi seama la voi înşivă."

Marcu 13:9

"Dar eu sînt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor, şi dispreţuit de popor."

Ps. 22:6

7. VIERMELE METAMORFOZAT ÎN FLUTURE

Venit pe lume în forma unui ou, mai mic chiar decît săminţa grăuntelui de muştar, aşezat împreună cu alte ouşoare pe partea dorsală a unei frunze, ca să nu le ardă dogoarea soarelui n-a trecut mult şi din ouşorul acela a ieşit o larvă, mititică şi inofensivă la început, însă care după cîteva zile a devenit foarte vorace. Fiind în permanenţă flămîndă, larva a început să facă pagubă între merii din grădină. Faptul acesta i-a atras ura şi furia oamenilor. Însă ea era de compătimit, era roaba pîntecului ei, se mişca greoi, aproape se tîra. Mai mult, se părea că în veci nu va scăpa de starea aceasta de urîţenie şi umilinţă. A venit însă o zi, cînd acest vierme a trecut într-o stare de adormire şi prefacere, fiind transformat într-o nimfă. Cineva, văzînd nimfa, aparent fără viaţă a conchis: "De acum, totul s-a isprăvit!" Dar în tiparul genetic, planul de dezvoltare nu era prevăzut să se oprească aici, aşa că nimfa s-a transformat în fluturaş. Din omida cea urîtă şi dispreţuită de toţi, a ieşit un fluturaş de o frumuseţe deosebită. Zborul său fără greutate în văzduh, zbaterea aripioarelor argintii, culesul nectarului din flori, ...totul îl

făcea îndrăgit de oameni şi de toţi copii.

Chiar dacă voi fi contrazis, eu cred că tabloul metamorfozării viermului în fluture, se aseamănă cu tabloul metamorfozării credinciosului. Astăzi, este un vierme pe pămînt, mîine va intra intr-o stare de adormire, iar mai apoi în conformitate cu planul lui Dumnezeu, se va trezi la viaţă şi va primi un corp nou cu proprietăţi noi:

"El (Dumnezeu), va schimba trupul stării noastre smerite, şi-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-şi supune toate lucrurile."

Filipeni 3:21

"Ce trebuie pentru a distruge o floare, care ar produce o pară mare cît doi pumni ? O larvă, o singură larvă, pe care abia o zăreşti."

Autorul

8. FRUCTELE VIERMĂNOASE

Totdeauna, cînd muşcăm dintr-un măr, şi avem neplăcuta surpriză să dăm peste un vierme aciuat în mijlocul mărului, ne apucă scîrba şi ne vine sa-l aruncăm cît mai departe. Viermii sînt larve, care s-au dezvoltat din ouăle depuse de către nişte fluturi (La speyresia pomonella), ce au obiceiul să zboare pe înserat şi noaptea prin livezi, depunînd ouăle lor pe frunze şi pe ramuri.

Uneori o viespe (Holocoma testudinea) zburînd din floare în floare în pomii fructiferi, îşi depune ouăle chiar în mijlocul florilor. Astfel că după ce tinereţea florilor trece şi petalele cad, începe dezvoltarea fructelor, dar ce păcat că odată cu dezvoltarea lor, din ouăle depuse de viespe ies nişte larve care se dezvoltă concomitent cu fructele şi roade casa seminţelor din interior. Aşa că pomul în loc să producă fructe mari şi sănătoase, dă nişte fructe mici şi viermănoase.

Tot aşa, diavolul inoculează păcatul, încă din fragedă copillărie, în inimile copiilor. Chiar cînd copilul este foarte mic, şi abia începe să vorbească, el încearcă să obţină avantaje prin minciună, adoptînd viermele minciunii şi al nesincerităţii faţă de părinţi. Mai tîrziu, acest vierme va face ravagii în viaţa lui spirituală, dacă nu a fost eliminat de la început, cînd şi-a semnalat prima dată prezenţa.

Părinţi! Feriţi copii voştri de orice păcat şi de anturajele rele, care îi pot duce spre păcat! Mai mult, fiţi voi modele de trăire a vieţii creştine.

Atunci, Dumnezeu va binecuvînta sămînţa voastră şi a urmaşilor voştri. Rugaţi-vă pentru copiii voştri, ca ei să-şi recunoască păcatele înaintea lui Dumnezeu, să fie curăţiţi de ele prin sîngele Domnului Isus Hristos. Nu încetaţi sa vă rugaţi pentru mîntuirea copiilor voştri!

"Cine îngrijeşte de un smochin, va mînca din rodul lui..."

Prov. 27:18

"...M-a îmbrăcat cu hainele mîntuirii, M-a acoperit cu mantia izbăvirii,..."

Isaia 61:10

9. MIMETISM

În natură, multe vieţuitoare au culoarea mediului natural în care trăiesc. Adaptarea culorii vieţuitoarelor la culoarea mediului poartă numele de mimetism.

Iată în continuare cîteva exemple în acest sens:

Iepurele sălbatic, traieşte în cîmp, fapt ce-l face să aibă o culoare asemenea acestuia.

Cameleonul este un caz tipic de mimetism. El îşi schimbă culoarea în funcţie de culoarea predominantă a mediului în care trăieşte.

Spre deosebire de cameleon, creştinul adevărat îşi păstrează caracterul, este statornic. Îl Putem compara cu "Cosaşul păşunilor" (Polysarcus denticaudus charp). Aceasta este o insectă care trăieşte în cîmp, între firele de iarbă cu a căror frunze, lăstari şi tuplini se hrăneşte. Are culoarea verde ca şi cea a mediului în care trăieşte şi cu care se hrăneşte.

În acelaşi fel, în natura noastră lăuntrică trebuie să-şi pună amprenta Cuvîntul lui Dumnezeu. Să fim îmbibaţi de Cuvîntul nepieritor, de obirşie divină, să fim născuţi din nou şi să creştem permanent în asemănare cu Domnul Isus Hristos.

"El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvîntul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui."

Iacov 1:18

Noi trăim în domeniul Cuvîntului lui Dumnezeu, ca şi cosaşul în fîneaţa verde a cîmpului. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie mediul nostru spiritual.

"Căci Cuvîntul lui Dumnezeu este viu şi lucrător..."

Evrei 4:12

"Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea, oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăveasca pe Tatăl vostru, care este în ceruri."
Matei 5:16

10. LUMINA LICURICIULUI, SALVEAZĂ UN OM DE LA PIEIRE

Se povesteşte despre un om, că avea un bun prieten, pe care de mult dorea să-l viziteze, însă pentru că locuiau departe unul faţa de celălat iar mijolace de transport, precum sînt astăzi, nu erau, într-o zi, luîdu-şi inima în dinţi s-a hotărît şi a pornit la drum. Tot mergînd, din sat în sat, făcîndu-se seară şi cum drumul trecea printr-o pădure, s-a rătăcit pierzînd drumul. Nu ştia ce să facă, era frig şi să rămînă în pădure nu era cu putinţă. Ce să facă bietul om? Rătăcit, necăjit, abătut, omul nostru păşea încet şi nesigur. Dar deodată, zări printre boscheţi, o luminiţă palidă, un licurici. Îndată, în inima lui apăru speranţa! Numaidecît luă licuriciul într-o mînă, iar cu cealaltă scoase harta ce-o avea în geantă. Urmărînd drumul pe harta, la lumina licuriciului, el găsi drumul cel bun şi într-un tîrziu ajunse la ţintă. Aici a sărbătorit dubla bucurie: că nu a pierit şi că s-a întîlnit cu prietenul lui.

E un lucru minunat, să putem contribui, la salvarea unui suflet păcătos prin lumina vieţii noastre. Sînt atîtea suflete care bjbîie pierdute în întuneric. Sînt atîtea suflete care rătăcesc pe cărările întunecoase ale păcatului şi au nevoie de lumină.

De aceea: Luminaţi pe cei ce zac în întunericul şi în umbra morţii.

"Ferice de poporul ...care umblă în lumina Feţei Tale, Doamne!"
Ps. 89:15

Păziţi-vă de păcate! Păcatele cele mici care strică pe mulţi.

11. RĂZBOIUL MUŞTELOR

După patru ani de peregrinări ca ofiţer italian pe toate fronturile celui de al doilea razboi mondial, Curzio Malaparte se întoarse în ţară. În drum spre casă el ajunse printre napolitani, unde a fost dezamăgit de mizeria, lipsurile şi îngrozitoarea murdărie ce puseseră stăpînire pe oraşul altădată vestit pentru frumuseţea lui.

Şi ceea ce îl dezgustă şi mai mult era mulţimea de muşte care bîntuia pretutindeni, bîzîind peste mormanele de gunoaie cu miazme pestilenţiale.

De ce nu luptaţi şi la Neapole împotriva acestui flagel? Întrebă Malaparte pe un localnic întîlnit în port. Iata adaugă el, la Milano, la Torino, la Roma, primăriile au organizat o adevărată bătălie şi nu mai găseşti o muscă vie.

Păi, şi la noi am dus o astfel de bătălie, un adevărat război eroic timp de trei ani contra muştelor, răspunse napolitanul.

Bine, dar atunci, cum se face că tot oraşul este năpădit de ele?

E foarte simplu: fiindcă în acest război au învins ...muştele.

Aşa dar, patru oraşe au declarat război muştelor, trei din ele au învins, dar unul a pierdut lupta, fiind învins de nişte prăpădite de muşte.

Bisericile noastre au declarat război "păcatelor mici" şi în lupta aceasta, majoritatea dintre ele au învins, altele au sorţi de izbîndă. Dar din păcate acolo unde păstorii nu sînt destul de exigenţi cu aşa zisele păcate mici ale lor, "muştele păcatelor mici" îi deranjează tot timpul cînd sînt adunaţi în Casa Domnului.

Căci ce altceva sînt şuşotelile în timpul serviciului de închinăciune? Ce altceva sînt stările de somnolenţe ale unor ascultători? Ce alceva sînt alergările după promovarea ultimellor noutăţi în materie de modă la îmbrăcămintea pentru femei, dacă nu nişte păcate mai puţin băgate în seamă.

Netratate cu seriozitate aceste păcate pot face ravagii în sînul bisericilor, de aceea prieteni dragi, păziţi-vă chiar şi de păcatele ce vi se par mai mici.

"Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi, şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului..."

Ps. 1:1-2

12. ALBINELE ŞI MUŞTELE

În curtea laboratorului nostru de studii, se află un parc cu flori. Alături de parc este pus un container pentru gunoiaie. Într-una din zilele însorite, stăteam şi priveam florile melifere cum erau asaltate de albinele lucrătoare, care zburau din floare în floare şi colectau preţiosul nectar. În timp ce mă iutăm la albine şi la flori, am văzut doar rareori cîte-o muscă rătăcită aşezîndu-se în treacăt pe vre-o floare. În schimb, cînd m-am uitat la containerul cu gunoi, acolo era roi de muşte, care se hrăneau cu sucurile resturilor de alimente. Şi deşi albinele treceau prin jur, ele nu se aşezau pe

gunoi, ci își vedeau de drumul lor, căutându-și hrana stupului printre flori.

Privind acest tablou, mi-am dat seama, că tot cam așa se întâmplă și între oameni. În jurul cîrciumilor și a localurilor rău afumate, putem observa roiuri de oameni care se adapă cu sucurile din seva păcatului, hrănindu-se cu plăcerile mortale ale deșertăciunilor lumești. Aceștia sînt fiii diavolului. În contrast cu aceștia, alții se îndreaptă dis de dimineață spre biserică să se închine lui Dumnezeu. În prezența lui Dumnezeu, ei găsesc plăcere în dulceața Cuvântului lui Dumnezeu. Aceștia sînt fiii lui Dumnezeu.

"Ferice de cei fără prihană ... cari umblă întotdeauna după Legea Domnului!"

Ps. 119:1

"... ei nu vor să știe de nimic... ci umblă în întuneric."

Ps. 82:5

13. GÎNDACII DE BUCĂTĂRIE ȘI FLUTURII.

Desigur că oricare om a avut ocazia să vadă nepoftiții oaspeți ai bucătăriei, cărora în mod curent oamenii le spun gîndacii de bucătărie. Ciudat este în comportamentul acestor insecte că nu suportă lumina. Ziua ei stau ascunși prin locuri dosite la întuneric, iar noaptea ies afară în căutare de hrană. Dacă întri în bucătărie în timpul nopții și aprinzi lumina, ei fug care încotro, căutînd să se ascundă în locurile întunecoase, uneori chiar și sub piciorul omului. Mediul lor preferat este întunericul, acolo le place să trăiască. Chiar dacă se înfruptă din binefacerile luminii ei iubesc mai mult întunericul.

Nu tot același lucru se petrece cu fluturii de zi, cărora le place să trăiască la lumina soarelui. Cu cît timpul e mai senin cu atît ei zboară mai mult în văzduh, plutind pe adierile vîntului.

Întrebarea se pune: Oare nu același lucru se petrece și cu oamenii? Sînt unii oameni care iubesc mai mult întunericul de cît lumina. Ei trăiesc în întuneric și acolo se complac. Fug de lumina lui Hristos ca gîndacii de lumina soarelui. Asta pentru că la lumina lui Hristos ies la iveală păcatele ascunse.

Copiii lui Dumnezeu, care iubesc lumina lui Hristos și le place să trăiască în adevăr, își găsesc hrana vieții în lumina adevărată.

"Voi toți sînteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu sîntem ai nopții, nici ai întunericului."

1 Tesaloniceni 5:5

"Urîţi răul şi iubiţi binele..."

Amos 5:15

14. SCURT DIALOG ÎNTRE VIERMELE MĂRULUI ŞI VIERMELE HREANULUI

Nu ştiu prin ce împrejurare viermele mărului s-a întîlnit într-o zi cu viermele hreanului şi au început să se întrebe unul pe altul:

Cum îţi mai merge frate? Cum te lauzi cu cele de-ale gurii? zise viermele mărului.

O dragă frăţioare ce alta pot spune, decît foarte bine! Mă simt excelent în hrean şi îmi place tare mult gustul lui.

Bine dragă cum poţi spune că-ţi place sucul hreanului, cînd este atît de rău? Vino mai degrabă cu mine să gustăm fructul soarelui din miezul căruia mă hrănesc eu, şi vei vedea ce bun şi dulce este!

Viermele hreanului nevrînd să se lase mai prejos îi răspunse:

Eu, să mă duc cu tine şi să mă hrănesc din fructul acela cu dulceaţă nesuferită? Pentru nimic în lume, nu voi face asta. Mie aici în hrean îmi place. Aici am învăţat de la părinţii mei că e bine! Aici e locul meu? Nu aş schimba hreanul meu cu toate merele tale delicioase!

Din păcate sînt mulţi oameni care trăiesc din neam în neam în păcatele lor. A fost beţiv strămoşul, a fost şi bunicul, a fost şi tata, e şi fiul. Şi aşa din tată în fiu sînt beţivi.

Numai Dumnezeu în marea Lui îndurare, cu puterea Lui poate să-i mai scoată din obişnuinţa lor păcătoasă din mediul lor stricat, şi să-i ducă la un loc sfînt unde să fie hrăniţi cu pîinea şi apa vieţii.

"Cursele celor răi mă înconjoară, dar nu uit Legea Ta."

Ps. 119:61

15. PĂIANJENUL ŞI CAPCANA SUBTERANĂ

Toată lumea cunoaşte păianjenii care ţes plase ce le folosesc drept capcane de prins insecte, însă puţini oameni ştiu că în afară de aceştia sînt mulţi păianjeni care au alte feluri de capcane.

Aşa de exemplu păianjenul Californian "Trap door spider" foloseşte o altă metodă uimitoare de vînat. El îşi construieşte subteran o locuinţă tunel, pe care o utilizează drept capcană de prins insecte. Aceasta o tencuieşte

cu grijă în interior folosind salivă, pămînt şi substanţă mătăsoasă.

La intrare îşi confecţionează o uşă foarte rezistentă, utilizînd "balamalele de mătase". Exteriorul şi-l camuflează cu muşchi, beţişoare, uneori recurgînd la semănatul seminţelor de iarbă.

Solitarul păianjen de şi are vederea slabă, dispune de un auz foarte bun, şi de un simţ tactil foarte ascuţit. El este veşnic la pîndă. Simţind încă de departe cînd se apropie insecta, dintr-o dată ca la comandă uşa capac se deschide, şi el fulgerător se aruncă asupra ei.

De remarcat este faptul că de obicei atacurile intensive ale acestor păianjeni se fac noaptea, cînd în răcoarea şi liniştea din deşert, insectele aleargă în căutarea de hrană.

În acest tertip de stare la pîndă şi urmărire continuă a pradei cu precădere în întunerec, îl vedem pe Satan care în continuu pîndeşte pe oameni ca să-i prindă în cursă.

De aceea tineri şi tinere luaţi bine seama, feriţi-vă să hoinăriţi în noapte. Nu uitaţi că la tot pasul diavolul vă urmăreşte şi vă întinde capcane.

"Dar dacă vă muşcaţi şi vă mîncaţi unii pe alţii, luaţi seama să nu fiţi nimiciţi unii de alţii."

Galateni 5:15

16. LĂCUSTELE CANIBALE

De sigur că în lumea animală se cunosc mai multe cazuri de canibalism, şi nu mai puţine în rîndul insectelor propriu zise.

Printre acestea există o specie de lăcuste în Turcia din cale afară de feroce. Acestea cînd se luptă între ele, se sfîşie în bucăţi una pe alta, şi apoi învingătoarea mănîncă fragmentele suratei învinse.

Cu părere de rău trebuie să recunoaştem că şi în rîndul credincioşilor se mai găsesc unii aşa zişi credincioşi, care se sfîşie între ei cu bîrfe, neînţelegeri şi calomnii.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: "...cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu."

Galateni 5:21

"Nu dispreţuiţi prorociile!"

1 Tesaloniceni 5:20

17. PRESIMŢIREA PĂIANJENULUI

Pe vremea cînd lucram la Laboratorul de studii agrochimice din Oradea, într-una din zile mi-a fost dat să văd un lucru, ce a fost o noutate pentru mine.

Un păianjen care cu cîteva zile înainte îşi ţesuse o plasă pentru prins insecte, într-un colţ din afara geamului, într-o după masă cînd cerul a început să se înoureze presimţind că va veni furtuna, care i-ar putea periclita opera, nici mai mult nici mai puţin şi-a adunat toată plasa începînd dela extremităţi spre interior, după care s-a retras în ascunzătoare cu plasă cu tot.

Nu a-şi putea să spun precis dacă firele au fost consumate sau literalmente adunate cu filierele, ca pe fusuri însă pot să spun că după aproximativ o oră a început o furtună mare cu o ploaie torenţială.

Faptul acesta a fost urmărit de mine şi de încă alţi doi colegi, care pur şi simplu au rămas uimiţi de capacitatea de presimţire a păianjenului şi de înţelepciunea lui de prevenire.

Cînd am văzut acest lucru m-am întrebat: Oare dacă Dumnezeu a dat acestei mici şi neînsemnate insecte capacitatea de percepere şi presimţire a fenomenelor naturale, de ce să nu cred că El, a învrednicit pe prorocii biblici cu darul de prorocire a unor evenimente pentru viitor.

Da! Dumnezeu care cunoaşte viitorul la fel de bine ca trecutul şi prezentul, a descoperit unor oameni credincioşi Lui, evenimente semnificative, din care o parte s-au petrecut cu mulţi ani în urmă, altele se înfăptuiesc în zilele noastre, iar altele vor avea loc peste ani.

"...şi peştii mării îţi vor povesti."

Iov 12:8

PARTEA IV-a

POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA PEŞTILOR ŞI A ALTOR VIEŢUITOARE MARINE

"Îmi tînjeşte sufletul după mîntuirea Ta; nădăjduiesc în făgăduinţa Ta."
Ps. 119:81

1. ADULMECĂTORUL

Prin Asia tropicală trăieşte un soi de peşti de apă dulce ce nu pot supravieţui decît respirînd aerul din atmosferă.

Ţinuţi într-un acvariu ce conţine apa cea mai curată şi mai bogată în oxigen, dar lipsiţi de posibilitatea de a ieşi la suprafaţă pentru a se aproviziona cu aer, aceşti peşti labirintici pur şi simplu se vor sufoca şi vor pieri.

Zoologul englez Commerson, întîlnind un astfel de peşte crescut în iazuri şi numit de localnici gurami; l-a botezat - Osphromenus olfacs, ceea ce în traducerea din latină înseamnă "Adulmecătorul," asta pentru că iese la suprafaţa apei şi adulmecă aerul din atmosferă.

Tot astfel credinciosul în lumea plină de păcate şi nelegiuiri se sufocă. El nu poate trăi în această lume, dacă nu se ridică deasupra grijilor ei şi respiră din suflarea Duhului Sfînt. Aşa după cum spune poetul cîntării "Nu pot trăi fără Tine" -

Aşa dar fraţilor, adulmecaţi dulceaţa lui Dumnezeu, adulmecaţi-i bunătatea nemărginită. Adulmecaţi pacea!

Toate acestea nu se pot găsi în lumea noastră păcătoasă. Toate acestea nu le veţi găsi nici în baruri, nici în restaurante, nicăieri în altă parte, decît numai într-o altă lume, în lumea lui Hristos.

"Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria şi pacea, pe care o dă credinţa, pentru că, prin puterea Duhului Sfînt, să fiţi tari în nădejde !"
Romani 15:13

"Este împins din lumină în întuneric..."

Iov 18:18

2. OMULUL

În apele lacului Baikal, trăieşte un peşte bizar, numit Omulul. Peştele acesta pare a fi certat cu soarele pentrucă lui nu-i place lumina.

În timpul zilei se afundă la aproximativ 1000 m, în împărăţia apelor, şi numai noaptea iese la suprafaţă pentru a se hrăni. De cum apare lumina soarelui, el se retrage iarăşi în întuneric, pentru că întunericul şi nu lumina este mediul lui de viaţă preferat.

Tot astfel sînt unii oameni care nu pot suporta să vadă lumina lui Hristos. Ei fug de lumină, se tem de ea, le place să trăiască în întuneric, de şi nu se sfiesc nici nu se ruşinează să se înfrupte din bunătăţile date de lumina lumii.

"Dar voi fraţilor nu sînteţi în întuneric..."

1 Tesaloniceni 5:4

"Rămîneţi în Mine..."

Ioan 15:4

3. CUM UN PEŞTE GRIJULIU ÎŞI OCROTEŞTE PUIŞORII ÎN TIMP DE FURTUNĂ

Cînd peştele Haplochromis multicolor observă că peştişorii lui sînt în vreun pericol, îi prinde cu gura şi îi ţine în cavitatea bucală pînă ce trece pericolul.

E interesant că însăşi puişorii cînd observă pericolul fug înspre gura unuia din părinţii lor, fiindcă ei presimt şi ştiu că acolo pot fi în siguranţă.

Cînd puişorii sînt mici de tot, abia ieşiţi din ou şi nu prea ştiu ce înseamnă pericolul în caz că se îndepărtează de adăpost, părinţii aleargă după ei şi-i aduc înapoi.

Concluzionînd pe plan spiritual, din acest ciudat exemplu al naturii, bazaţi pe învăţătura biblică putem afirma cu certitudine, că aşa se întîmplă şi cu copii lui Dumnezeu. El îi ţine în gura Lui în vreme de furtună. Excepţie fac numai aceia care au murit spiritual, rămînînd doar cu numele. Aceştia sînt aruncaţi afară din gura Lui.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne avertizează în acest sens:
"...Ştiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort."

Apocalipsa 3:1

"Dar fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea."

Apocalipsa 3:16

Tot secretul este să fim vii, să trăim după voia Lui, şi să rămînem în El.

"David a zis Filistienului: "Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliţă şi cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oştirilor lui Israel..."

1 Samuel 17:45

4. UNDE POATE DUCE FURIA PEŞTELUI SPADĂ

În apropierea ţărmului sudic al Italiei şi al celui Oriental din S.U.A., trăieşte peştele spadă (Xiphias gladius).

El e o creatură foarte ciudată, dotată cu un bot mai alungit şi ascuţit de oase tăioase, ca şi o spadă. Peştele acesta este sălbatic şi atacă peştii care îi ies în cale, căutînd să-i străpungă cu spada lui.

Se spune că uneori atacă, (bine înţeles fără rezultat) pînă şi vapoarele blindate. Cînd se repede cu spada lui în corabia de lemn, i se înfinge spada în lemnul tare, urmare a cărui fapt peştele nesocotit şi-a provocat singur moartea.

Corabia îşi vede mai departe de drum, în timp ce peştele mînios cade victimă furiei sale.

Tot astfel, aceia cari, se ridică împotriva Domnului şi a lucrării Sale, nu reuşesc, ci dimpotrivă, ca şi nesocotitul peşte spadă îşi provoacă propria lor pierzare.

Pe paginile Sfintei Scripturi este scris:
"Cine sapă groapă altuia cade el în ea."

Prov. 26:27

"...umblă în întunerec, şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii."

1 Ioan 2 : 11

5. PEŞTII ORBI

În zonele abisale ale oceanelor şi în unele lacuri din peşterile întunecoase, trăiesc peştii care au avut cîndva ochi foarte buni, dar cu trecerea timpului s-au adaptat unui trai în locuri total lipsite de lumină.

Peştii aceştia n-au ochi şi nici n-au nevoie de ei. Întrucît îşi duc viaţa într-un loc în care nu pătrunde niciodată o rază de lumină.

Asemenea fiinţă nevăzătoare este şi peştişorul cavernicol mexican, care din cauza vieţii dusă prin cavernele Oceanului Pacific şi-a pierdut complet vederea.

Tot astfel cavernele întunecoase ale barurilor de noapte i-a orbit pe mulţi tineri, care mai înainte au avut ochi foarte buni cu care au putut discerne binele de rău.

Există mulţi oameni care se aseamănă acestui peşte: ei sînt cu totul mulţumiţi de faptul că sînt orbi. Dar ceea ce e şi mai rău e faptul că sînt destule persoane oarbe care declară cu glasul sus şi tare că nici nu există lumină şi nici nu poate exista, deoarece ei n-au văzut-o pînă acum.

Firea pămîntească nu poate înţelege lucrurile spirituale şi dumnezeeşti, îi lipseşte capacitatea cu care ar putea să le înţeleagă.

"Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, pentru cei ce sînt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu."

2 Corinteni 4:3-4

Numai trăind prin credinţă, în lumina Duhului Sfînt, poţi vedea şi înţelege adevăratele valori spirituale.

"Ferice de ochii care văd lucrurile, pe care le vedeţi voi !"

Luca 10:23

"Ferice de acela care va prînzi în împărăţia lui Dumnezeu"

Luca 14:15

6. MĂRTURISIRILE PEŞTELUI ZBURĂTOR

Un peşte zburător ce avea posibilitatea să ridice deasupra apei, să se caţere printre crengile salciilor şi să adulmece frumuseţele lumii de afară, i-a spus într-o zi prietenului său, un alt peşte, care n-a ieşit niciodată din apă:

"Dragă prietene! Ştii tu că în afară de lumea noastră, a împărăţiei apei, există o altă lume unde păsările zboară prin văzduh şi cîntă în crîng, florile dau un miros plăcut, copacii sînt înalţi, iar animalele şi oamenii aleargă pe pămîntul uscat?"

La care peştele amic i-a răspuns: "Aşa ceva eu nu pot să cred că există! Ceia ce-mi spui tu e o imaginaţie bolnăvicioasă a minţii tale. Nu! Categoric, nu există altă lume, nu există altă împărăţie, în afară de împărăţia apelor."

A trecut însă de atunci o vreme, şi într-o zi pe malul apei şi-a făcut apariţia un pescar cu o undiţă, pe care a lăsat-o în apă legînd de cîrlig o momeală. Bietul peşte atras de momeală a înşfăcat-o şi numai decît pescarul l-a scos afară. Sărmanul peşte, în suferinţele pricinuite de nesăbuinţa lăcomii, văzîndu-se pierdut pentru totdeauna, a mai apucat să mai spună doar atît: "Există o altă lume! O lume în care eu n-am vrut să cred dar, ea există!"

Aşa sînt bieţii oameni, mulţi nu vor să creadă în existenţa împărăţiei lui Dumnezeu, şi nici măcar să audă de aşa ceva. Dar într-o zi îşi vor da seama că ea există cu adevărat, însă va fi prea tîrziu. Ei vor fi nimiciţi.

În biblie este scris că:

"El este Dumnezeul cel viu, şi El dăinuieşte vecinic; împărăţia Lui nu se va nimici niciodată, şi stăpînirea Lui nu va avea sfîrşit."

Daniel 6:26

"...să dăm la o parte orice piedică ... şi să alergăm cu stăruinţă, în alergarea care ne stă înainte."

Evrei 12:1

7. VOINŢA PEŞTILOR MIGRATORI

Unii dintre pescari susţin că în perioada migraţiei, peştii nu se pot

prinde cu undiţa pentru că nu trag la nici un fel de momeală. Practic se spune că ei nu mănîncă nimic în această perioadă. Ţelul lor de a ajunge la locul dorit, este mai presus chiar decît hrana. Aşa se face că peştele în timpul migraţiei, chiar dacă e flămînd, chiar dacă i-ar plăcea să guste şi să se înfrupte din viermişorul atîrnat în cîrlig, nu se încumetă să părăsească tovărăşia celorlalţi, şi să se oprească pentru a gusta din hrana ce i se întinde.

Tot astfel în drumul nostru spre vecinicie avem un ţel, acela de a ajunge la locul promis de Isus. Nici un obstacol, oricît de mare, nu trebuie să ne oprească din drumul nostru. De ce oare de atîtia ori uităm de misiunea ce ne-a fost încredinţată? De ce uităm de ţelul propus? De ce părăsim atît de uşor tovărăşia celor care merg spre cer, şi ne lăsăm atraşi de momelile păcatului? De ce? De ce?

"Fă-mă să pricep calea poruncilor Tale, şi voi cugeta la lucrurile Tale cele minunate."

Ps. 119 : 27

8. DIN FIORDURILE NORVEGIEI PÎNĂ ÎN MAREA CARAIBELOR

Unii peşti îşi depun icrele în fiordurile Norvegiei şi din aceste icre iese o nouă generaţie de peşti, care se îndreaptă prin ocean spre Marea Caraibelor. Cînd la rîndul lor le vine timpul de a depune icrele, ei se întorc exact în aceleaşi fiorduri pe care le-au părăsit mai înainte părinţii lor.

Un om trebuie să înveţe 20 de ani pentru a deveni căpitan de vapor şi să călătorească pe Oceanul Atlantic.

De sigur că studiind uimitorul fenomen al migraţiei peştilor, te vezi silit să-ţi pui logica întrebare pe care în mod natural o ridici şi în cazul migrării păsărilor. Cine îi învaţă să cunoască atît de precis itinerarul?

Pentru păsări după cît se pare e mai uşor, deoarece au multe puncte de reper ca : aştrii, munţii, oraşele luminoase pe timp de noapte. Dar peştii? Or fi ridicînd şi ei privirea spre cer şi or fi urmărind mersul aştrilor? S-or fi bazînd numai pe "busola lor naturală" pe care o au din vremuri îndepărtate?

Oricum, fără o hartă, fără busola artificială, sau aparaturi sofisticate, fără instructaj făcut de pămînteni, peştii ajung la ţintă.

Şi ştiţi de ce? Pentru că Creatorul tuturor lucrurilor le-a pus un programator în microcerebelul lor, care îi ajută la orientarea în spaţiu.

"Eu -zice Domnul-te voi învăţa, şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o

urmezi, te voi sfătui, şi voi avea privirea îndreptată asupra ta."

Ps. 32:8

"Pentrucă ziceţi... "Avem ca loc de scăpare neadevărul, şi ca adăpost minciuna."

Isaia 28:15

9. LA ADĂPOSTUL UNEI FRUNZE

Recent s-a descoperit că un peştişor dintr-o familie de peştişori numită "Somnoroşii" foloseşte o frunză ca adăpost de protecţie împotriva pescarilor.

Peştişorul se fixează pe partea interioară a frunzei, ce pluteşte pe apă, stînd acolo într-o poziţie inversă, mai puţin comodă. Folosind frunza ca paravan protector, are falsa impresie că e scutit total de orice duşman, care s-ar găsi deasupra lui.

Numai că pescăruşii argintii le cunosc şiretlicurile, şi observînd frunza plutind pe apă, mişcîndu-se într-o parte şi alta, se reped la ea şi o ridică în cioc cu peşte cu tot.

Tot astfel li se întîmplă celor care folosesc ca paravan minciuna, pentru faptele lor murdare. Într-o zi, poate înainte de ziua mare a judecăţii supreme, vor fi descoperiţi, vor fi prinşi şi judecaţi împreună cu paravanul minciunii cu tot.

Şi apoi sînt unii care folosesc ca paravan de protecţie funcţiile mai înalte ale prietenilor lor, ori bogăţiile, sau titlurile, şi uită că toate sînt transparente şi trecătoare ca frunza şi că astfel de adăposturi sînt vremelnice şi înşelătoare.

"...fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care L-a primit."

1 Petru 4:10

10. PEŞTII SANITARI

În primăvara anului 1949, cercetătorul american Kourad Limbo, studiind viaţa peştilor din apele Californiei de Sud, a descoperit cu uimire că unele specii de peşti acordă asistenţă sanitară semenilor lor, ori de cîte ori

aceştia sînt atacaţi de paraziţi şi bacterii. Pînă în prezent se cunosc 25 de specii de peşti sanitari, 6 specii de creveţi şi una de crabi. Toate specializate pentru acest gen de activitate.

Ei îşi oferă serviciile printr-un ritual de mişcări cunoscute de toţi peştii în suferinţă. La rîndul lor şi pacienţii îşi semnalează necazurile, aşa încît să poată primi din partea binefacerilor primul ajutor.

Foarte cunoscut în acţiunea de binefacere este micuţul peşte argintiu, numit de pescari Seniorita (Guban Oxyulis) vestit prin neobosita sa asistenţă medicală.

Peştii sanitari, deşi singuratici, nu-şi desfăşoară activitatea la întîmplare; ci doar în anumite locuri cu vizibilitate bună în toate direcţiile, cum ar fi o ieşitură din stîncă, la marginea recifelor.

Clienţii, scrie Kourad Limbo - sosesc la punctul de deparazitare de la mari distanţe şi se adună aici în cete numeroase, pentru a-şi primi ajutorul sanitar!

Nu-i de mirare deci că aceşti peşti sanitari au devenit nişte "persoane" inviolabile. Nici un animal de pradă din mări şi oceane nu-i atacă pe binefăcătorii lor.

Făcîndu-se experienţe şi capturîndu-se toţi peştii sanitari dintr-un asemenea punct, s-a constatat că majoritatea peştilor ce se adunaseră în bancuri au plecat, iar o mică parte ce a mai rămas s-au îmbolnăvit de diferite boli de piele şi arătau oribil cu aripioarele zdrenţuite.

Un lucru vrednic de remarcat e faptul că peştii aceştia binefăcători de şi sînt mici, faptele lor sînt de mare valoare pentru alinarea durerilor celorlalţi peşti.

Tot astfel de regulă creştinii nu sînt oameni cu funcţii mari, dar sînt de mare folos altora.

"De pildă fraţilor, uitaţi-vă la voi cari aţi fost chemaţi: printr-e voi nu sînt mulţi înţelepţi în felul lumii, nici puternici, nici mulţi de neam ales.

Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de ruşine pe cele tari."

1 Corinteni 1:26-27

Bisericile creştine sînt punctele sanitare de vindecare a rănilor sufleteşti, unde sanitarii sînt copiii lui Dumnezeu, care îndrumă sufletele bolnave să primească în dar vindecarea de la Marele Medic Isus.

Dacă s-ar scoate vreodată aceşti sanitari sufleteşti din rîndul popoarelor, lumea s-ar îmbolnăvi mult mai rău pe plan spiritual.

Huliganismul ar lua proporţii uriaşe, criminalitatea ar spori enorm şi toate relele societăţii s-ar înmulţi aşa de mult încît lumea noastră ar deveni

un infern.

Aşa dar să fim la datorie să ascultăm ce zice Dumnezeul nostru prin prorocul Isaia:

"Mîngîiaţi, mîngîiaţi pe poporul Meu."

Isaia 40:1

"În toate privinţele v-am dat o pildă, şi v-am arătat că lucrînd astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi, şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuşi a zis: "Este mai ferice să dai decît să primeşti."

Faptele Apostolilor 20:35

11. ÎNTRAJUTORAREA DELFINILOR

Delfinii au bunul obicei de a se ajuta unii pe alţii. De exemplu dacă unul din ei se îmbolnăveşte, este luat de alt delfin pe spatele lui şi dus la suprafaţa apei, ca să respire aer, fapt care îi poate uneori salva viaţa ţinînd cont de faptul că ei sînt înrudiţi cu mamiferele ce respiră prin plămîni.

Cînd naşte o femelă de delfin, ceilalţi delfini îi sar în ajutor făcînd pază împotriva rechinilor, şi o ridică la suprafaţa apei ca să respire aer.

Apoi i-se alătură o altă femelă de delfin care timp de mai multe săptămîni inoată în compania ei cu micul delfin între ele, dînd astfel asistenţă mamei şi asigurînd protecţia noului născut.

Aşa dar, dacă aceste animale marine îşi poartă de grijă unele altora şi se ajută la vreme de nevoie, oare noi oamenii civilizaţi, n-ar trebui să ne ajutăm la vreme de necaz?

"Astfel Dumnezeu ocroteşte pe cel slab, împotriva ameninţărilor lor, si-l scapă din mîna celor puternici."

Iov 5:15

12. S.O.S.

Cînd un delfin a fost rănit de către alte animale marine şi se vede în pericolul de a se îneca, el lansează un fel de semnal S.O.S. către confraţii săi cerînd ajutor de urgenţă.

Auzind chemarea de alarmă delfinii din apropiere se îndreaptă spre cel rănit cu o mare viteză şi-i sar în ajutor.

Cunoscînd lucrul acesta, aviatorul care zboară cu avioanele deasupra oceanelor, mai ales cei americani, au asupra lor un emiţător de ultra sunete cu semnalele înregistrate de la un delfin rănit sau dela o femelă în timpul naşterii. În caz de accident, aviatorii pot pune în funcţiune acest emiţător lansînd un S.O.S. către delfinii din preajma lor, ca să vină să-i apere de rechini.

Istoria cunoaşte multe cazuri de delfini, care au salvat oameni naufragiaţi, prin ajutorul lor.

Desigur că pentru noi este greu de înţeles cum e posibil ca un peşte să-i sară în ajutorul aceluia care este ucigaşul speciei sale. Şi totuşi acesta este adevărul. Delfinul ne dă o lecţie de iertare şi de ajutorare.

"Un lucru cer dela Domnul, şi-l doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viaţa mea în Casa Domnului, ca să privesc frumuseţea Domnului, şi să mă minunez de Templul Lui."

Ps. 27:4

13. LOCUL DELFINULUI E ACOLO!

Locul delfinului e acolo în apele mărilor şi oceanilor. Acolo el se simte cel mai bine: acolo trăieşte în tovărăşia celorlalţi delfini şi a altor vieţuitoare marine. Acolo îşi ajută semenii în caz de nevoie, scăpîndu-i de pericol, şi tot ce poate fi mai frumos pentru el se află acolo.

Mediul lui de viaţă este apa în care înoată vesel, şi niciodată nu i-ar putea trece prin gînd că pe uscat s-ar putea trăi mai bine, pentru că acolo el se simte în largul lui. Chiar dacă uneori peste apele liniştite se abat furtuni năprasnice, valurile învolburate nu-l înspăimîntă, ci dimpotrivă, îl oţelesc, să poată lupta mai energic cu stihiile naturii.

Tot astfel, locul creştinului este în Casa Domnului. Aici el se hrăneşte din cuvînt, aici el respiră prin harul Duhului Sfînt, aici el îşi găseşte plăcerea în legea Domnului, pentru că întotdeauna îl are pe Domnul înaintea lui, şi pentru că în Isus el a găsit apa vieţii.

Mediul lui de viaţă e biserica, prin care trăieşte în părtăşie cu fraţii lui cu care se ajută la vreme de nevoie.

Nici într-o altă parte a lumii nu poate găsi atîta bucurie cît în Casa lui Dumnezeu!

"...sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte, de orice păcat."

1 Ioan 1:7

14. SCOICA PRODUCĂTOARE DE PURPURĂ

În Marea Mediterană trăieşte o scoică din specia Murex brandaris, care a contribuit prin sîngele ei la măreţia cîrmuitorilor antici.

Din sîngele şi carnea acestei moluşte meşterii din Tir şi Sidon, folosind un procedeu special, extrăgeau un lichid de culoare roşie purpurie, numit purpura. În acest lichid, care avea proprietatea de a da culoarea purpurie de o frumuseţe ieşită din comun, se înmuia pînza, din care se făceau apoi haine de purpură.

Astfel, pînza aceea simplă, fără prea mare valoare, se transforma dintr-o dată într-o purpură de o valoare enormă devenind simbol regesc, deoarece se folosea ca veşmînt al regilor şi împăraţilor.

Astăzi se ştie că purpura şi cîrmîzul sînt culori care pot fi foarte greu scoase dintr-o stofă. Nici roua, nici ploaia, nici soarele nici-o altă procedură de decolorare nu poate schimba culoarea purpurie. Anumite zdrenţe vechi de cîrpă, nu pot fi folosite pentru altceva decît pentru fabricarea hîrtiei de sugativă roşie, deoarece culoarea roşie nu iese pînă ce nu se nimiceşte şi materia din care e făcută.

Numai Dumnezeu ştie cum se poate înălbi o deprindere rea fără a se nimici ţesetura şi fără de a rămîne nici o pată în urmă!

Numai sîngele Mielului vă poate spăla, El te poate face pe tine, biet păcătos înrăit în fărădelegi, un om născut din nou.

"Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul . De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lîna."

Isaia 1:18

"El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn..."

1 Petru 2:24

15. SCOICA PRODUCĂTOARE DE PERLE

Cînd în spaţiul dintre cochilie şi tegumentul exterior al scoicii intră un corp străin, fie o larvă, fie un firicel de nisip, prin leziunile pe care le produce în corpul ei, cauzează o mare suferinţă vieţuitoarei marine.

Dar scoica producătoare de perle, Meleagrina margaritifera, cu toate suferinţele ce se abat asupra ei, nu se dă bătută, ci în acest caz produce o substanţă sidefoasă ce se depune în straturi concentrice în jurul corpului străin. Astfel dintr-o larvă dăunătoare, dintr-un firicel banal de nisip a reuşit să scoată o perlă de o valoare şi frumuseţe extraordinară.

Tot astfel Hristos, din tine un vierme al pămîntului care ai pricinuit atîtea dureri, atîtea suferinţe fiului lui Dumnezeu, scoate prin sîngele Său vărsat pe cruce, un mărgăritar de o inestimabilă valoare.

"Ferice de cel cu... păcatul acoperit."

Ps. 32:1

Deci şi tu, cînd eşti în suferinţă, nu te da bătut, ci luptă-te să transformi suferinţa într-un mărgăritar de slavă şi laudă veşnică pentru Dumnezeu.

şi "...întristarea voastră, se va preface în bucurie."

Ioan 16:20

"este ceasul să vă treziţi însfîrşit din somn..."

Romani 13:11

16. VÎNĂTOAREA DE BROAŞTE ŢESTOASE

Chinezii şi locuitorii de pe coasta Zanzibarului vînează broaşte ţestoase cu ajutorul unui peşte numit Remora.

Peştele acesta trăieşte de obicei în zonele mai calde ale mărilor şi oceanelor. El are pe cap şi la ceafă un fel de ventuze, cu ajutorul cărora se poate fixa puternic de corpul rechinilor şi a altor vieţuitoare marine. Cunoscînd această particularitate a lui, pescarii îl leagă cu un inel şi cu o sfoară ţinută de un capăt, şi-i dau drumul în mare.

Cînd broasca ţestoasă îşi face somnul de după amiază, peştele Remora se fixează puternic de corpul broaştei, după care pescarul trage funiuţa cu peştele, şi odată cu el şi broasca ţestoasă.

Sărmana broască, de şi e de 300-400 de ani, cu multă experienţă în viaţă, acum a căzut în cursa duşmanului, şi nici nu-şi dă seama de pericolul ce o ameninţă, crezînd că e purtată de valuri. Cînd şi-a dat seama, era prea tîrziu! Aşa de tare s-a prins peştele de ea, încît oricît s-ar zbate nu mai poate scăpa.

O! Şi cînd te gîndeşti cîţi nu dorm în timpul orelor de rugăciune, cîţi nu dorm în timpul serviciilor divine? Uneori creştini cu îndelungată

experienţă, se lasă purtaţi de valuri, care-i duc spre capcanele păcatului.

Tu aţipeşti doar un pic, şi momentul acela îl foloseşte diavolul trimiţîndu-ţi cîte un "Remora" de-al său ca să te atragă înspre el.

De aceea:

"Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită!"

Marcu 14:38

"...în felul acesta, arată desluşit că sînt în căutarea unei patrii."

Evrei 11:14

17. BROASCA VERDE ŢESTOASĂ

La vremea depunerii ouălelor pentru incubaţie, broasca verde ţestoasă din Oceanul Atlantic de Sud se întoarce spre ţărmul de unde cîndva ea a fost scoasă din ou, călătorind aproximativ 1600 km. Ca locuitoare a mării ea oricum trebuie să găsească plaja ei natală oricît de departe ar trebui să înoate.

Odată ajunsă la ţărmul nisipos, se caţără pe uscat pînă dincolo de linia fluxului şi sapă cu membrele din faţă o adîncitură în nisip unde îşi depune ouăle pe care le acoperă cu grijă, iar apoi se întoarce în mare. După circa 50 zile, din ouăle rămase singure pe plajă vor ieşi nişte fiinţe mici, plăpînde, care fără să le spună nimeni ce trebuie să facă, fără să le arăte cineva drumul, călăuzite doar de instinct, se întorc în mare, în patria unde îşi duc traiul şi părinţii lor.

Acum fireşte se ridică o întrebare: Dacă cu adevărat broaştele ţestoase fac acest lucru numai din instinct, atunci cine le-a sădit acest instinct? Natura oarbă? Natura iraţională? Şi dacă aşa este atunci cum vă explicaţi că broasca neinstruită n-o ia în direcţia inversă?

În ce mă priveşte, eu sînt convins şi văd în aceasta opera unei raţiuni. Văd un instinct programat de un programator pe care îl numesc Dumnezeu.

Ba mai mult, eu cred că aşa după cum în creierul acestor neînsemnate vieţuitoare a fost sădită dorinţa după mare, tot astfel şi în mintea noastră a fost sădită dorinţa după o patrie cerească.

"Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înoirea minţii voastre."

Romani 12:2

18. PEŞTELE OCEANIC

Cu toate că trăieşte într-un mediu de apă sărată, carnea lui nu e sărată şi este bună de consumat. El dispune de un dispozitiv special de prelucrare a apei saline cu ajutorul căruia poate desaliniza apa folosită pentru consum propriu.

Tot astfel creştinul deşi trăieşte într-un mediu populat, păcătos, el trebuie să fie curat şi bun! Mediul păcătos al lumii acesteia stricate nu trebuie să-şi imprime caracterul său rău, gustul său amar, ci dimpotrivă, aşa cum peştii oceanici transformă apa sărată în apă potabilă şi cum carnea acestor peşti, consumată de naufragiaţi îi salvează de la moarte prin deshidratare, datorită conţinutului ei în apă bună, tot astfel şi copii lui Dumnezeu trebuie să transforme răul lumii acesteia în bine.

"Le-ai pus o margine, pe care nu trebuie s-o treacă..."

Ps. 104:9

19. SOARTA UNOR PEŞTIŞORI CARE SE JOACĂ LA PERIFERIA MĂRII

Stăteam şi priveam la valurile învolburate ale mării, şi înainte de a avea timp să admir frumuseţea peisajului marin, atenţia mi-a fost atrasă de nişte peştişori aruncaţi pe plajă. Mă tot uitam cum unii din peştişorii naufragiaţi mai lîngă mal, se tot zvîrcoleau să ajungă din nou în mare, unde era desigur mediul lor de viaţă şi unde puteau să trăiască.

Am văzut apoi alţi peştişori, pe care vînturile, valurile i-au aruncat la distanţe mai mari de mal, şi m-a cuprins mila văzînd că aceştia nu mai au decît puţine şanse de scăpare. Ce ma uimit mai mult a fost faptul că prin apropierea ţărmului, ascunşi în grote, printre bolovani, se aflau nişte animale mici, asemănătoare cu nevăstuicile de prin părţile noastre, care se aruncau asupra peştilor, îi apucau de gît şi fugeau cu ei retrăgîndu-se în ascunzişurile lor.

Cînd am văzut acest fapt petrecut mi-am zis: Uite aşa se întîmplă cu mulţi credincioşi! Pe unii din ei, care stau mai la margine, tulburările,

frămîntările vieţii îi împing în afara oceanului de dragoste al fraţietăţii, îi aruncă afară din apele sfinte al credinţei, de unde, puţini sînt aceea care se zbat, se luptă cu necredinţa şi se întorc înapoi în sînul iubirii lui Dumnezeu. Alţii care sînt aruncaţi mai departe, majoritatea au o soartă tristă, pentru că diavolul îi pîndeşte şi chiar dacă ar mai avea vre-o şansă să se întoarcă în marea vieţii, răufăcătorul nu-i lasă, ci îi prinde şi le ucide sufletul.

"Dar eu către Tine îmi înalţ rugăciunea, Doamne la vremea potrivită."

Ps. 69:13

20. PEŞTII ZBURĂTORI

În apele calde ale oceanelor din zona tropicală sînt mai multe specii de peşti vioi coloraţi. Unii dintre ei sînt echipaţi cu două sau patru aripioare largi, transparente, care le dă posibilitatea ca atunci cînd sînt urmăriţi de duşmani să ţîşnească afară din apă şi să zboare cu o viteză de circa 40-60 km pe oră. Cînd îi vezi în zbor, ai impresia că sînt nişte fluturi, care zboară pe deasupra apelor.

Tot astfel credinciosul, cînd e urmărit în lumea aceasta de cel rău, îşi găseşte refugiul înălţîndu-se prin rugăciune spre Dumnezeu.

"şi să nu daţi prilej diavolului."

Efeseni 4:27

21. ŞIRETLICUL ŞERPILOR DE MARE

Se apreciază că în ape sînt mult mai mulţi şerpi decît pe uscat. Majoritatea trăiesc în Oceanul Indian şi în Oceanul Atlantic. Cei mai mulţi sînt veninoşi. Unii dintre ei mult mai veninoşi de cît cei de pe uscat. Dacă cîteva specii din şerpii de apă îşi caută prada pe fundul mării şi oceanelor, dovedindu-se adevaraţi scafandri, alte specii îşi procură în exclusivitate hrana la suprafaţa apei.

Ca să poată prinde peştişorii mici, care sînt hrana lor preferată, şerpii folosesc un şiretlic, se întind nemişcaţi pe suprafaţa apei şi plutesc, semănînd cu nişte beţe plutitoare.Peştii văzînd aceste "beţişoare" nemişcate sînt atraşi de ele crezînd că le pot furniza ceva hrană. Apropierea lor de şerpii

veninoşi îi costă pe mulţi viaţa, pentru că şarpele fulgerător se repede la ei şi îi înghite.

Indiferent de trucul pe care diavolul îl foloseşte, totdeauna un lucru e sigur, apropierea de el este foarte periculoasă! Şarpele nu se joacă, şarpele nu glumeşte! El atacă şi distruge!

De aceea "Depărtaţi-vă de ei."

Romani 16:17

"Domnul a trimis un peşte mare să înghită pe Iona, şi Iona a stat în pîntecele peştelui trei zile şi trei nopţi."

Iona 1:17

După aceea "Apoi Domnul a vorbit peştelui şi peştele a vărsat pe Iona pe pămînt."

Iona 2:10

22. A FOST IONA ÎNGHIŢIT DE UN RECHIN?

Cîţiva ihtiologi au sugerat ideea că Iona a fost înghiţit şi pe urmă regurgitat de un rechin mare. Dacă aceasta este adevărat, atunci miracolul cu Iona mi se pare mult mai mare faţă de cum e simplu descris în Biblie. Asta înseamnă că Dumnezeu n-a trimis pe inteligentul şi binevoitorul delfin ca să-l ia pe spate şi să-l ducă la mal, nici pe uriaşa balenă să-l salveze, ci pe cel mai fioros dintre cei mai fioroşi peşti. pe cel mai de temut dintre cei mai de temuţi. Pe acela care recepţionînd strigătele de disperare ale omului în faţa pericolului de înec şi al animalului rănit şi bolnav, se repede ca o săgeată să înghită. Un monstru! Şi în ciuda faptului că peştele era marele ucigaş, i-a poruncit să nu-i facă nici un rău, ci să-l înghită şi să-l ţină timp de trei zile şi trei nopţi ca să-i dea timp de pocăinţă şi întoarcere.

Specialiştii susţin că aceasta a fost posibil deoarece rechinul, marele alb de exemplu, are o gură foarte mare încît poate să înghită un om întreg, dispune şi de un stomac dilatabil ce îşi poate mări volumul de cîteva ori faţă de normal în caz de nevoie.

Remarcabil este faptul că în caz de urgenţă înghite prada fără să o mestece şi că poate depozita alimente sau obiecte străine pentru săptămîni fără să le digere.

Acum, dacă acesta ar putea fi adevărul aşa cum afirmă unii specialişti, atunci înseamnă că dacă Iona nu a ascultat glasul Domnului şi nu şi-a supus instinctul de frică voinţei lui Dumnezeu, preferînd să fugă, monstrul

acela, peştele ucigaş i-a dat omului o lecţie de ascultare şi de subordonare a instinctului său sălbatic şi nemilos, voinţei Creatorului său.

De multe ori refuzăm să poruncim instinctelor noastre înclinate spre rău. De multe ori nu le supunem voinţei Atotputernicului Dumnezeu, ci facem cum vrem noi şi atunci El găseşte un mijloc de corectare a comportamentului nostru rebel.

"Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc. Fii plin de rîvnă, dar şi pocăieşte-te."

Apocalipsa 3:19

"...au inima deprinsă la lăcomie, sînt nişte blestemaţi."

2 Petru 2:14

23. COHORTA DE LAŞI CARE ÎNSOŢESC LA VÎNĂTOARE RECHINII ŞI LEII

De obicei în aşteptarea pradei cu dorinţa de a se înfrupta din fărămiturile de la mesele copioase ale celor mai feroce vieţuitoare, ucigaşii prădători, sînt însoţiţi de alte animale, peşti sau păsări care de multe ori îşi oferă serviciile lor la realizarea crimei.

Aşa de exemplu rechinii în căutarea lor după hrană sînt însoţiţi de mai mulţi peşti mici, ca peştii piloţi (Seriola zonata şi Naucrates ductor). Aceştia înoată alături de ei sau uneori în urma lor, şi cum rerchinii au o vedere mai slabă, îi călăuzesc spre pradă, cu scopul ca să le dea şi lor ceva.

Remora se fixează de corpul rechinului, îi face acestuia servicii sanitare de curăţire de paraziţi şi se ospătează din bucăţile de carne ale prăzii.

De asemenea Leii în raitele lor de vînătoare sînt însoţiţi de departe de către hienele care urmăresc să înhaţe rămăşiţele prăzii, iar vulturii le sînt o călăuză, rotindu-se pe cer în apropierea unei prăzi prospăt ucise.

De multe ori oamenii "mici" şi laşi îşi oferă serviciile de slugi docile unor ucigaşi puternici, numai cu scopul de a profita şi a se hrăni din fărămiturile căzute de la mesele lor.

Din păcate şi din rîndurile membrilor bisericii creştine, unii aşa zişi creştini s-au dovedit a fi şi mici laşi.

“Dumnezeul răbdării şi al mîngîierii să vă facă să aveţi aceleaşi simţăminte, unii faţă de alţii, după pilda lui Hristos Isus”.

Romani 15:5

24. BROASCA ŢESTOASĂ CU DOUĂ CAPETE

Se spune că un pescar din Louisiana ar fi găsit o broască ţestoasă care ar fi avut două capete, şi se mai spune că potrivit cu analizele unui biolog care a cercetat funcţunile organelor broaştei, fiecare cap a lucrat independent faţă de celălalt, controlînd partea trupului broaştei în care era el aşezat. Aceasta a dus la dezechilibrarea funcţiilor armonioase ale organismului, confuzie şi incompetenţă.

În timp ce un cap dorea să doarmă, celălalt dorea de exemplu să mănînce. Capul flămînd n-a putut să obţină alimente mişcînd numai cele două picioare controlate de el. De asemenea capul obosit nu s-a putut odihni în timpul cînd era forţat să circule cu două picioare care se străduiau să obţină hrană.

Din păcate în multe familii sînt două capete, care conduc în mod independent ca la broasca în cauză, şi consecinţele sînt dezastruoase.

Tocmai de aceea ca să nu se producă haos în familie, Dumnezeu a rînduit ca bărbatul să fie capul familiei, aşa după cum zice şi scriptura:

“căci bărbatul este capul nevestei după cum şi Hristos este capul bisericii, El, Mîntuitorul trupului.”

Efeseni 5:23

De asemenea în unele biserici unde mai multe capete vor să conducă în mod independent lucrarea, se produc numai neajunsuri, urmare a cărui fapt lucrurile nu merg cum trebuie, Dumnezeu însă a rînduit în biserică un cap, care să conducă şi de care toţi trebuie să ascultăm şi anume pe Isus Hristos.

“El este Capul trupului, al Bisericii...”

Coloseni 1:18

"Un copac, şi tot are nădejde; căci cînd este tăiat odrăsleşte din nou, şi iar dă lăstari."

Iov 14:7

PARTEA V-a

POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA PLANTELOR

ARBORII ŞI MĂSLINUL

Copacii au plecat să ungă un împărat şi să-l pună în fruntea lor.

Ei au zis măslinului: "Împărăţeşte peste noi!"

Dar măslinul le-a răspuns: "Să-mi părăsesc eu untdelemnul meu, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu şi a oamenilor, ca să mă duc să domnesc peste copaci?"

Şi copacii au zis smochinului: "Vino, tu, de împărăţeşte peste noi."

Dar smochinul le-a răspuns: "Să-mi părăsesc eu dulceaţa mea şi rodul meu cel minunat, ca să mă duc să domnesc peste copaci?"

Şi copacii au zis viţei: "Vino tu şi domneşte peste noi!"

Dar viţa le-a răspuns: "Să-mi părăsesc eu vinul, care înveseleşte pe Dumnezeu şi pe oameni, ca să mă duc să domnesc peste copaci?"

Atunci toţi copacii au zis spinului: "Vino tu, şi împărăţeşte peste noi!"

Şi spinul a răspuns copacilor: "Dacă în adevăr vreţi să mă ungeţi ca împărat al vostru, veniţi şi adăpostiţi-vă sub umbra mea; altfel, să iasă un foc din spini şi să mistuie cedrii Libanului."

Judecătorii 9:8-15

"Şi nu este de mirare căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină."

2 Corinteni 11:14

1. ROUA CERULUI - ROUA FALSĂ

Adeseori în mlăştinile de turbă şi uneori pe malul pîrăielor, se poate întîlni o plantă carnivoră numită Roua cerului (Drosera rotundifolia).

Planta aceasta ce are frunzele de la bază dispuse sub formă de rozetă, are o particularitate deosebită faţă de plantele din jur. dacă ne vom apleca asupra ei şi o vom studia cu atenţie, vom observa că pe frunze se află nişte stropi-picături mici ca mărgelele, care seamănă foarte mult cu roua cerului. Aceste picături nu sînt stropi de rouă, cum vor să pară la prima vedere ci nişte secreţii proprii ale plantei, ce sînt aducătoare de moarte. Ele au rolul de a înşela buna credinţă a unor insecte naive.

Insectele mici atrase de momeală vin să-şi astîmpere setea cu picăturile de rouă amăgitoare. Dar vai, ce dezamăgire le aşteaptă! În loc să se adape cu stropi adevăraţi de rouă, o substanţă cleiaosă le înfăşoară corpul, şi cu cît se zbat mai mult să scape, cu atît mai mult se mînjesc cu sucul cleios care le împiedică de a mai zbura.

Urmarea, după o oră-două, pe suprafaţa frunzei se mai pot vedea jalnicele rămăşiţe ale victimelor ce nu au putut fi dizolvate. Aşa că, datorită lipsei de discernămînt, sărmanele insecte au plătit tribut cu viaţa lor.

Tot astfel, mulţi oameni sînt înşelaţi de roua falsă a păcatului. Mărgelele ţuicii de prune li se par mult mai dătătoare de viaţă, decît Cuvîntul lui Dumnezeu. Dar vai, acestea îi duc la pieire! Lichioarea drogurilor le fură minţile şi le macină fiinţele.

Amintiţi-vă numai o clipă de cîte ori aţi văzut nişte beţivi sau drogaţi ce fac umbră pămîntului cu scheletele lor ambulante. Ce altceva sînt ei decît nişte victime amăgite, căzute în cursa diavolului, înfăşurate de substanţa cleioasă a patimei lor din care nu mai pot scăpa.

Dacă îţi este sete nu căuta astîmpărul în altă parte, ci vino la Isus. El este apa vieţii!

Cuvîntul lui Dumnezeu spune: "Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieţii."

Apocalipsa 21:6

"... supt buze au venin de aspidă."

Romani 3:13

2. TRANDAFIRUL VENINOS

Este îndeobşte cunoscut faptul, că nu toate florile dau un parfum plăcut. Dimpotrivă unele dau un miros destul de neplăcut. De asemenea, nu toate florile conţin nectar, acel elixir al vieţii. Din contra, unele au venin ca şerpii. Aşa este de exemplu Trandafirul veninos, din Africa, care are

nişte flori cu venin asemănător celui al şerpilor veninoşi.

Cunoscînd acest lucru, băştinaşii cînd pleacă la vînat, îmoaie vîrful săgeţilor în veninul acestor flori, care este atît de otrăvitor, încît atunci cînd săgeata vînătorului a ţintit pasărea ori vre-un animal, îi produce o moarte fulgerătoare.

De aici tinerii noştri ar trebui să tragă o învăţătură de mare folos: Cînd vor să se căsătorească trebuie să ştie că nu toate fetele, oricît de frumoase ar fi, sînt bune. Unele din ele după ce se căsătoresc, în loc să dea acea dulceaţă a bunătăţii, blîndeţei şi dragostei lor, dau venin ce-ţi otrăveşte viaţa.

Unii tineri se lasă înşelaţi de mirajul pigmenţilor ce dau frumuseţe obrajilor, dar nu ştiu că în inimă şi pe buze au o otravă, ca otrava unui şarpe, ca otrava unei aspide care-ţi omoară sufletul.

De aceea tinere: cînd vrei să te căsătoreşti după porunca lui Dumnezeu, uită-te bine la floarea pe care ţi-o alegi, ca nu cumva să fie o floare veninoasă, dintr-un trandafir veninos, despre care mai tîrziu să se spună:

"...au pe buze o otravă de năpîrcă."

Ps. 140:3

Întreabă-l pe Dumnezeu, deschide-ţi ochii, alege-ţi cu chibzuinţă iubita. N-o căuta între spinii şi trandafirii veninoşi, ci caut-o între trandafirii din valea Şaronului, şi atunci totdeauna vei putea spune ca şi cîntăreţul din Cîntarea Cîntărilor.

"Ce frumoasă eşti iubito, ce frumoasă eşti!"

Cîntarea Cîntărilor 4:1

"...mirezmele tale sînt mai plăcute decît toate miroznele! Miere picură din buzele tale, mireaso, miere şi lapte se află supt limba ta, şi mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului."

Cîntarea Cîntărilor 4:10-11

"...dar tu M-ai chinuit cu păcatele tale, şi M-ai obosit cu nelegiuirile tale."

Isaia 43:24

3. PROTESTUL TRANDAFIRULUI JAPONEZ

Familia inginerei Viorica din Oradea, avea în locuinţa ei un Trandafir Japonez tare frumos, la care ţinea foarte mult şi-l iubea, pentru că era

doldora încărcat cu flori.

S-a întîmplat că, în noaptea de revelion a anului 1986, avînd ca invitaţi nişte prieteni cu care să-şi petreacă revelionul, în camera de vizită unde era aşezat trandafirul s-a fumat mult şi s-a ascultat muzică disco. Înspre dimineaţă oaspeţii au plecat, dar numai după 3-4 zile după petrecere, planta a avortat toţi bobocii florali care erau pe ramurile ei.

Impacientată de cele petrecute, doamna ingineră a studiat cazul, şi discutînd cu specialiştii în floricultură au ajuns la concluzia certă că lepădarea bobocilor de către plantă s-a făcut din cauza ştresului produs de poluarea sonoră făcută de muzica stridentă şi din cauza poluării aerului cu fumul de tutun care a umplut camera unde era ţinut trandafirul.

Suferinţa bietului trandafir s-a manifestat cît se poate de simplu, dar şi cît se poate de convingător prin lepădarea florilor.

Faţă de cele întîmplate e logic să ne întrebăm: dacă planta aceea a suferit atît de mult, oare bieţii copii cu organismul lor plăpînd care au stat acolo în acel mediu toxic toată noaptea, cît o mai fi suferit?

Dacă o plantă care are o formă de organizare mult mai simplă decît a omului este afectată atît de mult, atunci să ne gîndim ce efect nociv pot avea toate acestea asupra organismului uman.

Aşa dar: Oamenii, cu bună ştiinţă ar trebui să scoată relele acestea din casele lor, să evite un astfel de mediu poluat.

"Şi cînd şi-au ridicat ochii, au văzut că piatra care era foarte mare, fusese prăvălită."

Marcu 16:4

4. PRAGUL LUI JOHN ŞI CIUPERCILE

Pragul din faţa casei fermierului John era dintr-o placă de piatră bine aşezată şi se părea că numai îndemînarea şi puterea omului ar putea-o urni din loc. Dar nu mică i-a fost mirarea fermierului, cînd într-o dimineaţă vrînd să iasă din casă, pragul era dat la o parte. La început el a crezut că nişte răi făcători şi-au bătut joc de el mutîndu-i piatra din loc, dar uitîndu-se mai atent a observat că de fapt adevărata cauză era cu totul alta. Un grup compact de ciuperci răsărind din miceliul ce se afla în pămînt, au crescut şi au împins cu aşa forţă piatra ce se afla deasupra lor, că au dat-o la o parte. Astfel viaţa a învins!

Acum gîndiţiă-vă dacă nişte ciuperci atît de firave au fost în stare să

dea pragul de piatră la o parte şi să iasă la lumină, atunci să nu credem că Cel care a dat viaţă atîtor oameni, a avut puterea să dea piatra la o parte, să biruiască întunericul, şi să iasă la lumină?

Dar ei Le-au zis: "Nu este aici, ci a înviat."

Luca 24:6

"Eu sînt Viţa voi sînteţi mlădiţele. Cine rămîne în Mine, şi în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic."

Ioan 15:5

5. O LIVADĂ DE POMI ÎNTR-UN CORCODUŞ

Formarea unui astfel de pom se poate realiza prin altoirea a 3-4 soiuri de prun pe ramurile primului etaj al coroanei, apoi, în anul următor, altoirea soiurilor de cais pe ramurile celui de al doilea etaj şi după, încă un an altoirea soiurilor de piersici pe ramurile etajului al treilea.

Astfel pe ramurile unei singure tulpini de corcoduş se pot obţine fructe de trei specii de pomi şi cel puţin zece soiuri. De şi caracterele de bază ale speciilor şi soiurilor se menţin, caracteristicile comune la aceste fructe sînt mai multe. De exemplu:

- Toate îşi primesc seva prin aceeaşi tulpină.
- Toate sînt dulci în felul lor.
- Toate au un colorit plăcut.
- Toate au o aromă plăcută.
- Toate sînt o hrană gustoasă şi utilă pentru omenire.

Tot astfel: Pe trunchiul arborelui vieţii răsărit din ieslea Betleemului, pot creşte şi se pot dezvolta mai multe feluri de grupări creştine, şi fiecare grupare care propovăduieşte pe Hristos ca Domn şi Mîntuitor, poate da o hrană spirituală folositoare acelora care vor să se hrănească din Cuvîntul lui Dumnezeu.

Aşa după cum robul lui Dumnezeu spune:

"Religiunea curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume."

Iacov 1: 27

"Prin răbdarea voastră, vă veţi cîştiga sufletele voastre."

Luca 21:19

6. MĂRĂCINE

de Tudor Arghezi

Te-ai chinuit atîta mărăcine,
Să scoţi o floare şi din tine.
Te-am aşteptat un an, doi ani, cinci ani...
Şi te-am ferit de sapă şi cazma,
Întru-n florirea ta.
Toţi oamenii spuneau: "Să-l dăm afară"
Şi te-am lăsat vară după vară...
M-ai răsplătit de lunga aşteptare.
Dîndu-mi cea mai frumoasă floare.

Acum: Poate că în familia ta, din cei dragi, ţi-a crescut un mărăcine care zilnic îţi amărăşte sufletul. Te rog din inimă, nu-l alunga din casa ta, nici din sufletul tău, ci îngrijeşte-l cu dragoste, şi vei vedea că într-o zi te vei bucura de răsplata grijei, dragostei şi răbdarea ta. Ai răbdare dacă vrei să-ţi vezi "mărăcinele" transformat într-o plantă de mare valoare care să-ţi producă şi flori parfumate, şi fructe gustoase.

"şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău."

Matei 6:13

7. CAPCANELE LIANEI

În regiunea tropicală creşte o plantă carnivoră, un fel de liană care posedă nişte capcane sub formă de urne cu căpăcel, ce sînt viu colorate şi plăcut mirositoare.

Insectele fiind atrase de coloritul frumos şi momite de mireasma capcanelor, cad victimă alunecînd în aceste ulcioare, capcane de unde nu mai pot ieşi pentru că imediat după ce a intrat în urnă, se închide căpăcelul. Acolo, sărmanele insecte rămîn prizonierele plantei, de unde nu vor mai ieşi afară niciodată deoarece vor fi digerate de către un anumit tip de substanţe enzimatice.

Multe şi diferite sînt capcanele diavolului, prin care tinerii de multe ori sînt amăgiţi cu vicleşugurile lui.

Voi însă tineri şi tinere luaţi bine seama, şi feriţi-vă de uneltirile şi de capcanele duşmanului lui Isus Hristos.

"Iată, chiar suferinţele mele erau spre mîntuirea mea..."
Isaia 38:17

8. CĂLIREA GRÎULUI DE TOAMNĂ

Orice bun fermier ştie că pentru a obţine o producţie bună la grîul de toamnă, în afară de asigurarea cu îngrăşăminte şi celelalte măsuri agrotehnice necesare culturii, mai trebuie ca plăntuţele de grîu să treacă printr-o perioadă de călire. Aceasta implică ca în prima fază de vegetaţie după răsărire, cultura grîului să treacă printr-o perioadă mai scăzută de temperatură. Desigur că în timpul acestei perioade el suferă, mai cu seamă în iernile geroase de pe la noi, dar suferinţa îl căleşte, îl întăreşte, şi îl ajută ca mai tîrziu să poată da o recoltă bogată.

Tot astfel, creştinul trebuie să treacă în viaţa de credincios şi printr-o perioadă de încercare, pentru a se căli şi oţeli în luptă. Această oţelire îl ajută să aducă la vremea potrivită un rod bogat.

Unul dintre cei mai mari apostoli ai lui Hristos, a scris în epistola sa: *"Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sînt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi."*

Romani 8:18

"...Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriţi le dă har."
1 Petru 5:5

9. SPICELE DE GRÎU - MÎNDRIE ŞI SMERENIE

Dacă veţi trece vreodată pe o cărare printr-un lan de grîu copt, veţi putea cu uşurinţă observa că spicele goale, fără rod, stau drepte în sus, pline de ele, în vreme ce spicele doldora, încărcate cu boabe, ca aurul, stau aplecate de parcă ar fi în rugă de mulţumire Creatorului, pentru binecuvîntarea primită.

Cîtă binecuvîntare sînt pentru noi spicele împovărate de boabe, care ne asigură pe masă pîinea cea de toate zilele, şi cîtă foamete şi sărăcie

cauzează spicele goale.

Exact acelaşi lucru se întîmplă şi în rîndurile credincioşilor. Cei care sînt plini de roadele Duhului Sfînt sînt smeriţi, cu capul aplecat, pe cînd ceilalţi sînt plini de ei.

Acolo unde e pocăinţă şi dragoste nu există mîndrie.

"...Ce sameni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întîi."

1 Corinteni 15:36

10. UN BOB DE GRÎU

Poezie de un autor creştin

Un bob de grîu, e-o lume minunată
O, de-am putea în taina lui pătrunde
Spre a putea vedea şi înţelege
Puterea de viaţă ce ascunde.

Îl iei pe bob, şi-l pui în huma neagră
Din brazda-ntoarsă îi aşterni mormîntul
Îl înveleşti în ţărînă ca-ntr-un scutec
Să nu-l ajungă soarele nici vîntul.

...Trec zile, nopţi şi alte zile încă...
Înveşmîntat în zăpada-i haină
Pămîntu-i sterp!
Cine-ar putea să creadă
Că-n sînul lui se-ascunde-o mică taină

...Dar într-o zi o rază aurită
Pătrunde-nvelitoarea cenuşie
Ce ţine ferecată ca-ntr-o criptă
Sămînţa de culoare aurie.

Şi vezi un fir sfios, cu două frunze
Cum faţa înspre soare o ridică
Te minunezi: "Din boaba putrezită
Ivitu-s-a aceasta plantă mică?"

E-un fir de grîu! Ei şi? E mare lucru?
Nu-i ceva nou! A fost, va fi şi mîine!
E-adevărat, Dar ştii că paiul verde,
Ascunde-un spic aducător de pîine?

La fel e omul.
Vine-o zi, în care,
Adoarme şi e pus în lumea rece.
Oricine poate trece pe mormîntu-i,
El nici nu ştie ce se mai petrece.

...Şi anii trec aşa cum trec toţi anii...
Necruţători, mereu spre acelaşi ţel;
În cimitir îşi doarme omul somnul.
Vegheat de-o cruce, singur singurel.

Dar, într-o zi departe peste veacuri
Cînd îngerii din trîmbiţi vor suna,
La fel cu-n bob de grîu ce-a stat în ţărînă
La fel cu-n trup nou, cel mort va învia.

Căci ce în corp de muritor azi semeni
Înveşmîntat în părinteasca fire,
Mîine umplut tot de nădejdea slavei,
Va învia, dar, în neputrezire.

...Un bob de grîu, e-o lume minunată,
O, dacă i-am putea pătrunde taina,
Căci omul este-ntocmai ca şi grîul,
Şi doar mormîntu-i schimbă, numai haina.

"Căci noi sîntem de ieri, şi nu ştim nimic, zilele noastre pe pămînt nu sînt decît o umbră."

Iov 8:9

11. COPACUL FĂRĂ UMBRĂ

Arborele Eucalipt, a cărei patrie este Australia, poate trăi timp de

5.000 de ani fără să facă umbră pămîntului. Explicaţia stă în faptul că frunzele lui îşi îndreaptă muchia spre pămînt, iar razele dogoritoare ale soarelui trec printre ele, şi cad perpendicular pe suprafaţa pămîntului.

Tot astfel: Nu umbri cu păcatele tale lumina primită de la Dumnezeu. Las-o să treacă prin viaţa ta şi să lumineze şi pe alţii.

Uşa şi ferestrele deschide-le, lasă intre soarele.

"Voi sînteţi lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte, nu poate să rămînă ascunsă."

Matei 5:14

"Fii sprijinul meu, ca să fiu scăpat, şi să mă veselesc neîncetat de orînduirile Tale!"

Ps. 119 : 117

12. FICUS RELIGIOSA

În junglele mlăştinoase din bazinul fluviului Gange şi în pădurile tropicale, trăieşte un arbore bine dezvoltat, numit Ficus. Arborele acesta la începutul vieţii lui este o plăntuţă ce foloseşte ca punct de sprigin şi ca gazdă o plantă mai mare sau un copac.

Cînd copacul de susţinere moare, s-ar părea ca planta se va prăbuşi odată cu acesta, însă realitatea e cu totul alta. Între timp din ramurile ei s-au format nişte rădăcini proprii ce au crescut şi s-au fixat bine în pămînt. Aceste rădăcini se aseamănă cu nişte tulpini de plante şi constituie puncte de sprijin al arborelui dîndu-i posibilitatea să crească independent şi să se dezvolte în voie.

Aşa că deacum ori cît de mari vor fi furtunile, oricît de puternic îl vor lovi valurile apei inundîndu-l, el rămîne neclintit, pentru că rădăcinile de sprijin îi dă siguranţă.

Acum, soră dragă dacă soţul tău în care ai avut atîta sprijin în viaţă, s-a dus la Domnul, fii tare, nu dispera, Domnul rămîne sprijinul tău, ajutorul tău în vremuri de grele încercări.

Chiar dacă unora li se pare că tu te vei prăbuşi, să ştii, că, avînd încredere în Domnul, vei birui!

"Acum dar rămîn aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea..."

1 Corinteni 13:13

"Toate lucrurile îmi sînt îngăduite, dar nu toate sînt de folos..."
1 Corinteni 6:12

13. PLANTELE OTRĂVITOARE

De regulă substanţele veninoase sînt amare, cu gust specific respingător ce constituie un fel de sistem de alarmă. De aceea, oricît de flămînde ar fi, animalele se feresc să consume plante, care conţin otravă.

Dacă vom străbate o păşune montană, sau subalpină, roasă de turme de oi ori de cirezi de vite pînă la "ultimul fir de iarbă," vom rămîne miraţi de faptul că plantele otrăvitoare cum sînt strigoaia, omagul, brînduşa de toamnă şi multe altele se leagănă în vînt netulburate. Toate animalele erbivore ştiu să selecteze plantele bune de consum dintre cele dăunătoare. Niciodată nu veţi vedea un mînz, sau un viţel, ori dacă vreţi un iepure consumînd frunze de tutun.

Deci, dacă animalele, vietăţi inferioare, ştiu să se ferească de consumul acestor plante dăunătoare organismului lor, de ce oare omul, fiinţa superioară, se pogoară mai prejos decît ele, şi cu toate avertismentele date de ştiinţă, se încăpăţînează să fumeze buruiana otrăvitoare ce-i dăunează vieţii?

"Căutaţi mai întîi Împărăţia lui Dumnezeu, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra."
Luca 12:31

14. CEIBA ŞI VULTURUL HARPY

Greu şi anevoie se dezvoltă plantele sub bolta pădurii tropicale. Lipsa de lumină le frînează creşterea şi dezvoltarea. Specii valoroase de copaci sînt înăbuşite de specii mai puţin valoroase, de liane şi spini.

Dar Ceiba sau Copacul de mătase cum i se mai spune nu se dă bătut, ci în dorinţa lui după lumină, perforează haina înverzită a boltei pădurii şi iese la suprafaţă, unde primeşte lumină suficientă de la soare. Ajungînd deasupra boltei nu mai este sufocat de plantele mai mici, şi se poate dezvolta în voie. Şi parcă în semn de încredere totală, Vulturul harpy îşi aşează cuibul între ramurile lui.

Priviţi acest vultur, care şi-a construit cuibul în copacul de mătase la o înălţime aproximativă de 40-50 m, deasupra pămîntului: Aici într-o linişte

sanctuară, vulturii îşi cresc puişorii îmbăiaţi în razele soarelui. Aici la mare înălţime odraslele lor sînt mai ferite de urmărirea şi atacul rău al dăunătorilor. Aici puişorii sînt îngrijiţi cu multă dragoste de părinţii lor, pînă într-o zi cînd îşi vor lua zborul spre înaltul cerului.

Aşa dar, după cum copacul de mătase a biruit hăţişurile şi s-a ridicat mult deasupra lor spre soare, tot astfel Credinciosul se ridică deasupra prea multor griji materiale, care altfel iar sufoca spiritul, i-ar îneca credinţa. Eliberîndu-se de strangularea grijilor lumeşti, creşte şi se dezvoltă pe plan spiritual, înălţindu-se spre Dumnezeu.

Şi apoi după cum vulturul îşi creşte puişorii la mari înălţimi, tot astfel fiii lui Dumnezeu îşi cresc copiii lor la o mare înălţime spirituală, într-o pace deplină, scăldaţi în razele dragostei lui Dumnezeu.

"Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru supt ceruri îşi are ceasul lui."
Eclesiastul 3:1

15. TIMPUL EDUCAŢIEI

Este o însuşire a tuturor lucrurilor, că atîta timp cît sînt tinere ele pot fi foarte uşor încovoiate şi modelate. Educaţia temeinică de creştere şi dezvoltare a unui pom se face cînd este tînăr. Atunci el poate fi curăţat şi altoit, atunci poate fi plantat şi replantat şi tot atunci poate fi uşor încovoiat, modelat şi dirijat în direcţia dorită de creştere şi fructificare. Îndreptarea pomului strîmb îşi are vremea ei, care odată pierdută n-o mai poţi cîştiga nicicînd.

În poezia Pomul Strîmb, poietul Nicolae Pop a scos foarte bine în relief necesitatea educaţiei copiilor cînd sînt mici.

POMUL STRÎMB

Precum e şi cu cîte-un pui de om
S-a întîmplat să crească strîmb un pom,
Că te-ncercau tristeţele şi plînsul
Cînd te uitai nedumerit la dînsul.

Mai mîndru pomişor în lume nu-i
Se lăudau cu el părinţii lui,

Care, avînd vederi nu prea corecte,
Nici că zăreau la el ceva defecte.

Sfidînd necontenit frumosul sfat
Ce adesea mulţi din preajmă li l-au dat;
Că dacă nu va fi-ndreptat la vreme,
Le va crea micuţul mari probleme.

Abia cînd pomişorul da în rod,
Văzură şi părinţii că-i nerod,
Şi se gîndiră ce-au de făcut
Să-l mai zvelteascǎ spre-a nu fi slut.

S-au opintit de zece mii de ori,
Au asudat, au plîns, s-au chinuit,
Vărsînd însă zadarnic sudori,
Era minune să fi reuşit!

De ce nu mai putea schimba nimic?
Căci, spre-a se înălţa în soare,
Pomul strîmb nu cînd e mare
Îl îndrepţi, ci... cînd e mic.

O făptură lăsată în voia ei, repede alunecă spre ticăloşie şi degradare! Înclinaţia copiilor spre păcat trebuie îndreptată la timpul potrivit. Vremea educaţiei creştineşti a copiilor se face cît sînt tineri şi mai receptivi. Mamelor ! Cît sînt încă fragezi învăţaţi-i să iubească. Să-l iubească pe Hristos, să iubească pe aproapele. Asta nu se învaţă cînd e prea tîrziu.

"...trăgea nădejde că are să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici."
Isaia 5:2

16. ÎNLĂTURĂ SĂLBATECUL DIN TINE !

Cînd se altoieşte o mlădiţă dintr-un soi valoros de măr, pe un portaltoi sălbatec, totdeauna portaltoiul avînd rădăcinile bine fixate în pămînt, va avea tendinţa să dea lăstari sălbateci.

Dacă aceşti lăstari vor fi lăsaţi ca să crească, mai tîrziu, la vremea

roadelor, ei vor influenţa negativ asupra formei şi gustului fructelor. Aşa se face că în acest caz, în loc să obţinem nişte fructe mari şi frumoase, cu gust delicios şi parfumat, ne trezim că avem nişte fructe pipernicite cu gust acru, ce seamănă mult cu merele pădureţe.

De aceia horticultorul bun, ştiind acest lucru, înlătură din timp lăstarii sălbatici. N-aţi văzut vreodată o tufă mare de trandafir care în ciuda faptului că a fost altoit, nu produce decît foarte puţine flori de valoare? Explicaţia slabei înfloriri constă în faptul că din tulpina sălbatică ce a fost altoită cu un soi de valoare, au crescut nişte lăstari sălbateci care nefiind eliminaţi la timp, pe lîngă faptul că au imprimat florilor anumite calităţi negative, au reţinut din hrana de care avea planta altoită nevoie ca să producă nişte flori mari, frumoase, de o calitate superioară.

Aceste vlăstare inutile, trebuiesc îndepărtate, pentru ca şi Cuvîntul plantat în tine, care poate mîntui sufletul tău, să aibă puterea de care ai absolută nevoie.

Firea pămîntească este sălbatecul din tine, care zădărniceşte toate roadele Duhului Sfînt. De aceea înlătură sălbatecul din tine.

Biblia zice:

"Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată dela harul lui Dumnezeu, pentruca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă turburare şi mulţi să fie întinaţi de ea."

Evrei 12:15

"Curăţiţi-vă mîinile, păcătoşilor; curăţiţi-vă inima, oameni cu inima împărţită!"
Iacov 4:8

17. ÎNLĂTURĂ BURUIENILE

Carol cel gras vizita din cînd în cînd mănăstirea Sf. Gallen, în care locuia, Notker, un om sfînt, care refuzase ce i se oferise.

Într-o zi sosi la Notker trimisul domnitorului ca să-l întrebe ce trebuie să facă pentru ca să-şi asigure sufletul.

Cînd sosi trimisul îl găsi pe Notker lucrînd în grădină, şi anume, era ocupat cu plivitul buruienilor şi cu udatul plantelor. "Spune Măriei sale, zise Notker, ca să facă şi el ceea ce fac eu acum."

Cînd Carol primi acest răspuns, înţelese imediat, şi spuse: "Ei da; aceasta este concluzia finală; înlăturarea buruienilor păcatului şi îngrijirea plantelor harului."

Găseşte oare grădinarul ceresc în noi harul prin care să ne poată creşte în asemănarea Sa?

Aşa dar:

"...să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, şi să ne ducem sfinţirea pînă la capăt, în frică de Dumnezeu."

2 Corinteni 7:1

"Binecuvîntat să fie omul, care se încrede în Domnul, şi a cărui nădejde este Domnul. Căci el este ca un pom sădit lîngă ape care-şi întinde rădăcinile spre rîu; nu se teme de căldură, cînd vine, şi frunzişul lui rămîne verde; în anul secetei, nu se teme, şi nu încetează să aducă roadă!"

Ieremia 17:7-8

18. POMII DE LÎNGĂ APE

Se ştie că pomii fructiferi sînt mari consumatori de apă. De exemplu un păr la maturitate deplină pe timp de vară scoate din ciclul terestru al apei pînă la 300-400 litri în 24 de ore. El smulge apa din menghinele pămîntului şi după ce o uşurează de sărurile minerale, îi dă propria căldură ca să se poată înălţa. Apa extrasă din pămînt îl ajută să crească, să fructifice şi să se lupte pe timp de uscăciune împotriva secetei. Pomii sădiţi lîngă izvoare, au apă din belşug. de aceea sînt bine dezvoltaţi, au frunzele verzi şi produc fructe bogate.

Tot aşa este şi credinciosul care se adapă de la izvorul vieţii.

"El este ca un pom sădit lîngă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui, şi ale cărui frunze nu se veştejesc: tot ce începe, duce la bun sfîrşit."

Ps. 1:3

"Aşa este binecuvîntat omul, care se teme de Domnul."

Ps. 128:4

19. PALMIERUL DIN PUSTIE

"Tamai caspi" face parte dintr-o specie deosebită de palmieri, care cresc în America de Sud. Palmierul acesta are însuşirea minunată de a atrage într-un fel ciudat umiditatea din atmosferă, pe care apoi o redă pămîntului sub forma de rouă înviorătoare. El creşte şi se dezvoltă în mijlocul pustietăţii şi este iubit nu numai de către oameni, dar şi de către toate

vieţuitoarele din deşert.

Din pricina însuşirii de a atrage umiditatea din atmosferă, în jurul lui apare în curînd o vegetaţie bogată, care creşte favorizată de roua ce cade în preajma palmierului. Chiar dacă ferestrele cerului sînt închise, şi rîurile din pricina lipsei de ploaie ameninţă să sece, cu atît mai activ este pomul dădător de ploaie. El este în stare să ia umiditatea dintr-un aer împotrivitor şi să creeze o oază ce oferă călătorului umbră răcoritoare şi înviorătoare.

Tot astfel creştinul trebuie să fie o binecuvîntare pentru familia lui, pentru vecinii lui, şi pentru societatea în care trăieşte.

"Voi suferi mînia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui, pînă ce El îmi va apăra pricina şi-mi va face dreptate; El mă va scoate la lumină, şi voi privi dreptatea Lui."

Mica 7:9

20. ORHIDEELE

Din pricina umbririi arborilor pădurii tropicale, frumuseţea reală a orhideelor este mult diminuată. Adevărata frumuseţe a florilor de orhidee din pădurile tropicale apare în urma pîrjolurilor pădurii, cînd soarelui îi este îngăduit şă-şi trimită lumina în locurile anterior umbrite.

Tot astfel în urma unor calamităţi naturale cu efect direct asupra oamenilor, luminei Dumnezeeşti îi este permis să între în locurile greu încercate, în locurile greu accesibile, urmare a cărui fapt, apar oamenii credincioşi mult mai frumoşi în virtuţi şi mult mai tari în credinţa în Dumnezeu.

"Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea; ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie."

1 Timotei 4:12

21. ZAMBILA DE APĂ ŞI POLUAREA

Această plantă posedă capacitatea de-a înlătura numeroşi agenţi poluanţi organici şi anorganici aflaţi în apele reziduale, încorporîndu-i în structura sa celulară, urmare a cărui fapt apa este curăţită de impurităţi, devenind curată.

Deosebit de eficace este în eliminarea unor particule de metale grele, cum ar fi fierul, zincul şi cuprul. Totodată se poate avea în vedere utilizarea ei în cadrul unui sistem adiţional de securitate pentru distrugerea elementelor radioactive.

Datorită acestor proprietăţi deosebite, pe care le are de a-şi face curăţenie în mediul în care trăieşte, naturaliştii o recomandă să se folosească pentru combaterea poluării rîurilor şi mărilor.

Ce minunat este să poţi scoate afară rîul dintr-o apă sortită morţii, să-l transformi în bine, iar apoi să-i redai viaţa.

Aşa dar învaţă tînără de la Zambilă:

Nu mediul rău să te transforme pe tine dintr-o fată bună credincioasă, într-o fată rea şi stricată, ci invers, tu în rugăciune către Tatăl, Domnul nostru, să transformi în bine, răul ce te înconjoară.

"Şi dă-te pe tine însuţi pildă de fapte bune, în toate privinţele. Iar în învăţătură, dă dovadă de curăţie, de vrednicie."

Tit 2:7

"Ferice de poporul ... care umblă în lumina Feţei Tale Doamne!"

Ps. 89:15

22. FLOAREA SOARELUI

Aţi văzut vreodată un lan de floarea soarelui înflorit? Ce splendoare! Ce frumuseţe! Ce minunăţie să vezi toate capitulele cu flori galben aurii, îndreptate cu faţa spre soare, de parcă ar fi primit comanda de aliniere către astrul zilei. De dimineaţă pînă seara, privesc tot timpul spre soare, urmărindu-i necontenit mişcarea pe bolta cerească.

Şi chiar dacă nu toate florile fac la fel, ele sînt doar florile soarelui şi-l iubesc mai mult decît celelalte. Iubesc lumina lui, iubesc căldura lui, şi sînt legate organic de soare. De aceea plantele acestea, de Floarea soarelui îşi schimbă poziţia capitulelor în funcţie de mişcarea soarelui.

Tot astfel, copii lui Dumnezeu îl iubesc pe Creatorul lor, au privirea aţintită spre Golgota, şi-L urmează pe Isus oriunde ar merge El. Puţin le pasă că alţii îşi bat joc de ei. Dorinţa lor fierbinte este ca să primească lumina de sus, şi să se încălzească la dragostea Mîntuitorului.

Veniţi dar să umblăm în lumina lui Dumnezeu!

"Veniţi în casa lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului."

Isaia 2:5

"Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvîrşirea credinţei noastre, adică la Isus..."

Evrei 12:2

"Lăsaţi-le să crească amîndouă împreună pînă la seceriş; şi, la vremea secerişului, voi spune secerătorilor: Smulgeţi întîi neghina, şi legaţi-o în snopi, ca s-o ardem, iar grîul strîngeţi-l în grînarul meu."

Matei 13:30

Mulţi oameni îşi pun întrebarea: Oare va fi posibilă alegerea celor buni din cei răi la ziua judecăţii? Şi cum va fi aceasta de vreme ce oamenii se aseamănă atît de mult între ei? Voi da doar un singur exemplu din natură, în care opera omului demonstrează că e posibil şi acest lucru.

23. TRIFOIUL ŞI TORŢELUL

Trifoiul are un duşman înrăit ce trăieşte în mod parazitar, înfăşurîndu-se pe tulpina lui, din care îi extrage seva cu ajutorul unor ventuze. Această buruiană parazitară se numeşteTorţel (Cuscuta Epithymun) şi este foarte temută de fermieri, de oarece le poate compromite recolta de trifoi. Separarea ei de trifoi nu se poate face în timpul vegetaţiei, pentru că aceasta ar însemna să smulgă şi plantele bune, adică trifoiul. De aceea fermierul e obligat să aştepte pînă la vremea secerişului, şi numai atunci separă seminţele de trifoi de cele de torţel, folosind un procedeu special.

De notat că seminţele celor două plante se aseamănă foarte mult atît ca formă cît şi culoare, aşa încît poate înşela pînă şi ochii expertului. Dacă vom privi însă la microscop, vom observa că pe suprafaţa seminţelor de torţel sînt aspirităţi, (nişte gropiţe mici) în vreme ce seminţele de trifoi sînt netede. Desigur că avînd cam aceeaşi mărime şi aceeaşi greutate s-ar părea că practic este imposibil de separat, pentru că, selectarea seminţelor de obicei se face fie pe bază de mărimi diferite a boabelor cu ajutorul sitelor, fie pe baza de diferenţă de greutate cu ajutorul vîntului.

Şi totuşi oamenii de ştiinţă au găsit o soluţie de separare a boabelor de trifoi bazată pe următorul procedeu: Seminţele de trifoi şi torţel aşa cum rezultă de la treerat, sînt introduse într-un coş şi amestecate cu apă şi pilitură de fier. Pilitura de fier intră în acele gropiţe de pe suprafaţa seminţelor de torţel, pe cînd la cele de trifoi fiind netede şi lucioase, pilitura nu se prinde de ele. Trecute apoi prin faţa unui cilindru magnetizat, seminţele de torţel vor fi atrase de magnet şi scoase afară cu ajutorul unor perii, iar după

aceea aruncate în foc. Seminţele de trifoi descotorosite de seminţele dăunătoare, vor trece în altă parte şi vor fi folosite pentru semănatul culturii trifoiului în anul următor.

Acum, dacă omul cu posibilităţi limitate e în stare să facă ce părea imposibil de făcut, şi să separe atît de bine seminţele celor două specii de plante, cu cît mai mult Dumnezeu atotputernic, căruia nimic nu-i este imposibil, va putea în ziua judecăţii să separe pe cei buni de cei răi.

"Tot aşa va fi şi la sfîrşitul veacului. Îngerii vor ieşi, vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor buni, şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor."

Matei 13:49-50

"Încredinţează-ţi soarta în mîna Domnului, şi El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit."

Ps. 55:22

24. PROPTELE ARBORILOR DE LA TROPICE

Pentru arbuştii şi arborii unei păduri tropice umede, sînt caracteristice aşa numitele rădăcini adventive, în formă de scîndură, ţăruşi sau contraforturi. Aceste rădăcini pornesc de pe trunchi de la o oarecare înălţime deasupra nivelului solului, iar în partea de jos sînt turtite lateral. Se pare că datorită aliniaturii lor, la suprafaţa solului, arborele capătă stabilitate şi o rezistenţă mai mare; ele joacă acelaşi rol ca şi o cruce postament pusă la baza unui brad de Crăciun.

Foarte interesanţi sînt arbuştii de mangrove care îşi formează nişte rădăcini adventive în chip de catalige. Aceste rădăcini se formează pe ramurile şi pe partea de sus a trunchiului, cresc în jos şi ajungînd la nivelul solului, intră în nămol şi fixează arborele în acest substrat puţin stabil.

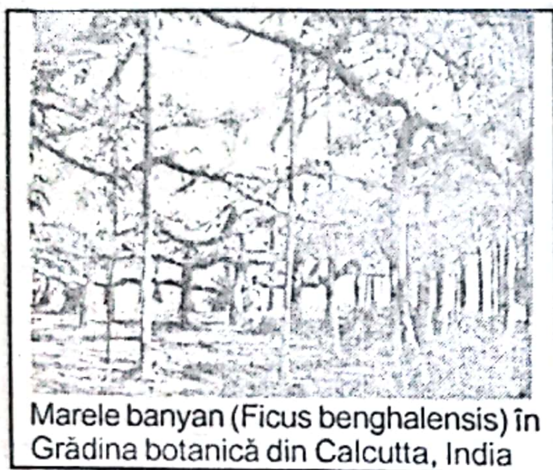
Dacă vrei să ai o mare stabilitate în convingerile tale religioase, să nu fii smuls de uraganele necredinţei şi purtat de valurile învolburate ale vieţii, tu ai nevoie de puncte de sprijin, pe care le poţi obţine prin proptelele credinţei.

Cu cît acestea sînt mai puternice, cu atît mai mult vei rezista tuturor încercărilor ce se vor abate asupra ta, şi vei fi mai mult ca biruitor.

"Sămînţa lui va fi puternică pe pămînt; neamul oamenilor fără prihană va fi binecuvîntat."

Ps. 112:2

25. SMOCHINUL INDIAN

Marele banyan (Ficus benghalensis) în Grădina botanică din Calcutta, India

Din miile de seminţe căzute aiurea dintr-un smochin Indian, (Ficus bengalensis) una a căzut într-un sol fertil. Nu după mult timp mica sămînţă a prins viaţa, şi-a început să germineze dînd nişte rădăciniţe, o tulpiniţă şi un muguraş, după prototipul speciei sale. Încetul cu încetul tulpiniţa a început, să se desprindă din menghina pămîntului şi să iasă la lumină, sub formă de o plăntuţă firavă, fără prea multă putere de a lupta împotriva factorilor externi neprielnici.

Dar Dumnezeu care iubeşte creaţia Sa, i-a creat condiţii prielnice de creştere şi dezvoltare şi a ocrotit-o. Curînd s-a ridicat deasupra celorlalte plante din jurul ei, aşa încît de acum era ca o mlădiţă mlădie ce se legăna în bătălia vîntului. Într-un interval de aproximativ 3-4 ani a devenit un copăcel cu ramuri şi frunze pline de vigoarea tinereţii. Peste încă cîţiva ani, a ajuns la maturitate. De acum solitarul copac părea stăpîn peste toată aria din jur. Era înalt, viguros, iubit de toate păsările şi animalele care se adăposteau la umbra lui. Părea•că a ajuns la culmea gloriei sale, ca apoi în scurt timp să treacă în declin.

Dar cu Smochinul Indian nu s-a întîmplat aşa. Ci abia atunci a început pentru el o perioadă de sute şi poate de mii de ani de glorie. Din ramurile lui a dat nişte rădăcini aeriene care coborînd în pămînt au devenit rădăcini subterane, iar partea aeriană (rădăcinele aeriene) ce au rămas între ramuri şi pămînt, cu timpul îngroşindu-se şi întărindu-se, au devenit tulpini secundare, propte de bază care permit copacului original să se extindă. An de an ramurile crescînd şi dezvoltîndu-se au produs noi tulpini secundare care au devenit noi stîlpi de susţinere, ocupînd din ce în ce o suprafaţă mai mare de teren. De la an la an, cu răbdarea care înfruntă timpul, frăţietatea de sute de tulpini apare, ca un templu de coloane într-un baldachin de frunziş. Astăzi smochinul care a răsărit din sămînţa, aceia micuţă, este un copac uriaş (numit de localnici Banyan tree) formînd o pădure dintr-un singur copac, ca zeiţele din legendele Indiene cu multe braţe.

El este un simbol al unirii frăţeşti şi al biruinţei. O asemenea pădure

provenită dintr-o singură sămînţă, respectiv dintr-un singur copac se poate vedea în Grădina Botanică din Calcuta, care numai la vîrsta de 100 de ani şi cîţiva, are o tulpină principală cu o circomferinţă de circa 13m şi cu peste 3.000 tulpini secundare sau ajutătoare.

Tot astfel, Biserica lui Hristos, este un smochin răsărit dintr-o sămînţă căzută cîndva pe un sol fertil, dar care a prins rădăcini şi cu timpul a crescut şi s-a dezvoltat formînd "o pădure" de credincioşi, un templu de credincioşi, uniţi prin dragoste în Hristos. Unire care le dă tăria şi izbînda împotriva vijeliilor şi furtunilor ce se abat uneori asupra lor.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune că noi sîntem templul Lui, şi că trebuie să fim uniţi într-un gînd şi o simţire. Şi atunci!

"Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta dela tine, şi legămîntul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine."

Isaia 54:10

"Căci Domnul are plăcere de poporul Său..."

Ps. 149:4

Hristos vede frumuseţe în poporul Său de aceea se interesează în deaproape de el. El se interesează de ai Săi, aşa cum un artist are un viu interes pentru creaţiile sale.

26. LYSANDRU ÎN VIZITĂ LA GRĂDINILE ÎMPARATULUI CIR

Cînd a venit trimisul grec la împăratul Cir, Stăpînitorul Persan l-a condus în grădinile sale, arătîndu-i diferite plante şi copaci, iar Lysandru şi-a manifestat deschis bucuria. Dar Cir i-a spus: "Este cu neputinţă să simţi aceeaşi plăcere şi satisfacţie de grădina mea, cum o simt eu, căci, adăugase el, după ce am trasat planul grădinei după propriile mele concepţii, am plantat, şi toţi copacii şi arbuştii aceştia, cu propriile mele mîini, i-am udat şi i-am îngrijit personal."

Tot aşa şi Domnul Isus găseşte o plăcere deosebită în poporul Său, pentru că l-a plantat pe fiecare în mod individual şi l-a curăţit cu sîngele Său.

"Căci noi sîntem lucrarea Lui, şi am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele

bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu..."

Efeseni 2:10

Şi de aceea El îşi găseşte plăcerea în noi.

"...blestemat este acum pămîntul ... spini şi pălămidă să-ţi dea..."

Genesa 3:17-18

27. GLIA ŞI BURUIENILE

Într-una din fabulele lui Esop se relatează că pe cînd stăpînul filozof împreună cu sclavul său Esop, făceau o vizită unui grădinar de meserie, grădinarul l-a întrebat pe filozof: "Cum se face că eu seamăn seminţele în pămînt, sap, gunoiesc, ud, apăr semănătura, şi totuşi creşte mai încet decît buruienile care cresc de la sine?" La, care filozoful n-a putut da un răspuns mulţumitor, dar Esop, sclavul i-a răspuns: Glia aceasta e mama, şi tot ce creşte de la sine din ea sînt copiii ei, grădinarul e tatăl, iar toate seminţele şi răsadurile puse de el, sînt copiii lui.

Glia e mamă bună faţă de copiii pe care i-a născut ea însăşi. Cu drag creşte glia ce se trage din pîntecele ei, cu ură rabdă ce nu e zămislit de ea!"

La fel firea păcătoasă din corpul nostru este fiica naturală a lutului, din care sîntem făcuţi. Poftele trupului, toate pasiunile şi pornirile rele, sînt buruienile şi mărăcinii care cresc de la sine, pe cînd spiritul este fiul adoptiv al trupului.

Năravurile rele şi poftele stricăcioase vin de la sine, fără să te osteneşti anume pentru procurarea lor, aşa cum cresc şi buruienile şi spinii, pe cînd pentru bucurie şi fericire, trebuie să te lupţi ca să le obţii, tot aşa ca şi pentru producerea grîului pentru pîine.

Calităţile spirituale şi virtuţiile se vor menţine curate numai prin rugăciune, şi se vor îmbunătăţi printr-o bună educaţie creştinească.

"...sînteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin diferite încercări."

1 Petru 1:6

28. GRĂDINA MICĂ CU FLORI

Un copil avea o grădină mică, în care semănase o mulţime de flori,

dar cari nu voiau să răsară. El semănase seminţele de flori cu multă băgare de seamă în pămînt, dar zadarnic că nici una din flori nu răsărise. Atunci copilul a alergat la grădinarul tatălui său şi i-a spus necazul. Cînd acesta veni să vadă despre ce e vorba, a spus: "Îţi voi face o grădină frumoasă, în care să crească tot ce doreşti."

Grădinarul puse mîna pe o sapă foarte ascuţită, şi cînd micuţul văzu instrumentul acesta teribil, îl apucă frica şi durerea de grădina lui micuţă. Grădinarul înfipse sapa în pămînt ca şi cînd voia să răscolească totul, dar se lovi de o piatră mare, care ocupa aproape toată porţia micuţei grădini. Omul a scos piatra, a răsturnat pămîntul, şi toată grădina a fost atît de răvăşită, încît micul copilaş începu să plîngă din pricina pustiirii.

Grădinarul asigură pe copilaş că-i va face o grădină frumoasă, şi se ţinu de cuvînt. După ce înlăturase placa mare de piatră care împiedecase ca florile să prindă rădăcini, grădinarul aduse pămînt bun, şi nu după multă vreme, totul prinse viaţă în mica sa grădină.

Tot aşa procedează uneori şi Domnul nostru Isus Hristos, răstoarnă tot pămîntul comodităţii noastre, îndepărtează pietrele mari de poticnire ce împiedică creşterea noastră spirituală şi care împiedică înflorirea sufletelor noastre.

Să nu plîngi ca şi copilul acela, ci mîngîe-te şi priveşte la rezultatele minunate pe care le datorezi mîinii şi lucrării Tatălui ceresc.

"...toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu..."

Romani 8:28

"Mă înfăşuraseră legăturile morţii... eram pradă necazului şi durerii."
Ps. 116:3

29. COPACUL ÎNŞELAT DE IEDERĂ

Tînăr şi falnic era copacul din pădure, şi nu era un altul mai semeţ decît el. Dar într-o zi o biată plăntuţă, ce se tîra pe pămînt îl rugă în mod stăruitor zicîndu-i:"Copacule, fii bun! Văd că ieşti mare şi puternic privirea ţi-e mereu spre soare, dar eu sînt slabă şi pipernicită, mă chinuiesc tîrîndu-mă prin frunziş, căutînd să adulmec o rază de lumină. N-ai vrea tu, bunule copac, să-mi dai voie ca să-mi sprijin tulpiniţa pe trunchiul tău?" La care copacul binevoitor, a răspuns printr-un da, necugetat.

A trecut o perioadă de timp mai îndelungată şi tulpiniţa de iederă

prinzînd viaţă a început să înconjoare tulpina copacului, şi să-şi înfingă "ventuzele" în scoarţa lui. Şi nu s-a mai mulţumit numai cu atît, dar îi sugea şi bunătatea de sevă de care copacul avea atîta nevoie pentru creşterea şi dezvoltarea ramurilor sale. După o altă perioadă, iedera a crescut, s-a dezvoltat şi hrăpăreaţă cum era, s-a urcat şi pe ramuri, strîngîndu-le şi luînd din vlaga lor.

De acum copacul era înlănţuit de tot de către tolerata lui, şi astfel dintr-un copac verde şi slobod, a devenit un rob al nesăbuinţei lui. Şi cu toate ca şi-a dat seama că a greşit, de acuma era prea tîrziu, să se mai poate descotorosi de iederă. Copacii din jur îi plîngeau de milă, plîngeau şi florile din cîmp, privindu-l şi văzînd în ce hal a ajuns el frumosul copac de altă dată. Acum legat, chinuit, de o slăbănoagă de iederă care nici măcar copac nu poate fi numit, ci doar liană.

Şi-a mai trecut o vreme, şi copacul verde s-a uscat, dar nu înainte de-a mai putea şopti vecinilor şi prietenilor lui: "Luaţi bine seama să nu păţiţi şi voi ca mine."

Acelaş lucru se poate întîmpla şi cu credinciosul, din cauza plăcerilor din lume. Un singur păcat pe care-l tolerează în viaţa lui, îl poate înlănţui, îl face rob, îl poate vlăgui de puterea spirituală a credinţei şi-l poate duce la pierzanie.

În Epistola către Evrei, capitolul 12 versetul 1, Cuvîntul lui Dumnezeu ne învaţă că trebuie să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne.

"Feriţi-vă de orice se pare rău."

1 Tesaloniceni 5:22

30. BRADUL PĂCĂLIT DE O MIRONOSIŢĂ

La marginea unei poieniţe dintr-o pădure de brazi, se afla un brad înalt, frumos, şi foarte bine dezvoltat. Era aşa de viguros, că îi întrecea pe toţi brazii din partea aceea de codru. S-a întîmplat însă că într-o după amiază liniştită s-a apropiat de falnicul brad un fluturaş gingaş ce avea un aer de nevinovăţie, plăcut la vedere, de culoare albă cu pete negre şi i-a zis: "Bradule dragă, sînt un biet fluturaş numit Mironosiţa pripăşit pe aici de pe alte meleaguri, căreia i-a venit timpul pentru depunerea ouălor. N-ai vrea tu bunule copac să fii atît de drăguţ încît să-mi dai voie ca să depun cîteva ouşoare în scoarţa trunchiului tău?"

"O cum să nu draga mea! Cu cea mai mare plăcere, că pentru o aşa fiinţă micuţă şi delicată ca tine este destul loc, unde dacă vrei, poţi să şi locuieşti în tihnă."

Şi numaidecît mulţumind politicos, femela fluture fără să mai zăbovească, se şi apucă şi căută un locuşor convenabil unde îşi depuse ouăle. Dar fluturaşul nu s-a mulţumit doar cu atît ci peste cîteva zile, i-a zis gazdei sale: "Bradule scump, văd că eşti tare amabil cu mine! Aş mai avea o mică rugăminte; Surorile şi fraţii mei sînt de cealaltă parte a dealului şi tare aş vrea să fie şi ei cu mine. N-ai vrea tu să-mi dai voie să-i aduc şi pe ei aici să stea cu mine, că nu sînt mulţi şi sînt tare paşnici."

La care amabil cum era bradul i-a răspuns: "O cum să nu, cu plăcere! Adu-i şi pe ei, că e loc destul şi aici şi aiurea în pădure."

În următoarea zi a apărut ca din senin o mică ceată de fluturaşi care repede s-au aciuat între ramurile tulpinei şi şi-au depus ouşoarele în crăpăturile scoarţei copacului.

Uitîndu-se la ei bradul îi privi cu plăcere! Era bucuros şi mîndru să aibă în preajma lui nişte fiinţe atît de delicate, a căror aripi străluceau în bătaia razelor solare, şi se fălea cu ei către toţi vecinii. Dar bucuria lui fu de scurtă durată, deoarece peste cîteva zile după depunerea ouălor, unul cîte unul dintre fluturaşi căzură morţi la pămînt, acoperind stratul de cetine uscate cu trupurile lor albe ca fulgii de zăpadă.

Curînd după aceea din ouşoarele depuse, au ieşit nişte viermişori mici de culoare verde, împodobiţi de o parte şi de alta a trupului cu nişte peri ţepoşi şi nişte ochi mari pofticioşi, a căror preocupare de seamă părea să fie numai să mănînce.

"Mîncare, mîncare, ne e foame! dă-ne să mîncăm!" strigau omizile către brad. Şi-au început să consume frunzele de pe cetini cu o verocitate de nedescris.

La început bradul şi-a zis "nu-i nimic că mănîncă şi ele cîteva frunze că sînt destule." Dar după cîteva zile văzîndu-le cît sînt de înfometate şi cum îi mănîncă toate frunzele, s-a îngrijorat profund ne mai ştiind ce să mai facă. Spre sfîrşitul verii falnicul brad era aproape complet desfrunzit. De acum arăta foarte trist şi urît fără podoaba frunzelor verzi, părea un schelet vrednic de plîns între ceilalţi brazi frumoşi cu cetinele şi cu frunzele pline de viaţă.

Văzîndu-se în starea aceasta deplorabilă, bradul le spuse vecinilor săi: "Mare greşeală am făcut! Uitaţi-vă la mine în ce hal am ajuns."

Dar toamna trecu repede, omizile transformate în nişte nimfe mici uşor bronzate, au trecut întru adormire şi prefacere, iar iarna lua locul toamnei şi începură viscole, frigul şi zăpada. Vîntul puternic lovind în ramurile

desfrunzite, rupea una cîte una şi le arunca pe pămînt. Greutatea omătului apăsa pe crengile slăbite şi fără vlagă, rupîndu-le. Mai spre sfîrşitul iernii frumosul brad se prăbuşi şi căzu la pămînt, dar nu înainte de a şopti vecinilor săi: "păziţi-vă de Mironosiţă!"

Tot astfel i se poate întîmpla oricărui credincios oricît de bun ar fi, dacă cochetează cu păcatul. Cînd diavolul şi-a găsit un locuşor în inima credinciosului; merge şi-i anunţă şi pe ceilalţi să vină şi să ocupe şi ei terenul propice desfăşurării activităţii lor.

De sigur că nu poţi împiedica fluturii să zboare pe deasupra capului tău, dar îi poţi împiedica să se aşeze şi să-şi facă cuib pe el.

"Domnul este lumina şi mîntuirea mea; de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele; de cine să-mi fie frică?"

Ps. 27:1

31. PLĂNTUŢA OCROTITĂ DE STEJAR

O plăntuţă mică care se află sub un stejar masiv, şi era ocrotită de vînt şi de întemperii, se simţea foarte bine sub această ocrotire. dar după o vreme a venit tăietorul de lemne cu securea lui foarte ascuţită şi a tăiat stejarul cel falnic. Atunci mica plantă s-a cutremurat, pentru că i se luase ocrotirea de care se bucura.

"Vai de mine", a spus plăntuţa, "de acum mă va arde soarele fierbinte, ploaia torenţială mă va inunda şi furtuna vijelioasă mă va dezrădăcina."

Însă în locul acestor rezultate de temut, datorită dispariţiei ocrotitorului de pînă atuncea, mica plantă a căpătat mai mult aer, mai mult soare şi sorbea mai mult din roua cerului. În aceste condiţii noi, ea a crescut mai frumoasă decît înainte, a dat flori frumoase la iveală care altfel n-ar fi înflorit niciodată, şi seminţe care se seamănă de la sine, în adîncimea pămîntului.

Bucură-te credinciosule cînd Dumnezeu te cercetează prin încercări, atunci cînd ia de la tine condiţiile bune, comode, care te-au ţinut pipernicit în cele ale credinţei. El face acest lucru în scopul de a croi un drum nou şi deschis între tine şi cer, pentru că darurile cerului să te poată inunda cu o mai mare abundenţă.

"Israele, pune-ţi nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, şi la El este belşug de răscumpărare!.

Ps. 130:7

"răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea."
Romani 5:4

32. RĂBDAREA CRIZANTEMEI

Nu sînt ce-a mai frumoasă dintre flori! N-am nici gingăşia ghioceilor, nici parfumul garoafelor şi nici măreţia crinilor. Firea mea are o singură calitate, aceea de a şti să îndure. La vremea cînd vorbesc, dintre florile care în timpuri bune înveseleau grădinile cu coloritul petalelor lor, am rămas singură. Surorile mele au adormit de mult în ţărîna pămîntului, dar eu vieţuiesc, rabd nopţile răcoroase şi reci ale penultimei luni a anului, şi biruiesc bruma ce vrea să mă doboare. Nostalgia după zilele însorite şi calde petrecute în tovărăşia surorilor mele, mă face să trăiesc clipe de dor după alte zile, cînd eram atît de fericită în parcul cu flori; de şi nu înflorisem încă.

Sînt totuşi fericită că în suferinţele mele pot aduce multă bucurie în sufletele oamenilor. Dumnezeu m-a făcut să aduc unora mîngîieri, altora suferinţe, şi oamenii mă folosesc atît în necazuri cît şi în bucurii. Ştiu că într-o zi cu îngheţ, voi adormi şi eu împreună cu părinţii şi cu surorile mele. Atunci gingăşia petalelor mele va dispărea. Frunzele se vor vesteji, şi vor cădea în pulberea pămîntului.

Habitusul acesta care astăzi suferă din cauza intemperiilor naturii, se va înfrăţi cu ţărîna, dar sînt bucuroasă că am o nădejde, ("Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnnezeu ." Romani 5:2) aceea că după o lungă noapte de iarnă, la primăvară, într-o zi cu soare mult, cînd razele-i la porunca divină vor încălzi din nou pămîntul, mă voi scula ca din mormînt, şi atunci sărutul soarelui va pune pecetea legămîntului de viaţă pe fruntea frunzelor mele.

Aşa dar omule ce te afli în toamna vieţii tale şi-ai rămas singur, fii tare! şi îndură cu demnitate vicisitudinile vieţii. Nu uita nici-o clipă că răbdarea aduce biruinţă în încercare. Şi chiar dacă ştii că odată vei adormi împreună cu cei dragi ai tăi, fii sigur că într-o zi cînd Fiul lui Dumnezeu, Lumina lumii, va apare pe cer în toată splendoarea, vei învia şi tu alături de toţi cei care îl iubesc pe Domnul.

Şi atunci alături de corul heruvimilor şi al serafimilor, alături de miile şi miriadele de creştini glorificaţi, vei intona un imn de slavă lui Dumnezeu.

"Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă."

Ioan 5:29

"...cine va răbda pînă la sfîrşit, va fi mîntuit."

Matei 10:22

33. FRUMOASĂ FLOARE A TOAMNEI

Din cartea: Cîntări nemuritoare

Frumoasă floare-a toamnei; tu singura-ai rămas.
Cînd toate celelalte zac moarte pas cu pas.
E faţa ta lovită de stropii ploii reci,
Dar străluceşti mai dulce, cu cît mai greu te pleci.

În jurul tău grădina e-un cimitir de flori,
Tu ştii că vine iarna, şi ştii curînd că mori.
Şi totuşi lupţi păstrîndu-ţi curajul neclintit,
În amintirea scumpă a soarelui iubit.

Cînd toate celelalte se ofilesc şi mor,
Cînd totu-i deznădejde şi plîns de-al verii dor,
Cînd totul e ruină, părînd pe veci pierdut,
Tu stai luptînd eroic, pe locul cunoscut.

Cu-ai tăi căzuţi sub colţii duşmanului la rînd,
Nu-ţi părăsi chemarea, rezistă rămînînd,
Ştiind că-i pîn-la urmă vrăjmaşu-nvingător,
Zîmbind primeşte-ţi moartea privind spre viitor.

Cu ultimele lacrimi de ghiaţă pe obraz,
Priveşte neclintită spre soarele viteaz,
Şi mori încredinţată că El va triumfa.
Că-n ziua Biruinţei şi tu vei învia.

Un singur păcat, e suficient ca să te distrugă.

34. SFATUL POMULUI BĂTRÎN, CĂTRE FLORILE DIN GRĂDINĂ

Într-una din predicile sale, marele predicator C.H. Spurgeon, relata

următoarea istorisire:

Într-o dimineaţă, pe cînd mergeam în grădină, am simţit un curent de aer proaspăt, care pusese în mişcare toate florile şi toate frunzele. Era timpul cînd florile începeau să vorbească între ele, şi atunci mi-am pus şi eu mîna pîlnie la ureche, ca să le ascult vorbele.

Tocmai atunci un pom bătrîn spunea: "Voi florilor, scuturaţi-vă omizile!"

"Şi pentru ce?" întrebară cam o duzină de flori de-a valma, căci ele erau ca şi unii copilaşi care întreabă mereu: "De ce?" cînd li se porunceşte ceva.

Bătrînul răspunse: "Dacă nu le scuturaţi vă vor mistui de vii."

Cuvintele acestea avură efectul dorit; florile ascultară şi se scuturară pînă ce căzură omizile. Dar într-unul din boschetele de trandafiri se afla un soi de trandafir care se scuturase aproape de toate omizile păstrînd numai una singură, despre care spuse: "O, cît de minunată este omida asta. E atît de catifelată! O voi păstra!"

Bătrînul copac auzi spusele trandafirului şi-i strigă: "O singură omidă e suficientă ca să te distrugă."

"Dar," spuse trandafirul, "priveşte numai la mantaua asta atît de frumoasă, la ochii aceştia negri şi la piciorușele aste multe şi micuţe. Nu! Pe asta o voi păstra, căci nu-mi poate face nici un rău."

După cîteva zile, trecui pe lîngă trandafirul acesta; nu mai avea nici o frunză. Toată frumuseţea lui dispăruse, era aproape mort şi îi mai rămăsese doar atîta viaţă cît să-şi deplîngă prostia, căci despre aceasta părea să mărturisească stropii de rouă cari atîrnau ca nişte lacrimi de frunzele zdrenţuite ale plantei.

"Vai de mine" se tîngui trandafirul "nu m-am gîndit că o singură omidă m-ar putea distruge."

Scriptura spune:

"De aceea lepădaţi orice necurăţenie şi orice revărsare de răutate şi primiţi cu blîndeţe Cuvîntul sădit în voi, care vă poate mîntui sufletele."

Iacov 1:21

"Căci cel neprihănit de şapte ori cade, şi se ridică..."

Prov. 24:16

35. GRÎUL LUI TATA

Era pe la începutul lunii iunie, lanul de grîu pe care tata l-a semănat în toamnă arăta foarte frumos şi promitea o recoltă bogată. Grîul începuse

să-i dea spicul, şi frunzele-i verzi se îmbăiau în razele soarelui, lucrînd necontenit la prepararea hranei, atît de necesară creşterii şi dezvoltării plantelor. Peste toată ţarina se aşternuse o linişte deplină, şi bucuria gîzelor de a trăi, se manifesta prin zumzetul cîntat ca o serenadă a florilor abia ieşite din luna mai, din care unele începeau să se pregătească pentru împlinire.

Dar, deodată, ca din senin, pe cer a apărut un mic nouraş aproape nebăgat în seamă, iar după cîteva minute s-a stîrnit un vînt năprasnic, care fără milă a doborît la pămînt multe din plantele de grîu, ce făceau parte din lanul lui tata. Şi ca şi cum n-ar fi fost suficiente ravagiile vîntului nemilos, o ploaie cu grindină a căzut din nori peste bietele plante îngenunchiate la pămînt, lovindu-le şi rănindu-le fără milă. Din fericire însă, furtuna n-a durat mult. După ce şi-a lăsat tristele-i amprente a trecut, şi s-a dus nu ştiu unde.

Uitîndu-mă atunci cu nostalgie la lanul frumos de odinioară ce avea plantele drepte ca lumina, cu vîrful spicelor spre soare, şi văzîndu-le culcate la pămînt şi zdrobite, m-a prins o stare de revoltă, şi am zis: Doamne ce s-a ales de grîul nostru, pentru care împreună cu tata am trudit pregătind terenul şi semănîndu-l, în care ne pusesem atîta speranţă?... A trecut mai bine de trei săptămîni după care împreună cu tata am ieşit iarăşi în ţarină, să mai vedem cum arată grîul, şi nu mică ne-a fost mirarea, cînd apropiindu-ne de lan am văzut că aproape toate plantele şi-au revenit în poziţia erectă.

Ce mare bucurie pentru noi! De necrezut, dar grîul îşi recăpătase poziţia şi frumuseţea de altă dată, ba mai mult spicele dăduseră în pîrgă. Lanul de grîu împrumutînd de la soare mirifica culoare aurie, avea spicele doldora pline de boabe. Atunci tata zîmbindu-mi, a spus bucuros: “Şi totuşi băiete, vom avea recoltă bogată!”

Dar ce s-a întîmplat oare între timp de s-a înfăptuit minunea? După ce a trecut năpasta, norii de pe cer împrăştiindu-se prin înălţimi, a apărut din nou pe cer soarele în toată splendoarea şi cu toate binefacerile lui, căci aşa cum spune poetul:

“Nu te-ndoi ci crede că după orice nor,
E-un soare şi mai dulce şi mai strălucitor.
Nu norul este veşnic ci soarele-i acel,
Ce-nvinge şi rămîne, stăpîn în urmă-i el.”

...Grîului care era căzut, i-a venit în ajutor soarele care l-a invitat să privească spre el ca să fie salvat. Şi plantele avînd proprietatea fototropică de a se îndrepta spre sursa de lumină, s-au îndreptat spre soare, şi au început să se ridice. Această ridicare a fost ajutată de o substanţă numită auxina ce s-a concentrat în ţesuturile din zona afectată, stimulînd refacerea ţesuturilor şi creşterea plantelor.

Astfel grîul nostru căzut la pămînt, a fost ridicat din starea lui de cădere, şi deşi la un moment dat atît tata cît şi eu nu mai trăgeam nădejde de revenire, datorită celor două puteri; a soarelui şi a celei interioare, grîul a fost salvat şi ne-a adus rod bogat.

Tot astfel se întîmplă şi cu credincioşii. Uneori au şi căderi, sînt zdrobiţi de loviturile diavolului, dar acolo smeriţi în cădere, o forţă de sus de la Dumnezeu izvorîtă din dragostea lui Isus le întinde o mînă de ajutor şi le zice:

"Ridicaţi-vă, staţi drept şi priviţi la mine!"
"Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, şi pe nenorocitul care n-are ajutor."
Ps. 72:12

În noi există o putere lăsată de Dumnezeu numită voinţă, care dacă este pusă la lucru, împreună cu puterea de sus ne ajută să fim izbăviţi din cădere, şi ridicaţi din nou la starea normală de buni credincioşi ai Domnului.

Isus i-a ziz: "Vrei să te faci sănătos?"
Ioan 5:6

"Trestia frîntă n-o va zdrobi..."
Isaia 42:3

36. PUTEREA ÎNCERCĂRII

de un autor creştin

Gingaş, subţire-un fir de iarbă
Se scaldă zîmbitor în soare
Şi-aşteptă însetat să soarbă
Duioasă şi răcoritoare
o adiere...

E-odihnitor, e o plăcere
Să lase razele duioase
Să-i prindă trupul în tăcere,
Şi-apoi în caldă mîngîiere
el să se lase .

E drept şi zvelt şi creşte firul...
Pămîntu-i dăruie viaţă,

Plăcut îl leagănă zefirul
Şi se-oglindeşte dimineaţa
  în roua clară.

Dar într-o zi, mai înspre seară,
Porneşte-un vînt ce nori aduce
Şi soarele îşi strînge iară
Uimite, razele şi pleacă
  să se culce.

Începe ploaia... Ce puhoi
Desţelenit din înălţime...
Închid fereastră; chiar şi noi
Ne-adăpostim acum, vezi bine
  şi nu ne place.

Dar firicelul meu ce face?
O picătură l-a lovit
Şi tremură stingher, dar tace...
O altă, iarăşi, a primit,
  tot grea, dar tace.
Se-ndoaie răbdător şi stă
Să-l bată ploaia şi să-l doară;
S-a aplecat şi stă culcat
În timp ce ploaia dă şi dă
  şi cară...

E la pămînt şi biciuit
De vînt, de ploaie şi noroi,
El crede tare-ntr-un sfîrşit
Al dureroasei, lungii ploi,
  şi stă culcat

Iar eu la geam m-am aşezat,
Privesc mereu şi-mi spun în gînd;
"Viaţa-i scurtă s-a-ncheiat.
E mic şi ploaia l-a călcat,
  l-a frînt!

Dar uite, norii pleacă, toţi,
Iar apa curge şi dispare
Croindu-şi în pămînt cărare...
E un mister ce nici nu-l poţi
cuprinde-n tine

...Nu, nu se poate! Văd eu bine?
E firul meu acesta oare?
Stă drept şi falnic, în picioare!
Doar la pămînt a fost culcat!
S-a ridicat

Din stropii grei ce l-au lovit
Şi l-au culcat în tină,
Şi-a tras putere însutit,
S-a ridicat şi neclintit
stă în lumină.

Creşte sub ochii mei acum,
Mai mult ca niciodată
Şi-şi trage seva nu din scrum,
Ci chiar din lovitura dată,,
din ploaia minunată.

M-am întrebat eu pîn-acum;
"În încercarea dreaptă
Rămîn culcat şi frînt pe drum?
Sau mă ridic şi pot să spun;
Am mai crescut o treaptă!?"

Un mugur s-a-ntîlnit c-o rază,
Şi-nfioraţi au tresărit!
Din sfînta lor îmbrăţişare,
O dulce floare-a răsărit!

37. CRINUL DIN GUNOI

Nu ştiu prin ce împrejurare, într-o primăvară timpurie, un bulb de crin a căzut într-o băltoacă cu noroi şi gunoaie. Se părea că bulbul e pierdut

pentru totdeauna, că atîţia alţii care s-au împotmolit în noroiul din mocirlă, de unde n-au mai putut ieşi niciodată. Dar iată că a doua zi soarele a început să încălzească cu razele-i binecuvîntate şi noroiul a dat să se usuce. După cîteva zile bulbul de crin, la chemarea tainică a razelor de soare şi-a revenit din amorţeala ce-l stăpînea din timpul iernii, a prins viaţă, şi numaidecît, ajutat de căldura şi lumina soarelui s-a apucat de lucru. Şi din bulbul acela căzut în gunoi, a ieşit cea mai frumoasă floare, a cărei frumuseţe a întrecut toată slava Solomoniană, iar o parte din gunoiul acela puturos, crinul l-a transformat într-un splendid parfum.

Scriptura spune:

"Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine.

Romani 12:21

"Tu eşti ocrotirea mea, Tu mă scoţi din necaz.
Tu mă înconjuri cu cîntări de izbăvire."

Ps. 32:7

38. PLĂNTUŢA DIN PĂDURE ŞI RAZA DE SOARE

Odată a crescut în mijlocul pădurii o plăntuţă mică. Copacii cei mari îşi întinseră ramurile deasupra şi planta micuţă îşi zise:

"Pe mine nu mă va atinge raza de soare. Am la mine o floricică pe care aş dori mult s-o deschid, dar lucrul acesta nu-l pot face pînă ce nu mă va înviora raza soarelui; dar tare mă tem că aceasta nu se va întîmpla niciodată. Frunzişul des, trunchiurile şi crăcile aceste uriaşe ale stejarilor înalţi şi ale fagilor puternici îmi ascund soarele cu totul de micimea mea."

Dar la timpul potrivit, soarele privind printre ramuri, a trimis un surîs micuţei plante, căci nu există nici-o floricică la care să nu se gîndească Dumnezeu şi de care să nu poarte El de grijă. Nu se spune pe bună dreptate că fiecare firişor de iarbă îşi are picurul său de rouă? Şi cugetaţi voi oare că Dumnezeu vă va da uitării pentru că sînteţi atît de neînsemnaţi? El cunoaşte timpul rîndunelelor, şi ştie cînd îşi adună furnicile proviziile de iarnă, şi atunci oare să nu se gîndească şi la voi?

Scriptura spune:

"Domnul Şi-aduce aminte de noi: El va binecuvînta casa lui Israel, va binecuvînta casa lui Aron, va binecuvînta pe cei ce se tem de Domnul, pe cei mici şi pe cei mari."

Ps. 115:12-13

"... lucrările lui sînt desăvîrşite..."

Deuteronom 32:4

39. CUVÎNTUL FIRULUI DE IARBĂ

Nu sînt înalt ca trestia, sora mea, şi nici nu mă pot compara cu vărul meu, falnicul stejar, nici ca înălţime, nici ca formaţiune arhitecturală, şi nici ca tărie în faţa duşmanului ce mă împresoară. Nici măcar "plantă" nu mi se spune, ci simplu "fir de iarbă". Dintre toate plantele de pe pămînt, sînt cel mai de pe urmă. Şi dacă n-am avea harul să fim multe ca nisipul mării, nimeni nu m-ar băga în seamă. De multe ori sînt umilit, pînă şi porcii mă calcă în picioare şi mă terfelesc în fel şi chip. Nu port nici măcar o floare frumoasă ca laleaua ca să pot fi admirat, şi măcar odată să pot fi şi eu, ca unul dintre ai noştri, oaspete de onoare într-o vază de cristal, pe masa împăratului. Animalele erbivore mă consumă, spinii mă sufocă, scaieţii îmi împresoară neamul. Uneori stau şi mă uit cu jind la ciulinii ăştia, ce bine e de ei că nici măcar elefanţii nu le au treaba, şi-şi prăsesc speţa-n voie. Şi totuşi cînd văd că urîciunile astea de spini sînt uneori tăiaţi, adunaţi grămezi, apoi puşi pe foc să ardă, mă umple mila, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că mie, nevrednicului, mi-a hărăzit alt destin.

Menirea mea este să susţin şi să întreţin viaţa pe pămînt, şi lucrul acesta îl fac cu foarte mare plăcere.

"Iar tuturor fiarelor pămîntului, tuturor păsărilor cerului, şi tuturor vietăţilor cari se mişcă pe pămînt, cari au în ele o suflare de viaţă, le-am dat ca hrană toată iarba verde."

Genesa 1:30

Cînd mă gîndesc că tot ce se mişcă pe pămînt, toată suflarea terei, puternici şi slabi, mari şi mici, buni şi răi îşi clădesc viaţa şi o susţin pe umerii mei, atunci îmi zic: Doamne! De ce oare mi-ai încredinţat mie, cea mai slabă dintre cei slabi, cea mai de pe urmă dintre cei de pe urmă aşa o mare responsabilitate, ca să produc hrană pentru toate vieţuitoarele de pe pămînt?

Ai făcut din mine, cea mai complexă şi mai economică uzină din lume, prototip de uzină vie. Ai făcut din mine un depozit energetic, un acumulator viu, un adevărat depozit de raze solare. Ai poruncit razei de soare ca, împreună cu picătura de rouă, cu bioxidul de carbon şi cu elementele chimice în prezenţa grăuntelui de clorofilă, să plămădesc viaţa, şi să produc albumine, proteine şi cîte altele. Sînt un izvor de fabricaţie al sutelor de substanţe. Ai făcut din mine sediul fotosintezei, şi singurul loc din

lume unde energia luminoasă emisă de soare este convertită în energie chimică, sînt frunzele regnului meu vegetal.

Ce miracol ai făcut tu din mine! De şi nu port un creier complex ca şi omul, şi nici nu sînt înzestrat cu un computer ca uzinele moderne făcute de oameni, ştiu să-mi dozez exact elementele şi compuşii simpli, şi să-i prepar transformîndu-i în compuşi complecşi şi de calitate superioară, aşa cum tu mi-ai poruncit, ca ele, vieţuitoarele de pe pămînt să aibă cele trebuincioase.

Ai făcut din mine un generator de oxigen fără de care viaţa ar fi imposibilă pe pămînt, şi pe deasupra ne-ai dat şi culoarea verde, odihnitoare, poruncindu-ne să îmbrăcăm cu trupurile noastre, ca un covor, întreg pămîntul!

Cît de mari sînt lucrările Tale Doamne. Strălucire şi măreţie este lucrarea Ta!

Tu eşti mare, eu sînt mic,
Tu eşti totul, eu nimic.

"Căci Tu mă înveseleşti cu lucrările Tale Doamne..."

Ps. 92:4

"...vor fi altoiţi; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăş."

Romani 11:23

40. DIALOGUL DINTRE POMICULTOR ŞI PUIETUL SEMI-SĂLBĂTICIT

Unui pomicultor i-a răsărit un puiet pe jumătate sălbatec în livada sa. Puietul Ionatan se trăgea din sămînţa unui măr de cel mai bun soi pe care l-a avut vreodată gospodarul în livada sa. Pomicultorul, văzîndu-l cum creşte atît de frumos, l-a iubit, şi de aceea i-a zis:

"Pomişorule dragă, tu eşti tînăr şi frumos şi eu te iubesc mult, dar ştii, în grădina mea n-ai ce căuta. Aici tu poţi trăi numai dacă produci mere bune. De aceea vin şi te întreb, n-ai vrea să-mi dai voie să te tai, să te curăţ de ramurile sălbatice, şi apoi să te altoiesc cu o mlădiţă de soi bun?"

La care pomişorul intrigat i-a răspuns: "Bine, dar eu sînt de soi ales, părintele meu a produs cele mai frumoase mere din livada ta, şi atunci de ce să accept să fiu ciuntit de tine, şi altoit cu o mlădiţă de alt soi?"

"O, da!" îi răspunse gospodarul: "este adevărat că te tragi dintr-un neam de soi bun. Numai că tu ai moştenit sălbatecul unuia din părinţii tăi. Firea ta pămîntească este rea, şi eu vreau să ţi-o schimb într-o fire bună.

Vreau să te fac să
grădina mea."
"Bine, dar ş
doar ţi-am spus că
numai lasă-mă aşa
"Nu, n-ai să
spuse pomicultorul
pipernicite şi poate
transmise ereditar
transformi dintr-un
"Bine, dar în
de ce nu-i altoieşti
"De ce? Ţi-ar
vreau ca tu să faci
ce fac eu cu ceilalţi
"Ascultă-mă n
fii tăiat şi altoit, şi v
foarte curînd, te voi s
să arzi împreună cu
Iar pomişorul
dar mă tem că nu voi
măsura pretenţiilor ta
"O!" îi zise pom
interesa îndeaproape
condiţiile de trai. Voi
aşa că vei putea fruct
Au trecut de at
soi, a devenit un pom
stăpînului său. Este a
a încercat să dea nişt
nu cumva să influenţez
livezii.
Cred că aţi recu
de credincioşi crescut î
de ce e necesar ca s
părinţii lui sînt credinci
schimbarea vieţii lui, de
Nu vrei şi tu să a
Hristos, viaţa ta va fi tra
care va aduce roade bu

Vreau să te fac să produci şi tu mere bune, ca şi ceilalţi pomi fructiferi din grădina mea."

"Bine, dar şi eu vreau să produc mere bune" îi zise pomişorul "că doar ţi-am spus că sînt din sămînţă de soi bun, şi voi produce fructe bune, numai lasă-mă aşa cum sînt, că sînt bine."

"Nu, n-ai să poţi produce prin tine însuţi aşa cum eşti, mere bune," îi spuse pomicultorul. "Dacă te las aşa cum eşti, vei produce mere acre şi pipernicite şi poate chiar şi spini. Unele din însuşirile tale ce ţi-au fost transmise ereditar sînt rele, şi eu vreau să ţi le înlătur şi să te ajut ca să te transformi dintr-un pomişor sălbatec, într-un pom nobil.

"Bine, dar în grădina ta mai sînt atîţia alţi puieţi sălbatici ca şi mine, de ce nu-i altoieşti pe toţi? De ce vrei să mă faci să sufăr numai pe mine?"

"De ce? Ţi-am spus doar că te iubesc şi te-am ales doar pentru că vreau ca tu să faci parte din fala pomilor livezii mele. Şi apoi, ce-ţi pasă ţie ce fac eu cu ceilalţi puieţi din grădina mea?"

"Ascultă-mă mai bine pe mine! Îţi ofer două şanse; sau accepţi ca să fii tăiat şi altoit, şi vei trăi, sau nu accepţi nimic, şi în acest caz într-o zi foarte curînd, te voi scoate din rădăcini şi te voi arunca în cuptorul cu foc ca să arzi împreună cu ceilalţi pomi nevrednici de grădina mea".

Iar pomişorul sălbatec îi răspunse: "Să fiu aruncat în foc nu vreau, dar mă tem că nu voi fi vrednic să pot produce fructe bune şi frumoase pe măsura pretenţiilor tale."

"O!" îi zise pomicultorul: "dar eu te voi îngriji în mod deosebit. Mă voi interesa îndeaproape ca să ai hrană şi apă din belşug. Îţi voi asigura toate condiţiile de trai. Voi fi cu tine! Te voi feri de dăunătorii animali şi vegetali, aşa că vei putea fructifica în voie."

Au trecut de atunci cinci ani şi pomişorul nostru, altoit cu mlădiţă de soi, a devenit un pom cu fructe alese, mari şi gustoase ce făceau bucurie stăpînului său. Este adevărat că de cîteva ori firea sălbatecă a portaltoiului a încercat să dea nişte mlădiţe, dar pomicultorul grijuliu, le-a înlăturat, ca nu cumva să influenţeze în rău fructele. Aşa că de acum devenise mîndria livezii.

Cred că aţi recunoscut în pomişorul cel tînăr pe un copil din familie de credincioşi crescut în biserică, dar care cu toate că la început n-a înţeles de ce e necesar ca să fie transformat, crezînd că e suficient faptul că părinţii lui sînt credincioşi, pînă la urmă înţelegînd Cuvîntul, a acceptat schimbarea vieţii lui, devenind un copil al lui Dumnezeu.

Nu vrei şi tu să accepţi ca Isus să lucreze în viaţa ta? Unindu-te cu Hristos, viaţa ta va fi transformată dintr-un păcătos cum eşti, într-un mîntuit, care va aduce roade bune şi sfinte plăcute Lui.

Scriptura spune:

"Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blîndeţea, înfrînarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege."

Galateni 5:22-23

"Fii cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii, pe care o dai altora..."

1 Timotei 4:16

41. PUIEŢII SĂLBATICI DIN GRĂDINA LUI IONICĂ

Nu ştiu prin ce împrejurare, cu ani în urmă bunului meu prieten Ionică i-a răsărit în grădină un puiet de măr sălbatec. Ionică l-a îngrădit să nu-l distrugă animalele, l-a îngrijit dîndu-i îngrăşăminte şi apă, aşa încît în anul următor puietul de măr a devenit tare frumos, de-ţi era mai mare dragul să-l priveşti. Dar bunul meu prieten, ştiind că dacă îl lasă să crească în voie, aşa sălbatec cum este, mai tîrziu va da fructe rele, a făcut rost de o mlădiţă de soi bun şi, după ce l-a tăiat la o oarecare înălţime de la suprafaţa solului, l-a altoit.

Apoi i-a aplicat o îngrijire specială, dîndu-i toate cele necesare, dar nu fără să-l facă să sufere din pricina tăierilor şi stropirilor pe care i le-a aplicat. După această perioadă de timp, mărul altoit l-a răsplătit cu cele mai frumoase mere, dulci şi aromate. Astfel, dintr-un măr sălbatec, datorită dragostei cu care l-a altoit şi l-a îngrijit, a reuşit să obţină un măr de soi nobil, ce aducea bucurii întregii lui familii şi chiar prietenilor şi vecinilor săi.

S-a întîmplat însă, că după cîţiva ani să răsară un alt puiet de măr sălbatec tot în grădina lui Ionică. Între timp omul cîştigase o sumă mare de bani şi se îmbogăţise. Şi fiindcă preocupările lui cotidiene de acum nu-i mai lăsau timp să se ocupe de bietul măr sălbatec, l-a lăsat să crească în voie, fără să se mai ocupe de el. Zadarnic îi mai spunea soţia: "Omule! Fă bine şi ocupă-te şi de mărul acesta," că el nu-şi mai găsea timp să facă acest lucru. Zadarnic î-au spus prietenii şi vecinii lui: "Ionică nu-l lasă să crească aşa sălbatec, mai bine curăţă-l de crengigile spinoase şi altoieşte-l ca şi pe celălalt, cu o mlădiţă de soi bun." De fiecare dată le spunea că au dreptate, însă niciodată nu şi-a găsit timp să se ocupe de el.

Timpul însă a trecut repede, şi mărul a crescut şi s-a dezvoltat producînd fructe; dar vai ce păcat, că ele erau acre ca oţetul. Acum prietenul

meu se uita mîhnit la fructele acre şi pipernicite, dar de acum era prea tîrziu să-l mai altoiască. Să-l scoată, îi părea rău, că era tare frumos şi îl iubea însă îi era ruşine de toţi prietenii şi vecinii săi că în curtea lui, sub ochii săi a crescut un măr sălbatec care ar fi putut să fie transformat la timp, dar n-a făcut-o, şi asta numai şi numai din vina lui.

Poate că şi tu, biet creştin, ai crescut în familia ta doi copii din care de unul te-ai ocupat la timpul potrivit şi acum e un bun credincios, de care te bucuri nespus văzîndu-i roadele, dar de celălalt, mulţimea preocupărilor te-a făcut să uiţi de datoria de a-l educa la timp, şi acum îţi pare rău că e un necredincios, Tu primeşti multă ruşine din partea lui, şi aceasta numai pentru că nu ţi-ai făcut datoria la timp faţă de el.

Ştiu că ţi-e greu să-ţi culegi roadele pe care le meriţi. Tu nu vei putea face nimic, doar harul lui Dumnezeu, care este nemărginit, mai poate transforma un păcătos bătrîn cu un caracter înrăit, sălbatec, într-n păcătos mîntuit, care să se asemene unui pom altoit, sădit lîngă ape.

"...călcaţi pe urmele celor ce, prin credinţă şi răbdare, moştenesc făgăduinţele."

Evrei 6:12

42. ŞI TOTUŞI FIRICELUL DE IARBĂ ÎNVINGE

Este o minune cum firicelul de iarbă mai subţire ca un fir de aţă, reuşeşte să străbată stratul gros şi uneori pietros al pămîntului, şi să iasă la suprafaţă. Ce forţă mirifică îi dă o putere atît de mare lui, firavului fir, să străpungă un strat de pămînt aşa de dens, să se elibereze de menghinele pămîntului, şi să iasă din întuneric la lumină unde să se înfrupte din binefacerile soarelui? Să aibă oare firicelul de iarbă o credinţă că în afară de întunecimea pămîntului există undeva mai sus de pămînt un soare care dă lumină, şi că numai prin acesta ar putea el trăi? Cine i-a şoptit că el este destinat să iasă la soare, să trăiască în prezenţa lui, şi să se dezmierde în bucuriile razelor lui? Oricum el se luptă, se zbate din răsputeri să scape din strînsorile gliei. Piedicile sînt uneori neînchipuit de mari. Şi totuşi firicelul de iarbă învinge!

De sigur că veţi zice: aceasta se întîmplă datorită geotropismului negativ, prin care tulpinile în ciuda legii gravitaţiei totdeauna au tendinţa de a se ridica din pămînt spre soare. Dar întrebarea logică se pune: Cine oare a întocmit această lege a tropismului? Cine-i dă putere de străbatere a

pămîntului şi de biruinţă a forţei gravitaţionale, dacă nu o forţă care este mai mare decît toate? Şi apoi, veţi spune; firicelul de iarbă mai are şi o scufiţă aşezată în vîrful de creştere care este ca o platoşe cu ajutorul căreia poate străpunge stratul de pămînt de la suprafaţă.

O! Da, şi asta este adevărat, numai că o altă întrebare se pune: Cine a aşezat-o acolo? Cine i-a stabilit "duritatea" şi resistenţa la obstacole? Oricum firicelul de iarbă învinge!

Tot astfel: Noi sîntem slabi, sîntem nişte fiinţe firave. Trăim într-o lume întunecată de poluările fărădelegilor păcătoase, dar sîntem conştienţi că locul nostru nu e aici, de aceea ne zbatem să scăpăm din menghina păcatelor şi să ieşim la lumina lui Hristos. Noi sîntem branşaţi pe Hristos, şi acolo în mărire ne vom bucura în strălucirea Tatălui.

Deci să avem credinţa în Dumnezeu! "...să ne îmbrăcăm cu platoşa credinţei şi a dragostei, şi să avem drept coif nădejdea mîntuirii."

1 Tesaloniceni 5:8

"Fiţi supuşi oricărei stăpîniri omeneşti, pentru Domnul."

1.Petru 2:13

43. PALMIERII FLEXIBILI

Dacă veţi trece vreodată pe strada Brookside din Redlans, California, veţi observa că pe marginea drumului sînt plantaţi o mulţime de palmieri de talie înaltă. Pentru un iubitor de natură este o plăcere deosebită să-i privească şi să le admire frumuseţea. Cît sînt de minunaţi! Ce tulpini înalte şi drepte, ce ramuri cu frunze ordonat aşezate înspre vîrful tulpinilor. Dar ce e mai interesant e faptul că palmierii aceştia cînd sînt loviţi de vînturi puternice, deşi au o înălţime de 50-60m, şi sînt destul de subţiri, nu se rup, ci se apleacă mult într-o parte şi alta ca nişte trestii clătinate de vînt. Rezistenţa fibrelor şi flexibilitatea lor la vînturi îi face să reziste încercărilor grele care uneori trec peste ei.

Cînd văd asemenea măiestrie mă gîndesc la noi credincioşii:
Ce bine e să fim tari în faţa greutăţilor ce trec peste noi, dar în acelaş timp cît este de necesar să fim uneori maleabili.

Aşa cum e palmierul cînd e suflat de vînturi se apleacă într-o parte şi alta atît cît să nu se rupă, pentrucă dacă nu s-ar apleca, cu siguranţă s-ar frînge sub greutatea vîntului. Tot astfel uneori e necesar să nu fim prea

rigizi, dar nici să ne aplecăm prea tare, ca să fim frînţi.

Eu cred că nu întîmplător Domnul nostru ne-a sfătuit:

"...Fiţi dar înţelepţi ca şerpii, şi fără răutate ca porumbeii."

Matei 10:16

"Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veţi fi astfel ucenicii Mei."

Ioan 15:8

44. MĂRUL CU ROADE ÎMBELŞUGATE

Se spune că odată era un misionar care ani de-a rîndul n-a reuşit măcar un singur suflet să aducă la Hristos. Cum mergea el din sat în sat, odată ostenit de drum şi zăduful zilei, s-a aşezat să se odihnească puţin la umbra unui măr. După ce s-a odihnit, cînd s-a uitat mai bine în sus, a băgat de seamă că pomul era încărcat cu mere mari şi frumos colorate. În această situaţie, gîndindu-se la el s-a ruşinat că nu a putut aduce nici un rod, în vreme ce mărul era plin cu fructe. Atunci a îngenunchiat şi s-a rugat: "Doamne, de ce pomul acesta aduce atîtea fructe şi eu nu pot să-ţi aduc nici un rod?

Şi Domnul i-ar fi răspuns: "Uită-te cu băgare de seamă la pomul acesta! Ce rădăcini adînci are înfipte în sol, şi uită-te la tine ce slab eşti în credinţă. Priveşte la frunzele lui cum sînt aşezate fiecare cu faţa spre lumină, cum îşi deschid ferestrele spre razele soarelui, de unde capătă energia cu ajutorul căreia prepară seva brută extrasă din pămînt ca hrană pentru fructe. Iar tu ţi-ai tras oblonul la fereastra inimii tale împotriva luminii lui Hristos. În acest caz sigur că neputînd produce hrană suficientă pentru a da şi altora, nu poţi avea nici roade îmbelşugate."

Se spune că deabia atunci bietul predicator şi-a dat seama ce mare greşeală făcuse nedeschizîndu-şi total inima către Dumnezeu. Şi-a cerut iertare pentru greşeala făcută şi după aceea Domnul a lucrat prin el într-un mod minunat, ajutîndu-l să aducă roade aurite Creatorului!

"...depărtează-te de drumul care duce la ea, şi nu te apropia de uşa casei ei."

Prov. 5:8

45. "GROAPA MORŢII"

Planta Cană - (Sarracenia purpurea). Fără îndoială că privind la frunzele frumos colorate, purpurii, asemănătoare unor minunate flori, cu greu şi-ar putea da cineva seama că frunzele acestea nu sînt altceva decît nişte capcane vii, de prins insecte. Nişte gropi ale morţii aşa cum au fost numite de către unii specialişti.

Plantele care au asemenea frunze capcane îşi au aria de răspîndire în zonele mlăştinoase din Nordul Americii. Capcanele plantei care au o formă de căni mai înguste la bază şi mai largi la nivelul superior, atrag insectele datorită coloritului lor şi prin faptul că la nivelul superior de deschidere au nişte glande care elimină un nectar dulce, cu o aromă de fructe. Insecta neavizată vine şi se aşează pe partea superioară a capcanei, şi soarbe din dulceaţă, dar observă că pe măsură ce coboară în interiorul ei, nectarul este tot mai dulce şi de aceea ea coboară să se înfrupte, pînă cînd la un moment dat cade într-o adîncitură de unde nu va mai putea să iasă niciodată. Aceasta deoarece dacă la intrare planta are pe pereţii interiori nişte perişori care îi facilitează coborîrea, cînd vrea să iasă afară de acolo, alţi perişori pe pereţii interiori ai capcanei acţionează invers, împiedicînd-o să iasă. Apoi caverna în care a căzut insecta are o mare cantitate de suc enzimal care o omoară şi o prepară ca hrană pentru plantă.

Din păcate uneori poţi găsi şi la speţa umană astfel de capcane vii foarte atrăgătoare, care se aseamănă cu florile înmiresmate, dar care sînt de fapt nişte gropi ale morţii, unde dacă din întîmplare ai căzut eşti pierdut pe veci, dacă nu cumva o forţă divină te ajută să scapi.

"Isus a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu."

Luca 6:12

46. PLANTELE CU FLORI CE AU MIROS MAI PUTERNIC NOAPTEA DECÎT ZIUA

De cum se înserează, regina nopţii îşi deschide petalele şi eliberează *un parfum de o calitate superioară* multor alte plante. Poate tocmai pentru

frumuseţea petalelor dezvăluite în miez de noapte şi pentru mireasma pe care o răspîndeşte în jurul ei, i-se atribuie pe merit numele de regina nopţii.

Dar nu numai regina nopţii ci şi anumite varietăţi de trandafiri, eliberează un parfum plăcut mirositor noaptea, cu un procent mai mare de aproximativ 30-40% ca în timpul zilei. De aceea florile de trandafir sînt adunate noaptea din cauză că rezultă o mai mare recoltă de ulei pentru parfum.

Uneori în nopţile de durere, credinciosul poate da cea mai eficace mărturisire pentru Hristos, împărtăşind şi altora parfumul dragostei şi păcii divine.

Fii vesel dimineaţa,
Fii vesel şi la prînz,
Fii vesel pe-nserate,
Fii vesel orişicînd.

47. TRANDAFIRUL CU FRUNZE MIROSITOARE

Cu toate că trandafirul acesta nu are flori atît de frumoase şi nici atît de parfumate ca alte specii de trandafiri, el are totuşi o calitate plăcută! Frunzele lui miroase frumos! Şi ce este mai interesant la această specie de trandafir, este faptul că niciodată nu miroase aşa de tare şi de frumos ca atunci cînd vremea se înourează şi plouă.

Credincioşii sînt precum aceşti trandafiri cu frunze parfumate. Ei au capacitatea de a emana un miros specific plăcut în preajma lor, cu prioritate cînd zilele sînt noroase, întunecate şi ploioase.

Oricine poate fi vesel în zilele senine, dar nu oricine în vremurile de restrişte. Oricine poate iubi o floare frumoasă, mirositoare, dar nu oricine o frunză, chiar dacă e plăcut parfumată.

"Încolo, fraţii mei tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat... să vă însufleţească."

Filipeni 4:8

48. LICHENII NU SUPORTĂ POLUAREA AERULUI

Cine n-a văzut vreodată acest interesant covor pluşat de culoarea brună, ori verde gălbui, care acoperă stîncile. Acesta nu este altceva decît o asociaţie dintre alge şi ciuperci care trăiesc în simbioză, supravieţuind în condiţii vitrege, datorită acestui ajutor reciproc. În lume sînt mii de varietăţi de licheni care au o arie foarte largă de răspîndire, începînd de la Tropice pînă în zona Arctică. Există totuşi un mediu în care nu pot fi găsiţi. Acesta este oraşul! Aceasta din cauză că ei nu pot trăi în aer impur. Ori se ştie că cel mai infectat mediu al aerului este în oraş. În special în oraşele industriale, vegetaţia este mult afectată din cauza poluării.

Dumnezeu are nevoie de creştini "licheni", care să selecteze binele din rău. şi să evite ariile pline cu impurităţi, ce le pot altera viaţa spirituală.

"...creşteţi în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mîntuitorului nostru Isus Hristos."

2 Petru 3:18

49. STEJARUL PITIC

Aplicînd o tehnică specială, în creşterea şi dezvoltarea plantelor de stejar, prin tăieri de ramuri, scurtarea repetată a rădăcinilor după un anumit sistem şi printr-o întreţinere specială, japonezii au reuşit să obţină stejarul pitic. Acest stejar în miniatură este o copie identică a celui normal. Dacă copăcelul ar fi lăsat să crească şi să se dezvolte în condiţii normale, ar fi un stejar înalt şi viguros, poate o mîndrie a neamului său, dar datorită folosirii metodei de ciuntire, sărmanul rămîne doar cu numele de stejar, în fapt un pitic.

Tot astfel unii creştini din pricină că s-au lăsat mutilaţi de Satan, nefiind bine înrădăcinaţi în credinţă şi dragoste în Hristos, în loc să crească şi să se dezvolte, să producă fructe vrednice de chemare, au rămas nişte infirmi spirituali.

"Voi cînta, voi suna din instrumentele mele..."

Ps. 108:1

"...Te voi lăuda printre neamuri, voi cînta spre slava Numelul Tău."
Ps. 18:49

50. "COPACUL MUZICAL" - MPINGO

Specific sistemului ecologic din Savana E. Africană, cu deosebire în Tanzania, este "Copacul muzical" ce are un lemn foarte tare, greu de prelucrat, cu o culoare negricioasă şi de o calitate superioară. Din el se fac instrumente muzicale cum ar fi: clarinetul, flautul, vioara, pianul şi obiecte de artă. Copacul acesta este un dar de la Dumnezeu, pentru iubitorii de muzică şi de artă sculpturală. Dacă nu ar fi acest copac, n-am avea clarinetele şi flautele aşa de melodioase. Dovadă că deşi specialiştii au încercat să înlocuiască lemnul de Mpingo, nu s-a putut găsi încă un material care să scoată sunete atît de melodioase.

Remarcabil este şi faptul că deşi în primii ani de vegetaţie pot fi greu afectaţi de focurile din savane, după ce se maturizează, focul nu-i mai poate distruge. Chiar dacă uneori scoarţa poate suferi arsuri, el rămîne verde şi focul nu numai că nu-l distruge, dar după părerea unor cercetători îl ajută la îmbunătăţirea calităţii lemnului.

Tot astfel, după cum copacul acesta trece printr-un lung proces de călire în fazele de creştere şi dezvoltare, luptînd cu uscăciunea, cu focurile, cu dăunătorii animali şi vegetali, ca pînă la urmă să ajungă de mare folos pentru arta muzicală şi sculpturală, la fel este şi cu omul credincios.

Aici pe pămînt, el trece printr-un îndelung proces de suferinţe, în scopul finisării pentru împărăţia cerurilor, dar după ce se maturizează în credinţă, nimic nu-l mai poate distruge, pentru că el este fiu de dumnezeu!

Aşa cum spune poetul:

"Cînd buzele n-or mai putea, suspinul meu te-a lăuda!"

"Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga."

Luca 19:40

PARTEA VI-a

ALTE POVESTIRI ŞI FAPTE

"...Daţi afară dar din mijlocul vostru, pe răul acela."

1 Corinteni 5:13

1. PIATRA UCIGĂTOARE DIN CURTEA OMULUI

Într-o comună din apropierea oraşului Beiuş s-a întîmplat că întreaga familie s-a îmbolnăvit. La început părinţii, apoi copiii . S-au dus la doctor şi li s-au prescris medicamente, dar fără nici un folos. Nimeni nu ştia ce au, pînă într-o zi cînd un medic a intuit că în cazul cu pricina este vorba de fenomenul de iradiere cu raze gama.

Discutînd mai îndeaproape cu pacienţii, medicul a descoperit că în curtea lor se afla o piatră mare, un bolovan aparent ca toţi bolovanii.

În urma cercetărilor întreprinse de către experţi cu ajutorul aparatului Geiger, s-a constatat că piatra cu pricina conţinea uraniu, care iradia în jur. Piatra era folosită drept un loc de odihnă. Bătrînii cînd erau obosiţi se aşezau pe ea să se odihnească, iar copiii în joacă zburdau în jurul ei, fapt ce a atras iradierea cu consecinţe grave asupra familiei.

Pentru înlăturarea cauzei, a trebuit în primul rînd, bolovanul să fie scos afară din curtea oamenilor, şi numai apoi să li se aplice un tratament corespunzător situaţiei creiate.

Din păcate astfel de pietre ucigătoare (vorbind la figurat) mai sînt în unele din bisericile noastre, uneori în familiile noastre şi apoi ne mai mirăm că cutare biserică sau cutare familie, sînt bolnavi spiritual? Numai scoaterea răului din biserică, din familie şi din vieţile noastre, poate duce la o adevărată vindecare spirituală.

Scriptura spune:

"...orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru."

Efeseni 4:31

"...depărtarea de rău este pricepere."

Iov 28:28

"...dar cei ce se încred în Domnul îşi înoiesc puterea..."

Isaia 40:31

2. DIAMANTUL ŞI GRAFITUL

Nu toată lumea ştie că diamantul şi grafitul au aceeaşi compoziţie. Şi totuşi încă de pe vremea lui Lavoasier se ştia, că diamantul este format din carbon curat, avînd cu toate proprietăţile diametral opuse, aceeaşi compoziţie cu grafitul, atît de folosit la minele de creoane.

Marea lor deosebire constă în faptul că grafitul cristalizează în sistemul hexagonal, avînd atomii aşezaţi la distanţe inegale, în timp ce diamantul este un octaiedru cu o reţea foarte bine închegată, cu atomi de carbon aşezaţi la distanţe egale, ceea ce explică în primul rînd marea sa duritate.

În anul 1955, în America au fost luate cantităţi mici de grafit ultra pur, şi supuse la presiuni de aproape 100.000 atmosfere şi la o temperatură foarte ridicată de circa 3.000 de grade Celsius, şi după 10 ore s-au obţinut cristale de diamant sintetic.

Astăzi tehnologia perfecţionată, produce în mod frecvent diamante sintetice. Nu demult la Leningrad, bunăoară cu ajutorul unor instalaţii tehnologice experimentale, a fost obţinut un diamant artificial cu greutatea de două kilograme.

Tot astfel, din punct de vedere al compoziţiei chimice, toţi oamenii sînt la fel. Structura lor sufletească însă, este mult diferită.

Aşa după cum cărbunele printr-un tratament special cu foc se poate transforma în diamant, şi omul oricît ar fi de rău şi de păcătos, prin focul dragostei de pe cruce, poate fi transformat într-un om mîntuit, cu o nouă structură sufletească clădită pe iubire.

Să ne reamintim puţin ce scrie Evanghelistul Matei în capitolul 26 versetele 69-74, cînd vorbeşte despre ucenicul slab, laş, fricos din cale afară, care în faţa unei slujnice şi în prezenţa aprozilor se blastămă şi se jură că nu-L cunoaşte pe Învăţătorul său. Şi să-l urmărim pe acelaşi ucenic în Faptele Apostolilor capitolul 4, versetele 13 şi 19, după ce a fost transformat de focul Duhului Sfînt în omul cu adevărat de tip nou, statornic, dîrz şi demn.

"pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi."

Matei 6:11

3. PÎINEA

Fiind un aliment foarte hrănitor prin conţinutul său bogat în substanţe glutinoase, pîinea a constituit din cele mai vechi timpuri alimentul de bază al unei părţi din omenire. Ea asigură şi astăzi pentru multe popoare între 30-40% din necesarul de calorii.

Cu toate acestea, cine oare nu cunoaşte povestirea lui Herodot din Halikarnas despre etiopeni?

În istorie se spune că grecii le-au oferit etiopenilor să guste din bunătatea de pîine pe care o consumau ei, dar etiopenii în loc să aprecieze acest valoros aliment, au spus că se minunează de faptul că elenii mănîncă asemenea gunoaie. Neam de oameni care se hrăneau cu peşte şi carne, le era greu să accepte pîinea ca aliment, şi nu puteau să priceapă ce plăcere găsesc alte popoare în gustul ei.

Sînt unii oameni care gustînd din cuvintele lui Dumnezeu le socotesc gunoaie, şi asta fiindcă gustul lor e pervertit de alte plăceri.

Isus le-a zis:

"Eu sînt Pîinea vieţii. Cine vine la Mine, nu va flămînzi niciodată."

Ioan 6:35

"Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi."

Daniel 12:10

4. CURĂŢIT PRIN FOC

Cînd pînza de azbest este murdară se vîră în foc, şi într-o oră oricît de murdară ar fi, focul o face albă ca zăpada.

Cînd bulgărele de aur brut, sau de argint găsit în mină este plin de impurităţi, oricît ar fi ele de multe şi de urîte, dacă bulgărele este prelucrat în foc, focul lămureşte aurul şi argintul.

Tot astfel la omul credincios se mai pot afla unele năravuri nepotrivite, ce sînt ca zgura în aur, care nu se curăţă decît prin foc. Domnul îl trece uneori prin focul încercărilor, şi-l curăţă de păcate făcîndu-l alb, mai alb ca zăpada.

"Căci Domnul mustră pe cine iubeşte."

Prov. 3:12

"Scoate zgura din argint, şi argintarul va face din el un vas ales."

Prov. 25:4

"Au ajuns la Mara, dar n-au putut să bea apă din Mara, pentrucă era amară. Domnul i-a arătat un lemn, pe care la aruncat în apă şi apa s-a făcut dulce."

Exodul 15:23-25

5. APA CURĂŢITĂ DE IMPURITĂŢI

Locuitorii de pe malurile Dunării scot cu găleata apa pentru băut din fluviu. Deoarece apa e tulbure, plină cu fel de fel de impurităţi, după ce au scos-o, întroduc în găleata cu apă un bulgăraş de alaun (piatră acră) cu scopul de a o purifica. După cîteva ore, impurităţile precipită şi decantează, iar apa rămîne curată şi limpede, bună de băut.

Cînd venim la Hristos, viaţa noastră este tulburată de amăgirile lumeşti, şi plină de impurităţile păcatului. Este suficient însă un strop de sînge de pe lemnul crucii să între în viaţa noastră murdară, şi ea se va curăţi de tot ce-i rău.

"Eu am rupt legăturile jugului vostru, şi v-am făcut să mergeţi cu capul ridicat."

Leveticul 26:13

6. GROTA PUTUROASĂ

La cîţiva kilometri de frumoasă Staţiune balneo climaterică - Balvanyoş, în munţii Bodocului din lanţul muntos al Carpaţilor Răsăriteni, se află o cavitate stîncoasă pe care localnicii o numesc Grota puturoasă. Aceasta are un miros neplăcut, din cauza degajării permanente a Hidrogenului sulfurat şi a Bioxidului de carbon.

Întrucît aceste gaze sînt mai grele decît aerul, ele se permanetizează sub un metru înălţime dela baza grotei.

Gazele acestea fiind toxice, prezintă un mare pericol pentru om. Dacă

din întîmplare cineva intrînd în grotă ar face imprudenţa de a se apleca cu capul mai jos de un metru, inspirînd, acest gaz i-ar putea fi fatal.

De aceea oamenii care vor ca să intre acolo sînt în prealabil avertizaţi de o tablă avertizoare că e pericol de asfixiere, şi că trebuie să ţină capul în sus ca să inspire aer curat.

Bine este ca fiecare om să ţină cont de tabla îndicatoare care spune: *"De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămîneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul."*

Efeseni 6:13

"El nu ştie că acolo sînt morţii, şi că oaspeţii ei sînt în văile locuinţei morţilor."

Prov. 9:18

7. VALEA UMBREI MORŢII

Nu de mult am avut ocazia să văd în munţii Bodocului un pîrăiaş al cărui apă curgea săltînd la vale din stîncă în stîncă, ducînd cu el dorul pădurii, murmurul izvoarelor şi freamătul frunzelor. Pîrîiaşul acesta şerpuieşte printr-un decor splendid de ispititor, pentru păsările cerului, înconjurat de stînci abrupte, fagi înalţi şi tufişuri ce încîntă privirea omului.

La prima vedere s-ar părea că aici este edenul păsărilor, şi că nimic nu este potrivnic vieţii. Dar dacă te uiţi mai atent jos în albia pîrăiaşului, te umple groaza cînd vezi o mulţime de păsărele zăcînd neînsufleţite pe pămînt. Cauza acestui dezastru în lumea păsărilor rezidă în faptul că din subsolul albiei pîrăiaşului se degaje un gaz sulfuros foarte toxic, care paralizează sistemul nervos al păsărilor ce se încumetă să zboare la o altitudine prea mică deasupra văii, ori se opresc să facă un scurt popas acolo. Necunoaşterea şi nesocotinţa pericolului, le face să cadă pradă morţii.

Oule! Caută să zbori cît mai sus posibil cu spiritul tău, deasupra grijilor lumeşti. Fii atent să nu cobori adîncindu-te în ele, pentru că rişti să-ţi pierzi viaţa.

"Poate să se cutremure pămîntul cu locuitorii lui; căci Eu îi întăresc stîlpii."
Ps. 75:3

8. PARUL ŞI CĂPIŢA CU FÎN

Dacă în toiul verii veţi avea ocazia să călătoriţi fie cu trenul, fie cu maşina, sau chiar pe jos prin zonele colinare şi muntoase ale ţării noastre, veţi observa că în ansamblul priveliştelor minunate ale naturii, un cadru pitoresc îl reprezintă şi acele căpiţe de fîn făcute cu grijă de harnicii noştri ţărani.

Trecînd pe lîngă ele vă îndemn să vă uitaţi cu băgare de seamă, cum fiecare căpiţă are în mijlocul ei un par, care nu este altceva decît un stîlp de sprijin în jurul căruia sînt clădite firele de fîn.

Dacă veţi privi şi mai atent veţi vedea cum unii ţărani mai isteţi, fac nişte legături în jurul căpiţelor după stîlpi.

Vrednic de notat este faptul că stîlpii aceştia şi legăturile lor făcute, le dă garanţia că firele de fîn nu vor fi spulberate de vînturile şi furtunile ce se vor abate asupra lor, deoarece ele sînt strîns unit legate în jurul stîlpilor.

Prin urmare parul este un punct de sprijin în vremuri grele şi funiile sînt garanţia unirii.

Acelaşi lucru se întîmplă şi cu noi ca familie, ca biserică. Dacă avem în mijlocul nostru pe stîlpul de susţinere Hristos, dacă sîntem bine clădiţi în jurul Lui, legaţi cu funia dragostei, strîns uniţi, El va fi tăria noastră în vremuri de restrişte.

"Încolo, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui."
Efeseni 6:10

Fiecare la locul lui!

9. DIALOGUL DINTRE STÎNCA CALCAROASĂ ŞI STÎNCILE DE GRANIT

De mii de ani stîncile calcaroase din munţii Codru Moma, au conveţuit în bună vecinătate cu stîncile de granit. Le despărţeau doar firul pîrăiaşului ce cobora murmurînd liniştit la vale.

Aflîndu-se pe versanţi diferiţi, fiecare dintre ele îşi aveau rolul lor bine determinat în ansamblul naturii. Dar aceasta numai pînă într-o zi, cînd uneia dintre stîncile calcaroase în timp ce privea la piscurile înalte de granit,

ce strălucea în bătaia razelor de soare, i-a apărut un gînd ciudat; I s-a părut că prea sînt semeţe suratele ei, că prea le priveşte de sus, ba culmea chiar cu dispreţ. De aceea, stînca calcaroasă le-a zis:

"Hei suratelor? Voi de colo! Ce vă mai încredeţi aşa de mult? Ce sînteţi atît de orgolioase? Ce! Aţi uitat că şi voi sînteţi tot pietre ca şi noi?"

La care stîncile de granit ce alcătuiesc înălţimea piscurilor înalte ale muntelui îi răspunse: "Prea scumpă soră stînca calcaroasă, chiar dacă voi vă aflaţi pe alt versant, de şi sînteţi pe coline mai joase, noi vă iubim pentru că şi voi faceţi parte din neamul nostru al pietrelor. dar dacă de mii de ani sîntem vîrfurile semeţe ale Codrului Moma, este pentru că noi rezistăm cu dîrzenie tuturor vicisitudinilor naturii, în vreme ce pe voi, căldura şi frigul vă macină, vîntul vă roade cu uşurinţă şi vă spulberă, iar ploile vă descompun şi vă spală la vale."

"Bine, bine!" zise atunci stînca calcaroasă. "Asta o mai înţeleg. Dar ce au constructorii ăştea cu noi, de nu vor să ne pună nici măcar pietre de bază la temelia clădirilor, ci acolo tot pe voi vă preferă, iar nouă ne dă o altă întrebuinţare"

La care una din stîncile de granit îi răspunse: "N-ai înţeles soro? Tăria, rezistenţa la apă! Tu nu rezişti, pentru că te pierzi uşor la umiditate! Şi apoi cu pietre ca tine la temelie, se dărîmă casa omului."

E bine ca să ne mulţumim cu situaţia şi locul unde ne-a aşezat Domnul! El ştie mai bine decît noi, unde putem fi mai utili cauzei Sale.

"Barbarii ne-au arătat o bunăvoinţă puţin obicinuită; ne-au primit pe toţi la un foc mare, pe care-l aprinseră din pricina că ploua şi se lăsase un frig mare."

Faptele Apostolilor 28:2

10. APRINDEŢI FOCUL

Mi-amintesc că pe vremea cînd eram copil la ţară, în satul nostru era obiceiul ca odată pe an de sărbătoarea Sf. Gheorghe, copii să scoată porcii în luncă la păşune. În ziua aceea eram cu toţii purcari şi ne mîndream că sîntem păzitori de porci.

Deşi "Sîngheorghe" era în toiul primăverii, se întîmpla uneori că ne era frig, şi atunci ne întreceam care mai de care să adunăm lemne şi să facem foc.

Cum era obiceiul ca în această zi de sărbătoare copii să se stropească cu apă, focul era un mijloc minunat ca să ne uscăm hainele cînd eram uzi,

şi să ne încălzim cînd ne era frig. Remarcabil este faptul că, cu cît focul era mai mare, cu atît se adunau mai mulţi copii în jurul lui, ca să se încălzească. Aşa că în întrecerea cu focurile totdeauna cîştigau copiii care munceau cel mai mult la adunatul lemnelor, şi făceau focul cel mai mare.

Copiii mai leneşi cărora nu le plăcea să lucreze la adunatul vreascurilor, ne avînd suficiente lemne pentru întreţinerea focului, erau obligaţi să facă nişte focuri mici la care se strîngeau doar cîţiva. Bucuria lor era mult mai mică, şi de foarte scurtă durată.

Întotdeauna, cu cît focul dragostei Dumnezeeşti este mai mare într-o biserică, cu atît se vor aduna mai mulţi credincioşi.

Dragostea şi munca, generează bucuria.

Aşadar fraţilor! Haideţi să aprindem focul. Haideţi să facem un foc mare al iubirii sfinte în Domnul nostru. Să facem un foc care să întreţină dragostea în clocot, la care să ne încălzim cu toţii, şi să încălzim şi pe alţii.

Haideţi să cîntăm cu toţii: Focul dragostei lui Isus, arde acum la învăţăcei, încît şi ei luminează-n toate părţile lumii.

"Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie cînd treceţi prin felurite încercări."
Iacov 1:2

11. PIATRA DE VAR TRANSFORMATĂ ÎN MARMURĂ

Din punct de vedere petrografic, marmura este pur şi simplu piatra de var, care a fost supusă la o înaltă temperatură şi presiune.

Sir James Hall a dovedit aceasta în anul 1906 prin umplerea cu bucăţi de rocă calcaroasă a unui container de formă cilindrică, pe care apoi la întrodus într-un cuptor cu o înaltă temperatură. Urmare a acestui experiment, prin eliberarea acidului carbonic, s-a produs o mare presiune în interiorul containerului încălzit. Cînd acesta a fost răcit, Sir James a descoperit că piatra calcaroasă a fost transformată în bucăţi cristaline de marmură.

Aşa după cum din piatra aceia slabă şi fărmicioasă, prin supunere la un proces tehnologic de supraîncălzire şi mare presiune rezultă o piatră cu un grad mai mare de duritate, frumoasă şi de o mai mare valoare, tot astfel, Dumnezeu supunîndu-te la o presiune mare de încercări şi la o temperatură ridicată de dureri, poate să te transforme dintr-un om slab în credinţă, într-un credincios călit, cu trăsături noi, putèrnic în fapte şi credinţă.

Prin credinţă, tu poţi deveni o marmură din care El poate sculpta un chip asemănător Lui.

"Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune."
Genesa 1:31

12. BLESTEMUL PĂMÎNTULUI

Fără nici o îndoială că înainte de a păcătui omul, pămîntul nu producea nici spini, nici mărăcini. Nu erau nici apucături bestiale ale fiarelor sălbatice, şi nici înclinaţii păcătoase ale oamenilor.

Urmăriţi vă rog plăntuţa de mărăcini cît este de plăpîndă cînd răsare din pămînt. Nu are nici măcar o ţeapă cît de mică pe ea, şi dacă nu o recunoşti din timp ca o plantă nevaloroasă o ocroteşti chiar, fără să ştii că în tiparul speciei sale este prevăzut ca mai tîrziu să producă spini.

Uitaţi-vă la puiul de tigroaică cît e de drăgălaş cînd e micuţ, ce jucăuş, ce zburdalnic e, şi cîtă nevinovăţie inspiră. Cîtă vreme e încă tinerel îţi vine încă să îl compari cu un mieluşel. Dar vai ce păcat că de la o vreme pe zi ce trece se face tot mai rău, pînă într-o zi cînd îşi scoate colţii fioroşi şi devine o fiară sălbatică. Atunci însă nu se mai mulţumeşte cu lapte, ci doreşte sînge. De ce? Pentru că microcomputerul speciei sale e programat pentru felină şi nu pentru o oaie blîndă.

Toate acestea n-au fost aşa înainte de căderea omului în păcat. Numai după acest nefericit incident al omului, Dumnezeu a poruncit pămîntului să producă spini şi pălămidă.

"Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, şi ai mîncat din pomul despre care îţi poruncisem: Să nu mănînci din el, blestemat este acum pămîntul din pricina ta."

Genesa 3:17

"spini şi pălămidă să-ţi dea, şi să mănînci iarba de pe cîmp."
Genesa 3:18

Înainte de aceasta toate vieţuitoarele se hrăneau cu iarbă şi natural că aveau o fire mai blîndă.

"Iar tuturor fiarelor pămîntului, tuturor păsărilor cerului, şi tuturor vieţuitoarelor care se mişcă pe pămînt, cari au în ele o suflare de viaţă, le-am dat ca hrană toată iarba verde."

Genesa 1:30

Priviţi copilaşul, puiul acesta de om cît e de gingaş, ce făptură minunată, ce gîngurit plăcut, ce zîmbet îngeresc, cît e de afectuos şi ce bucurii aduce părinţilor lui, prin ataşamentul său sublim. Dar asta pînă într-o zi, cînd nu ştii prin ce împrejurare începe să mintă, să nu mai asculte de glasul mamei sale, să vocifereze la porunca tatălui său, şi asta pentru că sub impulsul păcatului original, i se metamorforează firea şi cumpătul.

Dumnezeu le-a făcut pe toate bune şi frumoase, dar omul păcătuind a cauzat mutilarea şi schimbarea firii lucrurilor.

Cînd văd toate aceste lucruri, mă întristez văzîndu-le împregnate cu apucături rele, dar mă bucur cînd citesc şi aflu că într-o zi:

"Lupul şi mielul vor paşte împreună, leul va mînca paie ca boul, şi şarpele se va hrăni cu ţărînă. Nici un rău, nici o vătămare nu se va face pe muntele Meu cel sfînt, zice Domnul."

Isaia 65:25

"Domnul Dumnezeu a făcut din pămînt toate fiarele cîmpului şi toate păsările cerului, şi le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; şi orice nume pe care-l dădea omul fiecărei vieţuitoare, acela-i era numele."

Genesa 2:19

13. RAŢIUNEA, DARUL LUI DUMNEZEU

Cînd Dumnezeu a creat lumea cu toate vieţuitoarele de pe pămînt, le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească.

Se spune că în timp ce ele defilau în prezenţa omului, un înger al Domnului le prezenta caracteristicile fiecăreia în parte.

Cu această ocazie omul a constatat că unele animale erau mult mai puternice decît el, altele alergau mult mai repede, iar păsările cerului puteau să zboare cu multă uşurinţă.

Atunci, nedumerit, omul l-a întrebat pe Creatorul său: "Doamne, tu ai dăruit elefantului o putere mult mai mare decît mie, ghepardului o iuţeală ce mă depăşeşte cu mult, vulturului aripi pentru zbor, iar pe mine m-ai lăsat fără dar"

La care Creatorul i-ar fi răspuns : "Tu nu simţi darul, şi totuşi ai dobîndit pe cel mai mare dintre daruri, căci ai primit raţiunea pe care o au doar fiinţele cereşti şi omeneşti."

Atunci omul îşi recunoscu darul şi se smeri, făcînd plecăciuni şi

proslăvindu-l pe Dumnezeu.

Căci Domnul a dat minte şi înţelepciune omului!

"El dă înţelepciune înţelepţilor şi pricepere celor pricepuţi !"

Daniel 2:21

"vorbeşte pămîntului, şi te va învăţa..."

Iov 12:8

14. CRINII, MERII ŞI PORUMBELUL, LA MASA ROTUNDĂ CU PĂMÎNTUL.

Se spune că într-una din zilele însorite ale primăverii, crinii îi ziseră gliei: "Mamă glie, noi nu putem pricepe cum se face că de şi atît noi, cît şi fraţii noştri, mărăcini am răsărit din tine, şi ne-ai crescut la sînul tău, totuşi între ei şi noi există o aşa mare deosebire. Noi sîntem bucuria ta, mîndria ta, împodobiţi cu flori albe miresmate, încît aşa după cum spune Biblia, nici chiar Solomon, în toată slava lui, n-a fost îmbrăcat măcar ca unul dintre ai noştri. În schimb mărăcinii îţi aduc numai ruşine şi necaz, şi sînt aşa de urîţi cu tulpinile încîrcite, cu frunzele ţepoase şi cu spini. Pe noi ne solicită pînă şi împăraţii să luăm parte cu ei la ospeţe, în vreme ce pe mărăcini oamenii îi calcă în picioare şi-i aruncă în foc."

Veniră apoi merii din livadă şi-o întrebă: "Nici noi nu putem înţelege cum se explică că noi producem mere mari, frumos colorate, cu gust plăcut, iar fraţii noştri din pădure dau nişte mere pipernicite, acre, ce strepezesc dinţii copiilor, şi pe deasupra sînt şi plini cu spini."

Şi auzind discuţia, porumbelul din pădure care se afla prin preajmă şi trăgea cu urechea la ce spun crinii şi merii se aşează şi el la masa rotundă cu ceilalţi şi zise: "Pămîntule! de mult mi-am pus întrebarea, de ce oare sînt atît de privilegiat să pot zbura prin văzduh şi să fiu atît de mult iubit de către oameni în vreme ce fratele meu şarpele, bietul de el, se tîrăşte prin ţărînă şi este urît şi batjocorit de toţi pămîntenii!"

La toate ecestea pămîntul le răspunse: "Da! Aşa este dragii mei, cum spuneţi voi, numai că la început lucrurile n-au fost toate aşa cum le vedeţi voi astăzi. Cînd Dumnezeu m-a creat conform planului său, produceam numai plante cu flori miresmate şi roade plăcute la gust."

Ca să vă convingeţi de acest adevăr, ascultaţi ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu:

"Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pămînt tot felul de pomi, plăcuţi la vedere şi buni la mîncare..."

Genesa 2:9

Numai din pricina neascultării omului de Dumnezeu, am fost blestemat să produc spini şi pălămidă aşa după cum se află scris la Genesa 3:17-18.

Din această pricină a fost transformată pînă şi firea mea bună, într-o fire rea şi păcătoasă şi de aceea Domnul le spune oamenilor:

"Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători, să vă feriţi de poftele firii pămînteşti cari se războiesc cu sufletul."

1 Petru 2:11

Iar în ce priveşte şarpele, la început el n-a fost aşa hidos cum este acum, ci avea o înfăţişare frumoasă, plăcut la vedere că nu-ţi era frică să stai de vorbă cu el. Umbla ca toate celelalte animale, ba încă se şi putea face înţeles de om şi era tare şiret.

"Şarpele era mai şiret decît toate fiarele cîmpului pe cari le făcuse Domnul Dumnezeu."

Genesa 3:1

Numai că diavolul, care s-a folosit de şiretenia şarpelui, a făcut ca el să devină o victimă a înşelătoriei şi păcatului. Şarpele se tîrăşte veşnic pe pămînt, pentru că a îndrăznit să mintă şi să înşele coroana creaţiunii lui Dumnezeu, punîndu-se în slujba diavolului.

Domnul Dumnezeu a zis şarpelui:

"Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat eşti între toate vitele şi între toate fiarele de pe cîmp; în toate zilele vieţii tale să te tîreşti pe pîntece, şi să mănînci ţarină."

Genesa 3:14

Aşa dar:

Nu vă puneţi viaţa în slujba diavolului, aşa cum a făcut şarpele.

Nu vă lăsaţi amăgiţi de lăcomia păcatului, aşa cum au făcut primii oameni de pe pămînt.

Nu vă lăsaţi stăpîniţi de firea pămîntească pentru că firea păcatului este potrivnică lui Dumnezeu.

Scriptura zice:

"Voi să slujiţi Domnului, Dumnezeului vostru, şi El vă va binecuvînta..."
Exodul 23:25

"...cu podoabe sfinte, ca din sînul zorilor, vine Tineretul Tău la Tine ca roua..."

Ps. 110:3

15. STROPUL DE ROUĂ

Nu sînt decît doar cîteva zile, de cînd făceam parte dintr-o băltoacă cu apă murdară, plină de impurităţi. Apa din care făceam parte era o apă stătătoare, încărcată cu microbi de tot soiul, în care mişunau fel de fel de vietăţi. Într-o zi însorită, cu mine s-a produs o minune. Razele Soarelui m-au încălzit atît de tare, încît am fost transformat într-o stare gazoasă.

Nu ştiam ce s-a întîmplat! Eram atît de eliberat de povara impurităţilor, deoarece toate murdăriile care îmi copleşiseră viaţa, au rămas în baltă. Pluteam uşurat prin văzduh, purtat pe aripi de vînturi străbătînd prin munţi şi văi, fermecat de dumnezeiască frumuseţe a naturii.

S-a întîmplat însă că într-o noapte senină cu cerul înstelat să fiu condensat pe un fir de iarbă, şi transformat din nou în stare lichidă. dar ce miracol, nu mai seamăn cîtuşi de puţin, cu apa murdară din care doar cu puţin timp în urmă am făcut parte. Gîzele îşi astîmpără setea cu mine, florile îşi deschid petalele frumos colorate la venirea mea, şi împreună cu celelalte picături de rouă, înviorăm natura întreagă.

Ia seama bine omule a lui Dumnezeu! Aceasta este tabloul vieţii tale de credincios. Ieri ai fost parte dintr-o lume plină de fărădelegi, murdărită de păcate, şi nu era nimic bun în tine. Astăzi, s-a petrecut un miracol al transformării vieţii tale, într-o existenţă curată şi sfîntă, eliberată de povara stricăciunilor. Aceasta numai datorită căldurii dragostei lui Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu.

"Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viaţă."

Isaia 26:19

ÎN LOC DE CONCLUZIE

"Cuvîntul celor care nu cuvîntă" a fost scrisă în mare parte pe cînd eram la Oradea, în vremea cînd ameninţarea de a fi interpretat greşit pentru bunele intenţii pe care le aşterni pe hîrtie, plana asupra oricărui creştin.

În timp ce lucram la această carte , soţia m-a întrebat: "Cînd ai de gînd să te opreşti?" La care eu i-am răspuns: "Cînd se va opri Cel ce merge înaintea mea!"

Aşadar m-am oprit! Am ajuns la sfîrşit cu scrisul acestei lucrări, însă eu aş vrea să cred că aceasta nu este sfîrşitul, ci doar numai începutul.

Ceea ce am făcut eu , nu este altceva decît o încercare de a scoate la lumină nişte fapte fie pozitive, fie negative din lumea necuvîntătoarelor, de la care să putem lua învăţături şi pentru viaţa spirituală.

Cu acest studiu aş dori mai cu seamă să vin în ajutorul predicatorilor şi al tineretului studios.

Ştiu că parcurgînd cu cititul această carte, mulţi vor fi contrariaţi de faptul că am îndrăznit să afirm că e posibil ca o fiinţă raţională ca omul, poate fi şi trebuie să înveţe de la nişte dobitoace, dar lucrul acesta a fost spus de către Dumnezeu înţeleptului Iov cu mii de ani în urmă.

Unii vor zice că nu e adevărat. Că nu în toate cazurile vieţuitoarele reacţionează aşa cum se relatează în aceste povestiri! Şi acestora vreau să le spun că uneori pot avea dreptate.

Reacţia vieţuitoarelor la impulsurile factorilor din mediul înconjurător nu întotdeauna este stereotipică, dar ca regulă generală, vieţuitoarele din aceeaşi specie sînt programate genetic să reacţioneze cam în acelaşi fel la factorii de mediu asemănători.

Un lucru e sigur. Ceea ce am văzut cu ochii mei, s-au petrecut aidoma, iar ceea ce am citit, scrise de persoane competente, sînt lucruri vrednice de crezare.

Fie ca alţii mai cunoscători în ale naturii, mai docţi în teologie şi mai talentaţi în ale scrisului, să continue, şi să scoată la lumină, adevăruri utile tuturor celor ce iubesc pe Dumnezeu.

Autorul

MULŢUMIRI

Acum la finele acestei lucrări, doresc în primul rînd să mulţumesc lui Dumnezeu că m-a inspirat şi m-a ajutat ca să pot scrie această carte.

Apoi aduc mulţumiri fratelui Pitt Popovici, mentorul meu spiritual, care m-a îndemnat ca să scriu o carte în genul acesta şi mi-a corectat-o înainte de a vedea lumina tiparului.

De asemenea aduc profunde mulţumiri pentru contribuţia lor financiară bunului meu cumnat şi frate în Domnul, Dr. Moise Filipescu. Asociaţiei

Baptiste Române din USA şi Canada, precum şi Organizaţiei Creştine de Misiune şi ajutorare a celor săraci-"The- Little samaritan Mission" - reprezentată de fr. Florin Pindic-Blaj.

Domnul să le răsplătească pentru jertfa adusă la Altarul dărniciei.

Mulţumesc artistei Ludmila Saharova Worman şi pr. frof. de desen Florian Sasca, pentru ilustraţiile făcute.

La fel mulţumesc nepoatelor mele Laura şi Sorina care au ajutat la pregătirea manuscrisului pentru tipar şi tuturor acelora de la tipografie ce s-au ostenit pentru tipărirea acestei cărţi. Domnul să-i binecuvînteze pe toţi !

Nu pot să închei înainte de a aduce călduroase mulţumiri soţiei mele Maria şi fiului nostru Gabriel, care au avut răbdare cu mine şi mi-au fost buni consultanţi la întocmirea prezentei lucrări...

Domnul să-şi reverse din plin din harul Său divin peste toţi aceea care au contribuit şi să le răsplătească truda depusă în vederea desăvîrşirii şi editării acestei cărţi.

Autorul

CUPRINS

PARTEA I-A
POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA ANIMALELOR

PARTEA II-a
POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA PĂSĂRILOR

PARTEA III-a
POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA INSECTELOR

PARTEA IV-a
POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA PEŞTILOR ŞI A ALTOR VIEŢUITOARE MARINE

PARTEA V-a
POVESTIRI, ÎNTÎMPLĂRI ŞI FAPTE DIN LUMEA PLANTELOR

PARTEA VI-a
ALTE POVESTIRI ŞI FAPTE